

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפי זרעו

ספר
זוהר הפסח
חלק ז

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 129

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזנות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

בט"ד

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

ספר

זוהר השביעי השלם

לימוד הזוהר לשביעי של פסח

לקוט גדול ונפלא מהזוהר הקדוש למונדים מיחדים
המעוררים את הלב וחוצבי להבות אש, בענייני הגאולה
העתידה לבוא - בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאול

לקוט מקיף כזה עדין לא ראה אור הדפוס עד היום הזה

תוכן הספר ומהותו להנחיל דרך תורת אמת

היא תורת הרשב"י זי"ע

לכל ישראל שיזכו לגאולה השלמה על ידי לימוד תורת הסוד,
וממיהם אנו שותים, ולאורם אנו הולכים, ובו אנו נגאלים.

ובו שני ספרים

ספר א. הוא זוהר השביעי - חלק א', מספר זוהר השביעי
השלם, בו לקטנו המאמרים מספרי הזוהר בארמית ולשון
הקודש, עם פיסוקים ופותרות, תמצית הענין לכל קטע וקטע,
דבר דבור על אופנו.

ספר ב. הוא זוהר האר"י לשביעי של פסח - חלק ב', מספר
זוהר השביעי השלם, בו לקטנו מכתבי האריז"ל כל עניני הסדר
וכל המצוות הפלולות בה, עם פותרות תמצית הענין לכל קטע
וקטע. דבר דבור על אופנו, ועם ציון מראה מקומות, וכן דברי
הזוהר השלם השייכים לכל ענין.

יצא לאור ערב חג הפסח תשע"ב על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש - 0548436784

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

זוהר השבת

תוכן הספר: זוהר על פרשת השבוע - אור הזוהר מחלק. - זוהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים - שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א מחלק לכל שבתות השנה - ספורי הזוהר, ספורים מיוחדים מלוקטים מכל ספר הזוהר - סיפור מדהים בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא - מזכה הרבים כהלכתה - ועוד הרבה ספרים בהמשכים.

ספר קדוש זה מסוגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקודשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי זוהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.

ספר הזוהר הקדוש חק לישראל דף היומי
 עם לשון הקודש - מנוקד מפוסק ומחולק לקטעים
 מוקדד על הפרשיות

❖ מפתח הנושאים ❖

❖ אַשְׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל מְכַל הָעַמִּים, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן לָהֶם תּוֹרָה קְדוֹשָׁה וְהוֹרִישׁ לָהֶם נַשְׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת מִמָּקוֹם קְדוֹשׁ בְּדִי לַעֲשׂוֹת מִצְוֹתָיו (זוהר פרשת אחרי מות דף ס"ז ע"ב)

❖ כָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה, זוֹכֵה לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם הַצְּדִיקִים

❖ אָמַר הַרוּעָה הַנֶּאֱמָן, בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה הִלְלוּ, בְּעֵלֵי הַחֲכָמָה הִעֲלִינָהּ, בְּעֵלֵי קַבְּלָהּ, בְּעֵלֵי רְזִי תוֹרָה, הַשְּׁעָה דְּחוּקָה לָהֶם (רעיא מהימנא)

❖ בְּאוֹתוֹ זְמַן נִפְתַּחַת לְהוֹלִיד אֶת הַמְּשִׁיחַ, מִשׁוּם הַחֲבָלִים וְהַדְּחָקִים שֶׁל הַצְּדִיקִים, וּבְעֵלֵי מִדוֹת וּבְעֵלֵי רְזִים שֶׁל הַתּוֹרָה

❖ כֵּן נִפְשֵׁי תַעֲרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים, לְקַבֵּל מִמֶּךָ הַשְּׁקָאָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא

❖ בְּחִצּוֹת הַלֵּילָה, בְּשַׁעַת שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגַן עֵדֵן לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם הַצְּדִיקִים, הַקּוֹל הַזֶּה יוֹצֵא וּמַכְאִיב לְכָל אוֹתָן הָאֵילוֹת שֶׁסָּבִיב הַפֶּסֶא הַנִּכְבָּד הַקְּדוֹשׁ

❖ עֲבוּדָה שְׁלֵמָה שֶׁצָּרִיךְ אָדָם לַעֲבֹד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

❖ אֲשֶׁרֵי חִלְקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שְׂאוֹהֵב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶהְבֶּה כְּזוֹ

❖ כָּל מִה שֶׁגּוֹזֵר עַל הָעוֹלָם מִתְקִים

❖ עֲבוּדָה שְׁלֵמָה שֶׁצָּרִיךְ אָדָם לַעֲבֹד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

❖ מֵאָה וְעֶשְׂרִים וְחֲמֵשָׁה אֵלֶּף דְּרָגוֹת לַצְּדִיקִים

❖ בְּנִסְתּוֹת יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת אֵילַת אֶהְבִּים וְנִעֲלַת חָן (זוהר ח"ג דף כ"א ע"ב)

❖ אֲשֶׁרֵי חִלְקָם שֶׁל הַצְּדִיקִים שֶׁנִּשְׁמוֹתֵיהֶם עוֹלוֹת לְמַעְלָה וְלֹא מִתְעַכְּבוֹת בְּמָקוֹם אַחֵר שְׁלֹא צָרִיךְ

❖ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֵן

❖ בְּסִפְרֵי כְּתוּבִים כָּל אוֹתָם בְּנֵי הַיְכָלוֹ, וְחוּט שֶׁל חֶסֶד נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם

❖ בְּשַׁעַת שֶׁכָּנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְעוֹרְרַת לְמִלְךָ בְּתוֹרָה, מִתְחַזֵּק כְּחָהּ

❖ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַכְנִיס אֶת הַפְּמִלְיָא שְׁלוֹ וְאוֹמֵר: רְאוּ בְּנֵי אֱהוֹבִי, שְׁהֵם דְּחוּקִים בְּגִלוֹת וְעוֹזְבִים אֶת הַצֶּעַר שֶׁלָּהֶם וּמְבַקְּשִׁים מִמֶּנִּי עַל הַגְּבִירָה

❖ אִם אַתֶּם רוֹצִים אֶת זֶה, עַל מָה אַתֶּם מִתְעַכְּבִים? שְׂבוּ. שׂוּבוּ בְּתוֹבָה

❖ סוּד עֲלִיּוֹן

- טו ❖ חִיָּה שְׁשׁוּלֶטֶת בְּשִׁלְטוֹן עַל אֶלֶף מִפְתָּחוֹת בְּכָל יוֹם
- טז ❖ סוּד שֶׁל הַרְבֵּה אַרְבֵּה עֲצָבוֹנָךְ וְהַרְנָךְ
- יז ❖ סוּד עֲלִיוֹן (זוהר פֵּרֶשֶׁת וִיקָהֵל דָּף ר"כ ע"א)
- יח ❖ הִנָּחֵשׁ מוֹלִיד פֶּעַם בְּשִׁבְעַ שָׁנִים
- יח ❖ בְּזִמְן שִׁיעוּרוֹ הַמְתִּים יְקִימוּ חִילוֹת חִילוֹת כָּלֵם עַל אֶרֶץ הַגָּלִיל, מִשׁוּם שֶׁשָׁם עֲתִיד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְהִתְגַּלּוֹת, מִשׁוּם שֶׁהוּא חֶלְקוֹ שֶׁל יוֹסֵף
- יט ❖ וְאֵת עֲצָמוֹת יוֹסֵף אֲשֶׁר הֶעֱלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשָׁכֶם
- יט ❖ יְרוּשָׁלַיִם תִּמְשַׁךְ לְכָל הַצְּדָדִים
- כ ❖ הַקִּיצוֹ וְרַנְנוֹ שֶׁכִּנִּי עֶפֶר
- כ ❖ תִּמְהַנֵּי עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, אִיךָ יִשְׁנִים וְלֹא מִתְעוֹרְרִים מִשְׁנָתָם (זוהר פֵּרֶשֶׁת אַחֲרֵי מוֹת דָּף נ"ז ע"ב)
- כא ❖ לֹא יִמָּצֵא מִי שֶׁסּוּגֵר וּפּוֹתַח, אוֹי לְאוֹתוֹ הַדּוֹר!
- כא ❖ מִשָּׁם יוֹצְאִים חַיִּים לְעוֹלָם, וְהֵם נִקְרָאִים חַיֵּי הַמֶּלֶךְ
- כב ❖ לְלֶכֶת, בְּצַדִּיק הַזֶּה, לְמִצַּא בְּרָכוֹת וְשִׂמְחָה
- כג ❖ כְּשׁוֹרְצִים בְּנֵי הָעוֹלָם לְהִתְבָּרֵךְ, לֹא יִכּוּלִים, אֲלָא רַק עַל יְדֵי הַכֶּהֵן
- כג ❖ אוֹי לְדוֹר כְּשֶׁהֲרוּעִים אֵין נִמְצָאִים, וְהִצָּאן סוּטִים וְהוֹלְכִים, וְלֹא יוֹדְעִים לְאִיזָה מְקוֹם הוֹלְכִים, לֹא יִמְיָנָה וְלֹא שְׂמֵאלָהּ, וְכָלֵם גְּלוּיִים לְאוֹתָם שְׁרוּאִים בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ אֱמֶת (זוהר פֵּרֶשֶׁת וִיקְרָא דָּף ו' ע"א)
- כד ❖ עַד שֶׁהִמְלִךְ אוֹחֵז אוֹתָהּ בְּיָדוֹ וּמְקִים אוֹתָהּ, וּמְבִיא אוֹתָהּ לְהִיכָלוֹ, וְנִשְׁבַּע לָהּ שֶׁלֹּא יִפְרֹד מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים וְלֹא יִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ
- כה ❖ בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֶת סִפְתֵי דָוִד הַנִּפְלֵת
- כו ❖ קוּמֵי אוּרֵי כִי בָּא אוֹרָךְ, הֲרֵי הִמְלִיךְ כָּאֵן, וְדַאי שְׁאֵז הוּא הַכְּבוֹד שְׁלָהּ, וְשִׂמְחַת הַכָּל כְּשֶׁהִמְלִיךְ מִתְפִּיֵס עִמָּה
- כז ❖ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בְּכַבּוּדָּהּ, וּבֹא אֵלֶיהָ לְהַקִּימָה וְלִתֵּת לָהּ יָד וְלִזְקֹף אוֹתָהּ, כְּמוֹ שֶׁעֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת בְּסוּף גְּלוּת אָדוֹם (זוהר פֵּרֶשֶׁת שְׁמוֹת דָּף ז' ע"א)
- כח ❖ בְּגִלוֹת אָדוֹם רוֹצֵה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִתְכַּבֵּד בְּעוֹלָם וְלִבֵּא הוּא לְהַקִּים אֶת הַגְּבִירָה וְלִנְעַר אוֹתָהּ מִהַעֲפָר
- כט ❖ עַל אַחַת כְּפָה וְכְפָה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְכַבֵּד אֶת שְׁמוֹ עֲלֵיהֶם, שְׁכָתוֹב, וְהִתְגַּדְּלֵתִי וְהִתְקַדְּשֵׁתִי וְנוֹדַעְתִּי
- לא ❖

❖ אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיזְדַּמֵּן וַיִּמְצָא בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן - מִשׁוּם שֶׁאוֹתוֹ שִׁיעַמַּד בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּאַמוּנָה, יִזְכֶּה לְאוֹתוֹ אֹר שֶׁל שְׂמֵחַת הַמֶּלֶךְ. לב

❖ מְשִׁיחַ יָקוּם וַיִּתְגַּלֶּה בְּאַרְץ הַגִּלְיָל, וּמִשָּׁם יַעֲוֹרר קְרִבּוֹת לְכָל הָעוֹלָם. לג

❖ יַעֲרֹכוּ קָרֵב לְעֵינֵי כָל הָעוֹלָם, וְכֵן בְּכָל יוֹם עַד שִׁבְעִים יוֹם. לְאַחַר שִׁבְעִים יוֹם יִגְנֹז אוֹתוֹ כּוֹכֵב, וַיִּגְנֹז הַמְּשִׁיחַ עַד שָׁנִים עֶשֶׂר חֲדָשִׁים. לד

❖ וְכִמָּה מְפָרִיזֵי הַיְהוּדִים יָבִאוּ עִמָּהֶם לְעֶרְךָ קָרֵב עַל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְאִזּוֹ יַחֲשֶׁךְ כָּל הָעוֹלָם חֲמֵשֶׁה עֶשֶׂר יוֹם, וְרַבִּים מֵעַם יִשְׂרָאֵל יָמוּתוּ בְּאוֹתוֹ חֲשֶׁךְ. לה

❖ בְּזִמְן שִׁיתְעוֹרֵר מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כִּמָּה אוֹתוֹת וְנִסִּים אַחֲרָיו יִתְעוֹרְרוּ בְּעוֹלָם. לו

❖ בְּרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים וְחֳגִים וְשַׁבָּתוֹת נִכְנָס מְשִׁיחַ לְאוֹתוֹ מְקוֹם לְהִשְׁתַּעֲשֵׂעַ בְּכָל אוֹתָם הַיְכָלוֹת. לז

❖ מְשִׁיחַ מֵרִים קוֹלוֹ וּבוֹכֵה, וּמְזַדְעָזַע כָּל גֵּן הָעֵדֶן. לז

❖ יִתְעוֹרֵר כּוֹכֵב אֶחָד מִפְּחִיד בְּאַמְצַע הַרְקִיעַ כְּגוֹן אֲרִגְמָן, לוֹהֵט וְנוֹצֵץ בַּיּוֹם לְעֵינֵי כָל הָעוֹלָם. לח

❖ יִזְדְּעָזְעוּ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וַיַּחֲשֶׁךְ הַשֶּׁמֶשׁ בְּחִצּוֹת הַיּוֹם, כְּמוֹ שֶׁנֶּחֱשֶׁךְ בַּיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, עַד שֶׁלֹּא יֵרְאוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ. לט

❖ כָּל אוֹתָם הַצְּדִיקִים יַעֲטְרוּ אוֹתוֹ שָׁם, וַיַּחֲגְרוּ לוֹ כְּלֵי זֶזֶן בְּאוֹתִיּוֹת רְשׁוּמוֹת שֶׁל כְּלִים שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ. מ

❖ בְּאוֹתָהּ עֲטָרָה הַתְּעַטֵּר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁעָבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּם, לְטַל נְקֻמוֹת מִכָּל מַרְכָּבוֹת פְּרָעָה וּפְרָשָׁיו, וּמַעֲטֵר אֶת מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בָּהּ. מא

❖ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם יִתְמָהוּ וַיִּבְהֲלוּ, וְלֹא יִדְעוּ כָּלָל, פָּרַט לְאוֹתָם חֲכָמִים שִׁיּוֹדְעִים בְּסוּדוֹת הַלָּלוּ, אֲשֶׁרֵי חֲלָקִים. מב

❖ בְּדֶרֶךְ, זוֹ קְבוּרַת רַחֵל שְׁעוּמְדַת בְּפָרֶשֶׁת דְּרָכִים. וַיִּבְשֹׁר לָהּ וַיִּנָּחַם אוֹתָהּ, וְאִזּוֹ תִקְבַּל תְּנַחוּמִים, וְתִקוּם וְתִנְשַׁק אוֹתוֹ. מג

❖ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ הַתְּגַלֶּה בְּאַרְץ הַגִּלְיָל. מד

❖ יִתְכַנְסוּ אֵלָיו כָּל אֵלוֹ שְׁעוּסָקִים בְּתוֹרָה, וְהֵם מַעֲטִים בְּעוֹלָם. וּבִזְכוּת תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן יִתְחַזַּק כַּחוֹ לְהַתְּגַבֵּר. מד

❖ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ יִתְחַל וַיִּכְנַס הַגְּלוּת מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם. מה

❖ רַבִּי שְׁמַעוֹן הַרִּים יִדְרוֹ בְּתַפְלָה לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַתְּפַלֵּל תְּפִלָּתוֹ, וְהַזְדַּעֲזַע כָּל אוֹתוֹ מְקוֹם. מז

❖ זְכוּת הַדּוֹר הַזֶּה תַעֲמִיד אֶת הָעוֹלָם עַד שֶׁיָּבֵא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. מז

✠ יש סוד עליון שמשם יוצאים כל האורות של כל הנרות כלם להדליק, ושם תלוי כל סוד האמונה מז

✠ והיא שבעים שנה בגלות, משום שהיא נקראת שבע שנים מט

✠ סוד הסודות לחכמי הלב נמסר. עשרה שבטים אלה שנים, שני שבטים מאתים שנה נב

✠ מלך המשיח יערך קרבות בכל העולם בימין הקדוש ברוך הוא נב

✠ לאחז בכנפות הארץ, וינערו הרשעים ממנה, ותטהר הארץ הקדושה נג

✠ עד שתהיה שבת לה' ללקט נפשות בתענוגי קדשה נד

✠ באותו זמן יהיה הקדוש ברוך הוא עם שכנתו ויתחדש העולם (זוהר פרשת בראשית דף כ"ה ע"ב) נה

✠ וכל עשב השדה טרם יצמח - זה משיח שני. ולמה? משום שאין שם משה לעבד את השכינה נו

✠ זה משה שנאמר בו תורת אמת היתה בפיהו, שלא יהיה מי שדורש את השכינה כמותו, ובגלל זה ואדם אין לעבד נז

✠ כי מראש צורים אראנו. אלה אותם ציורים של השם הקדוש נח

✠ ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם. ויסע, לעשות בהם נקמות (זוהר פרשת שלח לך דף קס"ו ע"א) נט

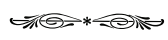
✠ שכינה תעלה לשם ותבשר לעולם (זוהר פרשת שלח דף קע"ג) ס

✠ מעשי הרחמנות שעושה הקדוש ברוך הוא. במה שהוא מכה - בו נותן רפואהסא

✠ באותה שעה יעורר הקדוש ברוך הוא את אברהם ויאמר לו: קום, שהרי הגיע זמן שאני גואל את בניה לנת להם שכר טוב על כל מה שסבלו בגלות סב

✠ מה זה גדול בקרבך? זה הקדוש ברוך הוא שבא אליה להקימה מן העפר, ויאמר לה: התנערי מעפר קומי שבי ירושלם סג

✠ אשריו מי שנשמתו בשבת מעידה לפני המלך על חדוש התורה, שהקדוש ברוך הוא וכל פמליתו וכל אותן נשמות הצדיקים שהיו בגן עדן, כלם מתעטרים באותו דבר סד

סֵפֶר

זוהר הַשְּׁבִיעִי הַנְּשָׂאֵם
לִימוּד הַזוהַר לְשִׁבְעֵי שָׁל פְּסַח

איזה פטנהוז אתה רוצה בגן עדן?

רשימת התורמים המאושרים שזכו לבנות חלק מהיכלי גן עדן, בו תשכון נשמתם בעולם הבא, תמורת תרומה של 1600 ש"ח בעבור 10 סטים של הזוהר הקדוש, המחולק ל-70 חלקיו, כל חייד אתה רודף אחרי דירה בעולם הזה!

צא וחשוב, איזה דירה תהיה לך בגן עדן, לנצח נצחים רק כאן אפשר לקנות את הדירה בגן עדן!!!

כל אחד יתרום כפי רצונו לבנות את העולם הבא שלו זכור! היכלי גן עדן אפשר לבנות רק בעולם הזה! ולא כשמוגיעים לשם!

המעוניין, להתקשר
לטל: 0548-436784

אין חינם! סטרא אחרא היא בחינם!
כל סט נוסף שאתה קונה, הוא עוד היכל בגן עדן לנצח נצחים.
החכם עינו בראשו - צא וחשוב!

ומזכי הרבים ככוכבים לעולם ועד

דרושים תורמים:

להדפסת הקונטרס החדש "פתח אליהו המבואר"
וכן קונטרס "סגולת פתח אליהו"

ברצונינו להגיע למליון עותקים שיחולקו חינם לכל תלמוד תורה, לבנים ולבנות, וכן בישיבות ולבתי מדרשות התרומה ניתנת ישירות לבית הדפוס, עם אפשרות לקחת הקונטרס ולחלקם בעירו, או חלוקה על ידי מפעל הזוהר העולמי, המפעיל קרוב לאלף מחלקים בכל הארץ.

המעוניין, להתקשר לטל: 0548-436784

דקה-שתים נמשכת כל הפעולה,
מנער ועד זקן, נאמר פתח אליהו לפני התפילה,
כדי להיוושע מכל צרה,
ידועה הסגולה,
נינצל מפצצת אטום, ונזכה לגאולה.

אשריהם ישראל מפל העמים, שהקדוש
ברוך הוא נתן להם תורה קדושה והוריש
להם נשמות קדושות ממקום קדוש פדי
לעשות מצוותיו

אשריהם ישראל מפל העמים, שהקדוש
ברוך הוא נתן להם תורה קדושה והוריש
להם נשמות קדושות ממקום קדוש פדי
לעשות מצוותיו

(זוהר פרשת אחרי מות דף ס"ז ע"ב)

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי
שמעון. קם רבי שמעון
בחצות הלילה לעסק בתורה. קמו
רבי אלעזר ורבי אבא עמו. פתח רבי
שמעון ואמר, (תהלים מב) כִּאֵל תִּעְרַג
על אפיקי מים כִּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֵלַיךְ
אֱלֹהִים. הפסוק הזה פרשוהו
החברים, אשריהם ישראל מפל
העמים, שהקדוש ברוך הוא נתן
להם תורה קדושה והוריש להם
נשמות קדושות ממקום קדוש פדי
לעשות מצוותיו ולהשתעשע
בתורה. שכל מי שמשתעשע
בתורה, לא פוחד מפל, שכתוב
(תהלים קיט) לולי תורתך שעשעי אז
אבדתי בעניי.

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי
שמעון, קם רבי שמעון בפלגו
ליליא, למלעי באורייתא. קמו רבי
אלעזר ורבי אבא עמיה. פתח רבי
שמעון ואמר, (תהלים מב) כִּאֵל תִּעְרַג
על אפיקי מים כִּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֵלַיךְ
אֱלֹהִים. האי קרא אוקמוה חברייא,
זכאין אינון ישראל מפל עמין,
דקודשא בריך הוא יהב לון אורייתא
קדישא, ואורית לון נשמתין קדישין
מאתר קדישא, בגין למעבד פקודין,
ולאשתעשעא באורייתא, דכל מאן
דאשתעשע באורייתא, לא דחיל
מפלא. דכתיב, (תהלים קיט) לולי
תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי.

כל מי שמשתדל בתורה, זוכה להשתעשע
עם הצדיקים

כל מי שמשתדל בתורה, זוכה להשתעשע
עם הצדיקים

מאן אינון שעשועי. אורייתא.
דאורייתא שעשועים אקרי,
דכתיב, (משלי ה) וְאֵהִיָּה שְׁעֵשׂוּעִים
יום יום. וְדָא הוּא דְתַנְיָנָן, קדשא
ברוך הוא אתי לאשתעשע עם

מאן אינון שעשועי. אורייתא.
דאורייתא שעשועים אקרי,
דכתיב, (משלי ה) וְאֵהִיָּה שְׁעֵשׂוּעִים
יום יום. וְדָא הוּא דְתַנְיָנָן, קדשא
ברוך הוא אתי לאשתעשע עם

מה זה להשתעשע? כְּדִי לְשׂוּמֹחַ עִמָּהֶם, שְׁשִׁנְיָנוּ, אֲשֶׁרֵי הַצְּדִיקִים, שְׁפָתוֹב בָּהֶם (ישעיה נח) אֲזִ תִּתְעַנֵּג עַל ה', כְּדִי לְהִתְעַנֵּג מֵאוֹתָהּ הַשְּׁקָאָה שֶׁל הַנְּחָל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְהַשְּׁבִיעַ בְּצַחְצְחוֹת נִפְשָׁךְ. כְּבִיכּוֹל מִשְׁתַּעֲשַׁע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּהֶם מֵאוֹתָהּ הַשְּׁקָאָה הַנְּחָל שֶׁבָּהּ מִתְעַנְּגִים הַצְּדִיקִים, וְעַל כֵּן בָּא לְהִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים. וְכָל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, זוֹכֵה לְהִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים מֵאוֹתָהּ הַשְּׁקִית הַנְּחָל.

צְדִיקֵיִיא בְּגִנְתָּא דְעָדָן. מָאִי לְאַשְׁתַּעֲשַׁע. בְּגִין לְמַחְדֵי בְּהוּ. דְתַגְיָנוּ, וּפְאִין אִינוּן צְדִיקֵיִיא, דְכְּתִיב בְּהוּ, (ישעיה נח) אֲזִ תִּתְעַנֵּג עַל יְיָ, בְּגִין לְאַתְעַנְּגָא מֵהוּא שְׁקִיּוּ דְנְחָלָא, כְּמָה דְאֵת אָמַר (ישעיה נח) וְהַשְּׁבִיעַ בְּצַחְצְחוֹת נִפְשָׁךְ. כְּבִיכּוֹל, קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא מִשְׁתַּעֲשַׁע בְּהוּ, מֵהוּא שְׁקִיּוּ דְנְחָלָא, דְמִתְעַנְּגֵי בְּהוּ צְדִיקֵיִיא. וְעַל דָּא אֲתִי לְאַשְׁתַּעֲשַׁע עִם צְדִיקֵיִיא. וְכָל מָאן דְאַשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵיִיתָא, זְכִי לְאַשְׁתַּעֲשַׁע עִם (דף ס"ח ע"א) צְדִיקֵיִיא, מֵהוּא שְׁקִיּוּ דְנְחָלָא.

אָמַר הַרוּעָה הַנְּאָמָן, בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּעַלֵי הַמְּשִׁנָּה הַלְלוּ, בְּעַלֵי הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה, בְּעַלֵי קַבְלָה, בְּעַלֵי רְזִי תּוֹרָה, הַשְּׁעָה דְחֻקָּה לָהֶם (רעיא מהימנא - רוּעָה הַנְּאָמָן)

אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, בְּהוּא זְמַנָּא, אֱלִין מְאִרֵי מִתְנִיתִין מְאִרֵי חֲכָמָתָא עֲלָאָה, מְאִרֵי קַבְלָה, מְאִרֵי רְזִי תּוֹרָה, שְׁעָתָא דְחִיקָת לֹזַן. וְהֵאִי אִיהוּ דְאָמַר כְּאִיל תְּעַרוּג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, דְאִינוּן אֲפִיקֵי מַיִם דְאוֹרֵיִיתָא לְגַבֵי שְׁכִינְתָּא. וְלִית תּוֹרָה, אֱלָא עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא. דִּיהוּן אֱלִין אֲפִיקֵי מַיִם, בְּצַעְרָא בִּיגוּנָא בְּעִנְיֹתָא, וְאֱלִין אִינוּן חֲבָלִים צִירִין דִּיולְדָה,

אָמַר הַרוּעָה הַנְּאָמָן, בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּעַלֵי הַמְּשִׁנָּה הַלְלוּ, בְּעַלֵי הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה, בְּעַלֵי קַבְלָה, בְּעַלֵי רְזִי תּוֹרָה, הַשְּׁעָה דְחֻקָּה לָהֶם. וְזֵהוּ שֶׁאָמַר כְּאִיל תְּעַרוּג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, שְׁאוֹתָם אֲפִיקֵי מַיִם שֶׁל הַתּוֹרָה אֵל הַשְּׁכִינָה. וְאִין תּוֹרָה אֱלָא עֲמוּדָא הָאֲמַצְעִי, שֶׁיְהִי אֲפִיקֵי הַמַּיִם הַלְלוּ בְּצַעַר, בְּיָגוּן וּבְעִנְיָ, וְאֵלוּ הֵם חֲבָלִים, צִירִים שֶׁל יוֹלְדָה, שֶׁהִיא הַשְּׁכִינָה,

אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, בְּהוּא זְמַנָּא, אֱלִין מְאִרֵי מִתְנִיתִין מְאִרֵי חֲכָמָתָא עֲלָאָה, מְאִרֵי קַבְלָה, מְאִרֵי רְזִי תּוֹרָה, שְׁעָתָא דְחִיקָת לֹזַן. וְהֵאִי אִיהוּ דְאָמַר כְּאִיל תְּעַרוּג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, דְאִינוּן אֲפִיקֵי מַיִם דְאוֹרֵיִיתָא לְגַבֵי שְׁכִינְתָּא. וְלִית תּוֹרָה, אֱלָא עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא. דִּיהוּן אֱלִין אֲפִיקֵי מַיִם, בְּצַעְרָא בִּיגוּנָא בְּעִנְיֹתָא, וְאֱלִין אִינוּן חֲבָלִים צִירִין דִּיולְדָה,

שְׁבָה נֹאמֵר (משלי כג) וְתִגַּל יוֹלְדֶתָךְ.
 וּבְאוֹתָם הַחֲבָלִים תִּהְיֶה בְצַעַר
 שְׁלָהֶם. וּבְאוֹתָם חֲבָלִים שְׂצוּעַקַת
 בָּהֶם, מִתְעוֹרָרִים שְׁבָעִים סְנֵהֲדָרִין
 שְׁלִמְעָלָה, עַד שִׁיתְעוֹרֵר קוֹלָה עַד
 יְהוֹנָ"ה, וּמִיָּד - (תהלים כט) קוֹל ה' יְחוֹלֵל
 אֵילוֹת, שֶׁהֵם בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, בְּתוֹלוֹת
 אַחֲרֶיהָ רְעוּתֶיהָ, לְכֻלָּם יִהְיֶה חֵיל
 כִּיּוֹלְדָה מִמֶּשׁ בְּדַחְקִים שֶׁהַשְּׂעָה
 דוֹחֶקֶת אוֹתָם בְּכֹמָה נְשִׁיכוֹת שֶׁל יֵצֵר
 הָרַע, שֶׁל נָחַשׁ שֶׁנּוֹשֵׁף אוֹתָם בְּכֹמָה
 דַּחְקִים.

דְּאִיהִי שְׂכִינְתָא, דְּאִתְמַר בָּהּ,
 (משלי כג) וְתִגַּל יוֹלְדֶתָךְ. וּבְאֵינוֹן
 חֲבָלִים, תִּהְיֶה בְצַעַרָא דְלֵהוֹן. וּבְאֵינוֹן
 חֲבָלִים דְּצוּחַת בְּהוֹן, אִתְעַרַת שְׂבָעִין
 סְנֵהֲדָרִין דְּלַעֲיָלָא, עַד דִּיתְעַר קוֹל
 דִּילָהּ עַד יְהוֹנָ"ה, וּמִיָּד (תהלים כט) קוֹל
 יי' יְחוֹלֵל אֵילוֹת, דְּאֵינוֹן מְאָרִי
 מִתְנִיתִין, (תהלים מו) בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ
 רְעוּתֶיהָ, כְּלֵהוֹן יְהוֹן לֹון חֵיל כִּיּוֹלְדָה
 מִמֶּשׁ, בְּדַחְקִין, דְּדַחְקָא לֹון שְׂעָתָא,
 בְּכֹמָה נְשִׁיכִין דִּיֵּצֵר הָרַע, דְּחוּיָא
 דְּנִשְׂיָד לֹון בְּכֹמָה דַּחְקִין.

בְּאוֹתוֹ זְמַן נִפְתַּחַת לְהוֹלִיד אֶת הַמְּשִׁיחַ,
 מִשׁוּם הַחֲבָלִים וְהַדַּחְקִים שֶׁל הַצַּדִּיקִים,
 וּבְעֲלֵי מַדּוֹת וּבְעֲלֵי רְזִים שֶׁל הַתּוֹרָה
בְּאוֹתוֹ זְמַן נִפְתַּחַת לְהוֹלִיד אֶת
 הַמְּשִׁיחַ, מִשׁוּם הַחֲבָלִים
 וְהַדַּחְקִים שֶׁל הַצַּדִּיקִים, וּבְעֲלֵי מַדּוֹת
 וּבְעֲלֵי רְזִים שֶׁל הַתּוֹרָה, בְּעֲלֵי בְּשֵׁת
 וְעֵנּוּה, בְּעֲלֵי יְרָאָה וְאַהֲבָה, בְּעֲלֵי
 חֶסֶד, אֲנָשִׁי חֵיל יְרָאֵי אֱלֹהִים, אֲנָשִׁי
 אֱמֶת, שׁוֹנְאֵי בְּצַע, דְּדַחְקָא לֹון
 שְׂעָתָא. וְהֵאֵי הוּא דְּאוֹקְמוּהָ מְאָרִי
 מִתְנִיתִין, דֵּר שְׁבֹן דְּוֹד בָּא, אֲנָשִׁי חֵיל
 יְסוּבְבוּ מַעִיר לְעִיר וְלֹא יְחוּנְגוּ, וְיִרְאֵי
 חֶטְא יִמְאַסוּ, וְחֻכְמַת סוֹפְרִים תִּסְרַח, וְתִהִי
 הָאֱמֶת נְעַדְרַת, וְהַגְּפֹן תִּתֵּן פְּרִיָּה,
 וְהֵיִן בִּיּוֹקֵר.

בְּאוֹתוֹ זְמַן נִפְתַּחַת לְהוֹלִיד אֶת הַמְּשִׁיחַ,
 מִשׁוּם הַחֲבָלִים וְהַדַּחְקִים שֶׁל הַצַּדִּיקִים,
 וּבְעֲלֵי מַדּוֹת וּבְעֲלֵי רְזִים שֶׁל הַתּוֹרָה
בְּהוּא זְמַן אִתְפַּתַּחַת לְאוֹלְדָא
 מְשִׁיחָא, בְּגִין חֲבָלִים
 וְדוֹחְקִים דְּצַדִּיקִים, וּמְאָרִי מַדּוֹת,
 וּמְאָרִי רְזִין דְּאוֹרֵייתָא, מְאָרִי בּוּשֵׁת
 וְעֵנּוּה, מְאָרִי יְרָאָה וְאַהֲבָה, מְאָרִי
 חֶסֶד, אֲנָשִׁי חֵיל יְרָאֵי אֱלֹהִים, אֲנָשִׁי
 אֱמֶת, שׁוֹנְאֵי בְּצַע, דְּדַחְקָא לֹון
 שְׂעָתָא. וְהֵאֵי הוּא דְּאוֹקְמוּהָ מְאָרִי
 מִתְנִיתִין, דֵּר שְׁבֹן דְּוֹד בָּא, אֲנָשִׁי חֵיל
 יְסוּבְבוּ מַעִיר לְעִיר וְלֹא יְחוּנְגוּ, וְיִרְאֵי
 חֶטְא יִמְאַסוּ, וְחֻכְמַת סוֹפְרִים תִּסְרַח,
 וְתִהִי הָאֱמֶת נְעַדְרַת, וְהַגְּפֹן תִּתֵּן
 פְּרִיָּה, וְהֵיִן בִּיּוֹקֵר.

ומאותם קולות שהיא נותנת, שהם
שבעים, כנגד שבעים
תבות של יענף ה' ביום צרה, נפתחת
רחמה, שהיא שתיים, כלולה משתי
ביתיים, להוליד שני משיחים,
ומכניסה את ראשה בין ברפיה,
שהוא הראש שלה, העמוד האמצעי.
שתי שוקיה, נצח והוד, שני נביאים.
משם מולידה שני משיחים. באותו
זמן ויחשוף יערות, יעבר הנחש
מהעולם. (עד כאן רעיא מהימנא).

ומאינון קלון דיהיבת, דאינון
שבעין, לקבל שבעין
תיבין דיענף יי' ביום צרה, אתפתחת
רחמה, דאיהי תרין, כלילא מתרין
ביתין, לאולדא תרין משיחין, ואעילת
רישה בין ברפיה, דאיהו רישא
דילה, עמודא דאמצעיתא. תרין
שוקהא, נצח והוד, תרין נביאים.
מתמן אולידת תרין משיחין. בההיא
זמנא ויחשוף יערות, יתעבר נחש
מעלמא (ע"כ רעיא מהימנא).

כּוּן נפשי תערג אליך אלהים, לקבל ממך
השקאה בעולם הזה ובעולם הבא
למדנו, כאיל תערג על אפיקי מים
- זו כנסת ישראל, כמו
שנאמר אילותי לעזרתי חושה. תערג
על אפיקי מים, ודאי כדי להשקות
מהשקה של מעינות הנחל על ידי
הצדיק. תערג, כמו שנאמר (שיר ו)
לערגות הבשם. כּוּן נפשי תערג אליך
אלהים, לקבל ממך השקאה בעולם
הזה ובעולם הבא.

מעינות הנחל מי הם? מעין אחד
למעלה, שפּתוב (בראשית ב)
ונהר יצא מעדן להשקות את הגן
וגו', ומשם שופע ויוצא ומשקה את

כּוּן נפשי תערג אליך אלהים, לקבל ממך
השקאה בעולם הזה ובעולם הבא
תאנא, כאיל תערוג על אפיקי
מים, דא כנסת ישראל.
כמה דאת אמר, (תהלים כב) אילותי
לעזרתי חושה. תערוג על אפיקי
מים, ודאי לאשתקיא משקיו דמבועי
דנחלא, על ידי דצדיק. תערוג: כמה
דאת אמר, (שיר השירים ו) לערוגת
הבושם, כּוּן נפשי תערוג אליך
אלהים. לאשתקיא מנה, בעלמא דין
ובעלמא דאתי.

מבועי נחלא מאן אינון. מבועא חד
לעילא, דכתיב, (בראשית ב)
ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן
וגו'. ומתמן נגיד ונפיק, ומשקי גנתא,

הַגֶּן. כָּל אוֹתָם הַנְּחָלִים שׁוֹפְעִים וְיוֹצְאִים וּמִתְכַּנְּסִים לְשָׁנֵי מַעֲנִנּוֹת שֶׁנִּקְרְאוּ נֶצַח וְהוּד, וְאֵלּוּ נִקְרְאוּ אֶפְיָקֵי מַיִם, בְּהוּא דְרָגָא דְצַדִּיק, דְּמַמְנוּ שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא וְנֹשְׂקָה הַגֶּן. מִשׁוּם כֶּן אֵיל וְצָבִי נִמְצְאוּ כְּאַחַד, (אֵיל וְצָבִי נִקְרְאוּ עֶטְרַת וְיִסוּד) צֶדֶק וְצַדִּיק.

בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה, בְּשַׁעַה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגֵן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם הַצַּדִּיקִים, הַקּוֹל הַזֶּה יוֹצֵא וּמִכְאִיב לְכָל אוֹתָן הָאֵילוֹת שֶׁסָּבִיב הַפֶּסֶא הַנִּכְבָּד הַקְּדוֹשׁ

לְמַדְנֹו, כְּתוּב קוֹל ה' יְחוּלֵל אֵילוֹת. אֵילוֹת, אֵילַת כְּתוּב חֶסֶר, זֹ

אֵילוֹת הַשָּׂדֶה (נ"א זֹ אֵילַת הַשַּׁחַר) (ד"א אֵילוֹת הַשָּׂדֶה). אֵילוֹת הַשָּׂדֶה, שֶׁשָּׁנִינוּ, בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה, בְּשַׁעַה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגֵן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם הַצַּדִּיקִים, הַקּוֹל הַזֶּה יוֹצֵא וּמִכְאִיב לְכָל אוֹתָן הָאֵילוֹת שֶׁסָּבִיב הַפֶּסֶא הַנִּכְבָּד הַקְּדוֹשׁ, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שִׁיר ג) שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ. דְּבַר אַחַר יְחוּלֵל אֵילוֹת - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (אִיּוֹב כו) חֲלָה יָדוֹ נָחַשׁ בְּרַחַ. וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוּאֵל א יב) בְּיַעֲרַת הַדְּבָשׁ, וְכְתוּב (שִׁיר ה) אֶכְלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי, וּמִיַּנִּיקָה אוֹתָם כְּמוֹ אִם שְׁמִינִיקָה אֶת הַבָּנִים.

וְכָל אֵינּוֹן נִחְלִין, נִגְדִין וְנִפְקִין וּמִתְכַּנְּשִׁין בְּתַרֵּי מְבוּעֵי, דְּאִקְרוּן נֶצַח וְהוּד, וְאֵלּוּ אִקְרוּן אֶפְיָקֵי מַיִם, בְּהוּא דְרָגָא דְצַדִּיק, דְּמַמְנִיה נִגִּיד וְנִפִּיק וּמִשְׁתַּקֵּיא גִּנְתָּא. בְּגִין כֶּן אֵיל וְצָבִי כְּאַחַד מִשְׁתַּכְּחִי, (נ"א אֵיל וְצָבִי אִקְרוּן עֶטְרַת וְיִסוּד) צֶדֶק וְצַדִּיק.

בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה, בְּשַׁעַה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגֵן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם הַצַּדִּיקִים, הַקּוֹל הַזֶּה יוֹצֵא וּמִכְאִיב לְכָל אוֹתָן הָאֵילוֹת שֶׁסָּבִיב הַפֶּסֶא הַנִּכְבָּד הַקְּדוֹשׁ

תָּאנָא, כְּתִיב (תְּהִלִּים כט) קוֹל יי' יְחוּלֵל אֵילוֹת, אֵילוֹת,

אֵילַת כְּתִיב חֶסֶר, דָּא אֵילוֹת הַשָּׂדֶה (נ"א דָּא אֵילַת דְּשַׁחַר). (ד"א אֵילוֹת הַשָּׂדֶה), דְּתַנְיָא, בְּפִלְגוֹת לַיְלִיא, בְּשַׁעַתָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא עָאֵל לְגִנְתָּא דְּעֵדֶן לְאַשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם צַדִּיקֵיא, הָאִי קוֹל נְפִיק, וְכְאִיב כָּל אֵינּוֹן אֵילַתָּא דְּסַחְרֵי כוּרְסֵיא יְקִירָא קְדִישָׁא, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ. דְּבַר אַחַר יְחוּלֵל אֵילוֹת, כְּמָה דָּאֵת אֶמַר (אִיּוֹב כו) חֲלָה יָדוֹ נָחַשׁ בְּרַחַ. וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרוֹת כְּמָה דָּאֵת אֶמַר. (שְׁמוּאֵל א יב) בְּיַעֲרַת הַדְּבָשׁ, וְכְתִיב (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) אֶכְלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי, וַיִּנְקָא לָהּ כְּאֶמָּא דִּינְקָא לְבָנִין.

אמר ליה רבי אבא, (ישעיה כו) נפשי
 אויתך בלילה אף רוחי בקרבי
 אשחרך. הנה צריך להיות נפשי
 אותך בלילה! אשחרך?! ישחרך הנה
 צריך להיות! אמר לו, הרי פרושה,
 כמו שנאמר (איוב יב) אשר בידו נפש
 כל חי ורוח כל בשר איש.

אמר ליה רבי אבא, (ישעיה כו) נפשי
 אויתך בלילה אף רוחי
 בקרבי אשחרך, נפשי אותך בלילה
 מיבעי ליה. אשחרך, ישחרך מיבעי
 ליה. אמר ליה הא אוקמוה, (בראשית
 כ"ג) כמה דאת אמר (איוב יב) אשר
 בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש.

עבודה שלמה שצריך אדם לעבד את
 הקדוש ברוך הוא

עבודה שלמה שצריך אדם לעבד את
 הקדוש ברוך הוא

בא ראה, הנפש והרוח נודעות
 (נפגשות) (משתתפות) כאחד
 לעולמים. למדנו, עבודה שלמה
 שצריך אדם לעבד את הקדוש ברוך
 הוא, כמו שלמדנו ואהבת את ה'
 אלהיך, שיאהב את הקדוש ברוך
 הוא אהבת נפש ממש, וזוהי אהבה
 שלמה, אהבת נפשו ורוחו. כמו
 שאלה נדבקים בגוף, והגוף אוהב
 אותם, (א) כך ידבק אדם לאהב את
 הקדוש ברוך הוא אהבת נפשו ורוחו
 לדבק בו. זהו שפיתוב נפשי אויתך
 בלילה, (כלומר) נפשי ממש.

תא חזי נפשא ורוחא אשתמודע
 (ס"א אשתעי) (ס"א אשתתפי) כחדא
 לעלמין. תנא פולחנא שלימתא דבעי
 בר נש למפלח לקודשא בריך הוא,
 כמה דתנינן (דברים ו) ואהבת את יי'
 אלהיך וגו'. דירחים ליה לקודשא
 בריך הוא רחימותא דנפש ממש,
 ודא הוא רחימותא שלימתא,
 רחימותא דנפשיה ורוחיה. כמה
 דאתדבקו אלין בגופא, וגופא רחים
 לון. (ס"א כדיו) כך יתדבק בר נש
 לרחמא ליה לקודשא בריך הוא,
 רחימותא דנפשיה ורוחיה, לאדבקא
 ביה. הדא הוא דכתיב נפשי אויתך
 בלילה (כלומר) נפשי ממש.

אשרי חלקו של אותו אדם שאוהב את
 הקדוש ברוך הוא אהבה כזו

אשרי חלקו של אותו אדם שאוהב את
 הקדוש ברוך הוא אהבה כזו

אף רוחי בקרבי אשחרך, אתדבק בך

אף רוחי בקרבי אשחרך, אתדבקא

אהבה רבה בלילה, שצריך אדם מאהבתו של הקדוש ברוך הוא לעמוד בכל לילה להשתדל בעבודתו עד שיתעורר הבקר, וימשך עליו חוט של חסד. ששנינו, אשרי חלקו של אותו אדם שאוהב את הקדוש ברוך הוא אהבה כזו, וצדיקי האמת הללו שאוהבים את הקדוש ברוך הוא כן, העולם מתקיים בעבורם, ושולטים על כל הגזרות הקשות שלמעלה ולמטה. (היא)

(כדי שיתקיים העולם בעבורם).

כך ברחימותא סגיא, בלילה. דכעי בר נש מרחימותא דקודשא בריך הוא, למיקם בכל ליליא, לאשתדלא בפולחניה, עד דיתער צפרא, ויתמשך עליה חוטא דחסד. דתניא, זכאה חולקיה דההוא בר נש דרחימותא דא רחים ליה לקודשא בריך הוא, והני (אינון) זכאי קשוט דמרחמין ליה לקודשא בריך הוא הכי, עלמא מתקיימא בגיניהון, ושלטין על כל גזירין קשין דלעילא ותתא. (נ"א היא)

(בגין דיתקיים עלמא בגיניהון).

כל מה שגוזר על העולם מתקיים למדנו, אותו צדיק שנדבק ברוחו ונפשו למעלה במלך הקדוש באהבה כראוי, שולט בארץ שלמטה, וכל מה שגוזר על העולם מתקיים. מנין לנו? מאליהו, שכתוב (מלכים א יז) חי ה' אשר עמדתי לפניו אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לפי דברי.

עבודה שלמה שצריך אדם לעבד את הקדוש ברוך הוא

בא ראה, בשעה שבאות הנשמות הקדושות ממעלה למטה, ואותם צדיקי העולם שולפים אותם מהמלך ומהגבירה, מעטים הם.

כל מה שגוזר על העולם מתקיים תאנא, ההוא זכאה דאתדבק ברוחיה ונפשיה לעילא, במלכא קדישא, ברחימותא כדקא יאות. שליט בארעא דלתתא, וכל מה דגזר על עלמא אתקיים. מנא לן, מאליהו. דכתיב, (מלכים א יז) חי יי' אשר עמדתי לפניו אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לפי דברי.

עבודה שלמה שצריך אדם לעבד את הקדוש ברוך הוא

תא חזי, בשעתא דאתיין נשמתין קדישין מעילא לתתא, ואינון זכאי עלמא משלפי להו ממלכא ומטרוניתא, ועירין אינון, דבההוא

שְׁבֹאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁיֹרְדָתָה, עוֹמְדָתָה
לְפָנַי הַמֶּלֶךְ, וּרְצוֹנִי שֶׁל הַמֶּלֶךְ
לְהַתְּבוֹנֵן בָּהּ, כְּמוֹ שְׁבֹאֲרֵנוּ, בְּשַׁעָה
שֶׁנּוֹשֵׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּחַ בְּכָל
חַיִּל וְחַיִּל שֶׁל הַשָּׁמַיִם, כָּל הַחַיִּלוֹת
נְעֻשִׁים, וְעוֹמְדִים בְּמִקְוָם. זֶהוּ
שְׁכָתוֹב וּבְרוּחַ פִּיּוֹ כָּל צְבָאָם. וּמִהֵן
מִתְּעַכְּבוֹת עַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מוֹרִיד אוֹתָן לְמִטָּה.

וּלְמַדְנוּ, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם הֵן
עוֹמְדוֹת לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וּמִתְּעַכְּבוֹת עַד שֶׁמִּגִּיעַ
הַזְּמַן לְהוֹרִיד אוֹתָן לְאָרֶץ, וְאֵלוּ
שׁוֹלְטוֹת לְמַעְלָה וּלְמַטָּה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב
חִי ה' אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי לְפָנָיו. אֲשֶׁר אָנִי
עוֹמֵד לֹא כְּתוֹב, אֲלֵא אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי.
אֲחֵר כֶּף חוֹזְרָת לְמִקְוָמָה וְנִכְנָסֶת
לְחֻדְרָהּ, וְאוֹתָן אַחֲרוֹת לֹא עוֹלוֹת עַד
שְׁיִמּוֹתוֹ, כִּי לֹא עֲמָדוֹ קֹדֶם כְּאוֹתָן
הָאַחֲרוֹת. וּמִשׁוּם כֶּף אֵלֶיהוּ נַעֲשֶׂה
שְׁלִיחַ, מִלְּאָף לְמַעְלָה, וְאֵלוּ
שְׁמַתֵּי דְבָקִים יוֹתֵר לְמֶלֶךְ.

מִצְאָנוּ בְּסִפְרוֹ שֶׁל אָדָם הָרִאשׁוֹן,
שְׁכָל הַרוּחוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת
שֶׁלְמַעְלָה עוֹשׂוֹת שְׁלִיחוֹת, וְכֵלֵן
בְּאוֹת מִמְּקוֹם אֶחָד. שֶׁנִּשְׁמָוְתֵיהֶם
שֶׁל הַצְּדִיקִים הֵן מִשְׁתֵּי דְרָגוֹת
שְׁכָלוֹת בְּאַחַת, וּמִשׁוּם כֶּף עוֹלוֹת

שְׁעָתָה דְנִחִית, קִיּוּמָא קָמִי מְלָכָא,
וּרְעוּתָא דְמְלָכָא לְאַסְתַּכְּלָא בָּהּ, כְּמָה
דְּאוּקִימָנָא, בְּשַׁעָתָה דְנִשְׁבַּ קְדָשָׁא
בְּרִידָה הוּא רוּחָא בְּכָל חַיִּלָּא וְחַיִּלָּא
דְשָׁמַיָּא, בְּלֵהוּ חַיִּילִין אֶתְעַבִּידוּ,
וְקִיּוּמִי בְּקִיּוּמֵיהוּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב
(תהלים לג) וּבְרוּחַ פִּיּוֹ כָּל צְבָאָם.
וּמִנֵּייהוּ אֶתְעַכְּבוּ עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה
הוּא (דף ס"ח ע"ב) אָחִית לָהּ לְתַתָּא.

וּתְאָנָא, מִיּוּמָא דְאַתְבְּרִי עֲלֵמָא,
קִיּוּמִי קָמִיָּה דְקוּדְשָׁא
בְּרִידָה הוּא, וְאַתְעַכְּבוּ עַד דְמִטָּא זְמָנָא
לְאַחַתָּא לֹון בְּאַרְעָא, וְאַלִּין שְׁלִיטוֹ
לְעֵילָא וְתַתָּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב חִי יי'
אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי לְפָנָיו, אֲשֶׁר אָנִי עוֹמֵד
לֹא כְּתִיב, אֲלֵא אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי. לְבַתֵּר
אַהֲדָר לְאַתְרֵיהּ, וְסָלִיק לְאַדְרֵיהּ,
וְאַיִנוֹן אַחֲרֵינִין לֹא סִלְקִין עַד דִּימוֹתוֹן.
בְּגִין דְלֹא קִיּוּמוֹ קוֹדֶם לְכֵן כְּאַיִנוֹן
אַחֲרֵינִין. וּבְגִין כֶּף אֵלֶיהוּ אֶתְעַבִּיד
שְׁלִיחָא, מִלְּאָכָא לְעֵילָא, וְאַלִּין
דְמִתְדַּבְּקוֹן יִתִּיר לְמְלָכָא.

אַשְׁכְּחָנָא בְּסִפְרָא דְאָדָם קְדָמָאָה
דְּכָל רוּחִין קְדִישִׁין
דְלְעֵילָא, עֲבָדִין שְׁלִיחוֹתָא, וְכֵלֵהוּ
אַתֵּיין מְאַתֵּר חַד. דְנִשְׁמָתְהוֹן
דְּצְדִיקֵיָא מִתְרִי דְרָגִין דְכָלִּילֵן בְּחַד,
וּבְגִין כֶּף סִלְקִין יִתִּיר, וְדְרָגִיהוֹן יִתִּיר,

יִוְתֵר, וְדַרְגָתוֹ יִתְרֶה, וְכַף זֶה. וְכָל
אוֹתוֹן שֶׁהָיוּ טְמוּנוֹת שָׁם, יִרְדּוּ וְעָלוּ
בְחַיִּיהֶן, כְּמוֹ חֲנוּף שֶׁלֹּא נִמְצְאָה בוֹ
מִיתָה. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ הַדְּבָר הַזֶּה בְּחֲנוּף
וְאַלְיָהוּ.

וְהָכִי הוּא. וְכָל אֵינוֹן דִּהְיוּ טְמוּרִין
תַּמּוֹן, נִחְתּוּ וְסָלְקוּ בְחַיִּיהוֹן, כְּגוֹן חֲנוּף
דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח בֵּיהּ מִיתָה. וְהָא
אוֹקִימָנָא מְלָה דָא, בְּחֲנוּף וְאַלְיָהוּ.

מֵאָה וְעֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה אֲלָף דְּרָגוֹת לְצַדִּיקִים
וְלְמוֹדֵנוּ, מֵאָה וְעֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה אֲלָף
דְּרָגוֹת (לְצַדִּיקִים) הֵן לְנַשְׁמוֹת
הַצַּדִּיקִים שֶׁעָלוּ בְּרִצּוֹן בְּטָרֵם שֶׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִזְמַן
אוֹתוֹן לְעוֹלָם הַזֶּה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר,
וְעוֹלוֹת וְטָסוֹת בְּעוֹלָם, וְנִקְשָׁרוֹת
לְצָרוֹר הַחַיִּים. וְעֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְחַדֵּשׁ בְּהֵן אֶת הָעוֹלָם. עֲלִיָּהֶם
כְּתוּב (ישעיה סו) כִּי כֹאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם
הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה וְגו'.

מֵאָה וְעֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה אֲלָף דְּרָגוֹת לְצַדִּיקִים
וְתֵאֵנָא מֵאָה וְעֶשְׂרִין וְחַמֵּשׁ אֲלָף
דְּרָגִין (לְצַדִּיקִיָא) לְנַשְׁמַתְהוֹן
דְּצַדִּיקִיָא, סָלְקוּ בְרַעוּתָא, עַד לָא
אֲתַבְרִי עֲלֵמָא, דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
מִזְמָנָא לְהוּ בְּעֲלָמָא דִּין, בְּכָל דְּרָא
וְדָרָא, וְסָלְקִין וְטָאִסִין עֲלָמָא,
וּמְתַקְשְׁרִי בְּצָרוּרָא דְחַיִּי, וְזַמִּין
קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לְחַדְתָּא עֲלָמָא
בְּהוּ, עֲלִיָּהוּ כְּתִיב, (ישעיה סו) כִּי
כֹאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ
הַחֲדָשָׁה וְגו'.

כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת אֵילַת אֲהָבִים וְיַעֲלַת
חַן
פְּתַח רַבִּי חַיִּיא וְאָמַר, (תהלים כב)
לְמַנְצַח עַל אֵילַת הַשַּׁחַר
מִזְמוֹר לְדוֹד. מִי זֶה אֵילַת הַשַּׁחַר? זֶה
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרָאת (מְשַׁלִּי ה) אֵילַת
אֲהָבִים וְיַעֲלַת חַן. וְכִי אֵילַת הַשַּׁחַר,
וְלֹא בְּכָל הַיּוֹם? אֵלֶּא אֵילַת, מֵאוֹתוֹ
מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא שַׁחַר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(הושע ו) כִּשְׁחַר נִכּוֹן מוֹצְאוֹ. וְדוֹד הַמְּלָךְ

כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת אֵילַת אֲהָבִים וְיַעֲלַת
חַן
(זוהר ח"ג דף כ"א ע"ב)
פְּתַח רַבִּי חַיִּיא וְאָמַר, (תהלים כב)
לְמַנְצַח עַל אֵילַת הַשַּׁחַר
מִזְמוֹר לְדוֹד. מֵאֵן אֵילַת הַשַּׁחַר. דָּא
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. דְּאִקְרִי (מְשַׁלִּי ה) אֵילַת
אֲהָבִים וְיַעֲלַת חַן. וְכִי אֵילַת הַשַּׁחַר,
וְלֹא כָּל יוֹמָא. אֵלֶּא, אֵילַת: מַהֲהוּא
אֲתֵר, דְּאִקְרִי שַׁחַר כְּמָה דְאֵת אָמַר
(הושע ו) כִּשְׁחַר נִכּוֹן מוֹצְאוֹ, וְדוֹד

אמר את זה על כנסת ישראל, שהרי לא אמרה כנסת ישראל את זה (שנקרא אילת אהבים ויעלת חן, והיא באה מאותו מקום שנקרא שחר, כמו שנאמר (הושע ו) בשחר נכוד מצאנו, ודוד המלך אמר את זה על כנסת ישראל), משמע דכתיב על אילת השחר.

מלכא על כנסת ישראל קאמר דא, דהא לא אמרה כנסת ישראל דא (ס"א דאקרי אילת אהבים ויעלת חן והיא אתייה מההוא אתר דאקרי שחר כמה דאת אמר בשחר נכון מוצאו ודוד מלכא על כנסת ישראל קאמר דא) משמע דכתיב על אילת השחר.

אשרי חלקם של הצדיקים שנשמותיהם עולות למעלה ולא מתעכבות במקום אחר שלא צריך

אשרי חלקם של הצדיקים שנשמותיהם עולות למעלה ולא מתעכבות במקום אחר שלא צריך

בא ראה, בשעה שירד הלילה, פתחים הסתומים של עליונים ותחתונים נמצאים (שוככים), וכל אותם רחוקים מתעוררים והולכים ושטים בכל העולם, ומחזרים על גופות בני אדם וסובבים למקומותיהם ולמטותיהם, ורואים את דיוקן המלך הקדוש ופוחדים, שהרי התחזקו במטותיהם בדברי השם הקדוש. ובני אדם, נשמותיהם עולות כל אחת ואחת פראוי לה, והרי פרושה. אשרי חלקם של הצדיקים שנשמותיהם עולות למעלה ולא מתעכבות במקום אחר שלא צריך.

תא חזי, בשעתא דרמש ליליא, פתחין סתימין דעלאי ותתאי משתכחי (ס"א משתכחי). וכל אינון רחיקין, מתעריין ואזלין ושטאן כל עלמא, ומתדרין על גופי בני נשא, וסחרי לאתרייהו ולערסיהו. וחמאן דיוקנא דמלכא קדישא, ומסתפי. דהא אתקפו בערסיהו במלי דשמא קדישא. ובני נשא, נשמתהון סלקין כל חד וחד כדחזי ליה, והא אוקמוה. ופאה חולקיהון דצדיקיא, דנשמתהון סלקין לעילא, ולא מתעכבי באתר אחרא דלא אצטריך.

הקדוש ברוך הוא משתעשע עם הצדיקים בגן עדן

הקדוש ברוך הוא משתעשע עם הצדיקים בגן עדן

כשנחלק הלילה, הפרוז עומד

כד אתפלג ליליא, כרוזא קאים

ומכריז, ונפתחים הפתחים. אז רוח אחת של צפון מתעוררת ומקישה בכנור דוד, ומנגן מאליו, ומשבחת למלכא, וקודשא בריך הוא משתעשע בצדיקיא בגנתא דעדן.

אשרי חלקו של מי שמתעורר באותו זמן ועוסק בתורה, וכל מי שעומד באותו זמן ועוסק בתורה, נקרא חברו של הקדוש ברוך הוא ונגסת ישראל, ולא עוד, אלא שאלו נקראים אחים ורעים שלו, שפכתוב (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך. ונקראים חברים של המלאכים העליונים והמחנות העליונים, שפכתוב (שיר ח) חברים מקשיבים לקולך.

כשבא היום, הפרוז עומד ומכריז, ופתחים של צד דרום נפתחים, ומתעוררים כוכבים ומזלות, ופתחי הרחמים נפתחים, והמלך יושב ומקבל תשבחות. אזי כנסת ישראל נוטלת את אותם דברים ועולה, וכל אותם חברים אחוזים בכנפיה, ודבריהם באים ושורים בחיק המלך. אז מצוה המלך לכתב את כל אותם הדברים.

וכריז, ופתחין פתיחו. כדן רוחא חד דסטור צפון אתער, ואקיש (דף כ"ב ע"א) בכנור דדוד, ומנגן מאליו. ושבחת למלכא, וקודשא בריך הוא משתעשע בצדיקיא בגנתא דעדן.

זכאה חולקיה מאן דאתער בההוא זמנא ואשתדל באורייתא, וכל מאן דקאים בההוא זמנא ואשתדל באורייתא, אקרי חבריה דקודשא בריך הוא ונגסת ישראל. ולא עוד, אלא דאלין אקרונ אחים ורעים ליה. דכתיב, (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך. ואקרונ חברים בהדי מלאכין עלאין, ומשריין עלאין, דכתיב, (שיר השירים ח) חברים מקשיבים לקולך.

כד אתי יממא, כרוזא קאים וכריז, ופתחין דסטור דרוזא אתפתחו. ומתערין ככבים ומזלות, ופתחין דרחמין אתפתחו. ומלכא יתיב וקביל תשבחון. כדן כנסת ישראל נטלא לאינון מלין וסלקא. וכל אינון חברים אחידן בגדפהא, ומלייהו אתיין ושריין בחיקא דמלכא. כדן פקיד מלכא, למכתב כל אינון מלין.

בספר כתובים כל אותם בני היכלו, וחוט של חסד נמשך עליהם
ובספרא כתיבו כל אינון בני היכליה, וחוטא דחסד אתמשך עלייהו, דמההוא חוטא אתעטר בר נש בעטרא דמלכא, ומניה דחלין עלאין ותתאין, הוא עאל בכל תרעי מלכא, ולית מאן דימחי בידוי. ואפילו בזמנא דמאריהון דדינא קיימין למידן עלמא, לא דייגין עליה דינא. בגין דהא אתרשים ברשימו דמלכא, דאשתמודעא דאיהו מהיכלא דמלכא, ובגין דא לא דייגין עליה דינא. זכאה חילקיהון דצדיקייא דמשתדלי באורייתא, וכל שכן בזמנא דמלכא תאיב על מלי דאורייתא.

בספר כתובים כל אותם בני היכלו, וחוט של חסד נמשך עליהם
ובספר כתובים כל אותם בני היכלו, וחוט של חסד נמשך עליהם, שמאותו חוט מתעטר אדם בעטרת המלך, וממנו פוחדים עליונים ותחתונים. הוא נכנס לכל שערי המלך, ואין מי שימחה בידו. ואפלו בזמן שבעלי הדין עומדים לדון את העולם, אין דנים עליו דין, משום שהרי נרשם ברשם של המלך, שנודע שהוא מהיכל המלך, ולכן לא דנים עליו דין. אשרי חלקם של הצדיקים שמשתדלים בתורה, וכל שכן בזמן שהמלך תאב לדברי תורה.

בשעה שפנסת ישראל מתעוררת למלך בתורה, מתחזק פחה
תא חזי, רזא דמלה, לא קיימא כנסת ישראל קמי מלכא אלא באורייתא. וכל זמנא דישראל בארעא אשתדלו באורייתא. כנסת ישראל שראת עמהון. פד אתבטלו ממלי אורייתא, לא יכלא לקיימא עמהון שעתא חדא. בגיגי כד, בשעתא דכנסת ישראל אתערת לגבי מלכא באורייתא, אתתקיף חילהא, ומלכא קדישא חדי לקבלא לה.

בשעה שפנסת ישראל מתעוררת למלך בתורה, מתחזק פחה
בא וראה סוד הדבר, אין עומדת כנסת ישראל לפני המלך אלא בתורה, וכל זמן שישראל בארץ התעסקו בתורה, כנסת ישראל היתה שרויה עמהם. כשהתבטלו מדברי תורה, לא יכלה לעמד עמהם שעה אחת. משום כן, בשעה שפנסת ישראל מתעוררת למלך בתורה, מתחזק פחה, והמלך הקדוש שמח לקבל אותה.

וְכָל זְמַן שְׁכַנְסַת יִשְׂרָאֵל בָּאָה לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ וְאִין הַתּוֹרָה נִמְצְאָת
עִמָּה, כְּבִיכּוּל תְּשֵׁשׁ כַּחַה. אוֹי
לְאוֹתָם שְׁמַחְלִישִׁים אֶת הַכַּח
שְׁלַמְעֵלָה. מִשּׁוּם כִּף אֲשֶׁרִי אוֹתָם
שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, וְכָל שְׁכַן בְּאוֹתָהּ
שְׁעָה שְׁצָרִיף לְהַשְׁתַּתֵּף עִם כְּנֻסַת
יִשְׂרָאֵל. אֲזִי הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא קוֹרָא
עָלָיו, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אֶתָּה
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא מְכַנֵּס אֶת הַפְּמִלְיָא שְׁלוֹ
וְאוֹמֵר: רְאוּ בְנֵי אֱהוּבִי, שְׁהִם דְּחֻקִּים בְּגִלּוֹת
וְעוֹזְבִים אֶת הַצַּעַר שְׁלָהֶם וּמְבַקְשִׁים מִמֶּנִּי
עַל הַגְּבִירָה

רַבִּי יוֹסִי פָתַח וְאָמַר, (שם כא) מִשָּׂא
דּוּמָה אֵלֵי קוֹרָא מִשְׁעִיר שְׁמֹר
מָה מְלִילָה שְׁמֹר מָה מְלִיל. אֶת
הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֵרוֹ הַחֲבָרִים בְּכַמָּה
מְקוֹמוֹת. אָבֵל מִשָּׂא דּוּמָה, כָּל
הַפְּעָמִים שִׁישְׂרָאֵל נִמְצְאוּ בְּגִלּוֹת,
נֹדַע הַזְּמַן וְהַקֶּץ שְׁלָהֶם, וְזְמַן וְקֶץ
שֶׁל אוֹתָהּ גְּלוּת. וְגִלּוֹת אָדוּם הוּא
מִשָּׂא דּוּמָה, שְׁלֵא הַתְּגָלָה וְלֹא נֹדַע
כְּאוֹתָן הָאֲחֵרוֹת.

הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא אוֹמֵר, אֵלֵי קוֹרָא
מִשְׁעִיר. קוֹל שְׁמַעְתִּי בְּגִלּוֹת שְׁעִיר,
אוֹתָם שְׁדַחֻקִּים בִּינֵיהֶם, אוֹתָם
שְׁשׁוֹכְבִים בְּעַפְרָה. וּמָה הֵם אוֹמְרִים?

וְכָל זְמַנָּא דְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אֶתָּה
לְקַמֵּי מַלְכָּא, וְאוֹרִייתָא לָא
אֲשַׁתְּכַחַת עִמָּה, כְּבִיכּוּל תְּשֵׁשׁ
חִילָהָא. וְוִי לְאִינוּן דְּמַחְלָשִׁין חִילָא
דְּלְעִילָא, בְּגִינֵי כַּךְ, וְכַאִין אִינוּן
דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרִייתָא, וְכָל שְׁכַן
בְּהֵיא שְׁעָתָא דְאַצְמְרִיף לְאֲשַׁתְּתַּפָּא
בְּהַ בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. בְּדִין קְדִשָׁא בְּרִיף
הוּא קְאָרִי עָלֵיהּ, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי
עַבְדִּי אֶתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא מְכַנֵּס אֶת הַפְּמִלְיָא שְׁלוֹ
וְאוֹמֵר: רְאוּ בְנֵי אֱהוּבִי, שְׁהִם דְּחֻקִּים בְּגִלּוֹת
וְעוֹזְבִים אֶת הַצַּעַר שְׁלָהֶם וּמְבַקְשִׁים מִמֶּנִּי
עַל הַגְּבִירָה

רַבִּי יוֹסִי פָתַח וְאָמַר, (ישעיה כא) מִשָּׂא
דּוּמָה אֵלֵי קוֹרָא מִשְׁעִיר
שְׁמֹר מָה מְלִילָה שְׁמֹר מָה מְלִיל.
הֵיא קוֹרָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא, בְּכַמָּה
אֲתֵר. אָבֵל מִשָּׂא דּוּמָה, כָּל זְמַנֵּן
דִּישְׂרָאֵל אֲשַׁתְּכַחוּ בְּגִלּוֹתָא, אֲתִיידַע
זְמַנָּא וְקֶצָא דְלַהוֹן, וְזְמַנָּא וְקֶצָא
דְּהֵוּא גְּלוּתָא. וְגִלּוֹתָא דְאָדוּם, הוּא
מִשָּׂא דּוּמָה, דְּלֹא אֲתַגְּלִיָּא וְלֹא
אֲתִיידַע כְּאִינוּן אֲחֵרֵינִין.

קְדִשָׁא בְּרִיף הוּא אוֹמֵר, אֵלֵי קוֹרָא
מִשְׁעִיר, קָלָא שְׁמַעְנָא
בְּגִלּוֹתָא דְשְׁעִיר, אִינוּן דְּדַחְקֵי
בִּינֵיהוּ, אִינוּן דְּשַׁכְּבֵי לְעַפְרָא. וּמָאִי

אמרי. שומר מה מלילה שומר מה מליל אינון תבען לי על מטרוניתא, מה עבדית מן מטרוניתא דילי. כדין קדשא בריך הוא כניש לפמליא דיליה, ואמר, חמו בני רחימי, דאינון דחיקין בגלותא, ושבקין צערא דלהון, ותבעין לי על מטרוניתא. ואמרי, שומר: אנת דאקרי שומר, אן הוא שמירה דילך אן הוא שמירה דביתך. מה מלילה: מה עבדת מלילה, הכי נטרת לה. מה מליל. דהא לזמנין אתקרי לילה, ולזמנין אתקרי ליל, הדא הוא דכתיב, (שמות יב) ליל שפורים הוא. וכתיב הוא הלילה הזה.

שומר מה מלילה שומר מה מליל. הם תובעים אותי על הגבירה, מה עשיתי מהגבירה שלי. אזי הקדוש ברוך הוא מכניס את הפמליא שלו ואומר: ראו בני אהובי, שהם דחוקים בגלות ועוזבים את הצער שלהם ומבקשים ממני על הגבירה, ואמרים: שומר - אתה שנקרא שומר, איפה השמירה שלך? איפה השמירה של ביתך? מה מלילה - מה עשית מלילה, כך שמרת אותה?! מה מליל? שהרי לפעמים נקראת לילה ולפעמים נקראת ליל. זהו שכתוב (שמות יב) ליל שפורים הוא, וכתוב הוא הלילה הזה.

אם אתם רוצים את זה, על מה אתם מתעכבים? שבו. שובו בתשובה כדין קדשא בריך הוא אתיב לון, הא שמירה דידי אשתכח, דהא אנא זמין לקבלה, ולאשתכחא בהדה, הדא הוא דכתיב אמר שומר, ההוא דנטיר ביתא, אתא בקר וגם לילה. דהא בקדמיתא אסתלק לעילא לעילא, וסליק ליההוא (ס"א אתר) בקר דאזדמן ביה תדירא. השתא אתא בקר. הא זמין לאתחברא בלילה. וגם לילה, הא

אם אתם רוצים את זה, על מה אתם מתעכבים? שבו. שובו בתשובה אזי הקדוש ברוך הוא משיב להם: הרי שמירתתי נמצאת, שהרי אני עתיד לקבל אותה ולהמצא עמה. זהו שכתוב אמר שומר, אותו ששומר את הבית, אתא בקר וגם לילה, שהרי בהתחלה הסתלק למעלה למעלה, והעלה את אותו (מקום) בקר שמזמן אצלו תמיד. עכשו אתא בקר, והרי הוא מזמן להתחבר עם הלילה. וגם לילה, הרי

היא זמינה, אבל בגללכם מתעכבים. **ואם** אתם רוצים את זה, על מה אתם מתעכבים? שבו. שבו בתשובה. אז אתיו, באו אלי, ונהיה כלנו במדור אחד, וכלנו נשוב למקומנו. זהו שכתוב, (דברים ל) ושב ה' אלהיך את שבותך, והשיב לא נאמר, אלא ושב. פעמים ושב וכתוב כאן. אלא אחד לכנסת ישראל, ואחד לקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב ושב ה' אלהיך את שבותך, ושב וקבצך מכל העמים.

זמינה היא. אבל בגניכון אתעכבו. **ואי** אתון בעאן דא, על מה אתון מתעכבי, שובו. שובו בתשובה. פדין אתיו, אתו לגבאי, ונהוי כלא במדורא חדא, וכלנא נתוב לאתרנא. הךא הוא דכתיב, (דברים ל) ושב יי' אלהיך את שבותך, והשיב לא נאמר, (דף כ"ב ע"ב) אלא ושב. תרין ושב ושב כתיב הךא. אלא, חד לכנסת ישראל. וחד לקודשא בריך הוא. הךא הוא דכתיב ושב יי' אלהיך את שבותך ושב וקבצך מכל העמים.

סוד עליון

רבי שמעון ורבי אלעזר בנו היו יושבים לילה אחד ועוסקים בתורה. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אביו, הרי כתוב (בראשית ב) ואל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרנך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך וגו'. ולמדנו שזהו סוד עליון. מילא למטה, אבל הוא כמו שלמעלה, מה יש לומר?

סוד עליון

רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, הוו יתבי ליליא חד, ולעאן באורייתא. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי. הא פתיב (בראשית ג) ואל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרנך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך וגו'. ואוליפנא דדא איהו רזא עלאה. תינח לתתא, אבל איהו כגוונא דלעילא, מאי איכא למימר.

חיה ששולטת בשלטון על אלה מפתחות בכל יום

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב) כאיל תערג על אפיקי מים

חיה ששולטת בשלטון על אלה מפתחות בכל יום

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב) כאיל תערג על אפיקי מים

וגו'. האי קרא אוקמוה. אבל חיה
 חדא אית בעלמא, ואיהי שלטא
 בשלטנא על אלף מפתחן בכל יומא.
 ואיהי נוקבא ותיאובתא דילה תדיר
 על אפיקי מים למשתי ולא תרוואה
 מצחותא, דכתיב כאיל תערוג על
 אפיקי מים.

הכא אית לאסתכלא. בקדמיתא
 כתיב כאיל, ולא כתיב
 כאילת, ולבתר תערוג, ולא כתיב
 יערוג. אבל רזא דא, דכר ונוקבא
 תרווייהו כחדא דלא לאפרשא לון,
 וחד איהו, דלא אצטריד לסלקא דא
 מן דא, אלא תרווייהו כחדא. והאי
 נוקבא, תערוג על אפיקי מים, ואיהי
 מתעברא מן דכורא, וקשי עלה דהא
 על דינא קיימא.

וגו'. פסוק זה פרשוהו. אבל חיה
 אחת יש בעולם, והיא שולטת
 בשלטון על אלף מפתחות בכל יום.
 והיא נקבה, ותשוקתה תמיד על
 אפיקי מים לשותות ולהתרוואה
 מצמאונה, שכתוב כאיל תערוג על
 אפיקי מים.

כאן יש להתבונן. בראשונה כתוב
 כאיל, ולא כתוב כאילת, ואחר
 תערוג, ולא כתוב יערוג. אבל סוד זה,
 זכר ונקבה שניהם כאחד שאין
 להפרידם, ואחד הוא, שלא צריך
 להעלות אותם זה מזה, אלא שניהם
 כאחד. והנקבה הזו תערוג על אפיקי
 מים, והיא מתעברת מן הזכר, וקשה
 עליה, שהרי על דין עומדת.

סוד של הרבה ארבה עצבונג וחרנג
 וכד אולידת קודשא בריך הוא זמין
 לה חד חוויא עלאה רברבא,
 ואתי ונשיך לגבי ההוא אתר,
 ואולידת. ורזא דא הרבה ארבה
 עצבונג וחרונג, בגין דאיהי
 מתחלחלא בכל יומא, ובעציבו על
 עוכדין דעלמא. בעצב תלדי בנים.
 בעצב, דא רזא דחוויא, דעציב
 אנפיהון דעלמא.

סוד של הרבה ארבה עצבונג וחרנג
 וכשמולידה, הקדוש ברוך הוא
 מזמין לה נחש אחד
 עליון גדול, ובא ונושך באותו מקום
 ומולידה. וסוד זה - הרבה ארבה
 עצבונג וחרנג, משום שהיא
 מתחלחלת בכל יום ובעצב על
 מעשי העולם. בעצב תלדי בנים.
 בעצב - זה סוד הנחש, שמעציב
 פניהם של העולם.

ואל אישך תשוקתך, כְּמֹה דַּאֲתָּ אָמַר תַּעְרוּג עַל אַפִּיקֵי מַיִם. וְהוּא יִמְשַׁל בְּךָ, הֲרִי בְּאַרְנוֹ הַסּוּד, שְׁהוּא שׁוֹלֵט עֲלֶיךָ. וְכָל זֶה לְמָה? מִשּׁוֹם שְׁאַמְרָה הַלְּבָנָה, כְּמוֹ שְׁשַׁנִּינוּ. וּמִשּׁוֹם כֶּף הַקְּטִינָה אוֹרָה וְהַקְּטִינָה שְׁלִטוֹנָה, וְאִין לָהּ רְשׁוֹת מַעְצָמָה, פֶּרֶט לְכַאֲשֶׁר נוֹתְנִים לָהּ כַּח.

בְּעֶצֶב תִּלְדִּי בָּנִים, כְּמוֹ שְׁבַאֲרָנוּ. וְאִם תֹּאמַר, לְמָה צָרִיךְ נַחֲשׁ לְזֶה? אֵלֶּא זֶה פֶּתַח דְּרָךְ לְהוֹרִיד כָּל (בְּכָל) אוֹתָן נְשָׁמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם. שְׁאַלְמָלֵא לֹא פֶּתַח דְּרָכִים לְמִטָּה, לֹא יִשְׁרָה בְּגוּף הָאָדָם. מַה פְּתוּב? לְפֶתַח חֲטָאת רַבִּץ. מַה זֶה לְפֶתַח? לְאוֹתוֹ פֶּתַח שְׁנוּעֵד לְהוֹלִיד וְלְהוֹצִיא נְשָׁמוֹת לְעוֹלָם, הוּא עוֹמֵד לְאוֹתוֹ פֶּתַח.

ואל אישך תשוקתך, כְּמֹה דַּאֲתָּ אָמַר תַּעְרוּג עַל אַפִּיקֵי מַיִם. וְהוּא יִמְשַׁל בְּךָ, הֲאֵ אֹקִימָנָא רָזָא, דְּאִיהוּ שְׁלִיט עֲלָהּ. וְכָל דָּא לְמָה. בְּגִין דְּאִמְרָה סִיְהָרָא, כְּמֹה דְּתַנִּינוּ. וּבְגִין כֶּף אֲזַעֲרִית נְהוֹרָא, וְאֲזַעֲרִית שׁוֹלְטָנָהּ, וְלִית לָהּ רְשׁוֹ מַגְרָמָה, בְּרַ כְּדִ יְהִיבִין לָהּ חִילָא.

בְּעֶצֶב תִּלְדִּי בָּנִים, כְּמֹה דְּאוֹקִימָנָא. וְאִי תִימָא אִמָּאֵי אֲצַטְרִיךְ חוּיָא לְדָא. אֵלֶּא דָּא פֶּתַח אוֹרְחָא לְנַחְתָּא כָּל (ס"א בְּכָל) אֵינּוֹן נְשָׁמְתִין דְּעֵלְמָא. דְּאֵלְמָלֵא לֹא פֶּתַח אוֹרְחִין לְנַחְתָּא לְתַתָּא, לֹא יִשְׁרִי בְּגוּיָה דְּבַר נֶשׁ, מַה כְּתִיב לְפֶתַח חֲטָאת רַבִּץ. מֵאִי לְפֶתַח. לְהֵהוּא פֶּתַח דְּאֲתַעֲתָדָא לְאוֹלְדָא, לְאַפְקָא נְשָׁמְתִין לְעֵלְמָא, אִיהוּ קָאִים לְגַבֵּי הֵהוּא פֶּתַח.

סוד עליון

וכל אותן נשמות שהצטרכו לרדת בגופים קדושים, הוא אינו עומד לאותו פתח, ואין לו רשות בנשמה ההיא. ואם לא, הרי הנחש נושף, ונטמא אותו נהר (מקום), ואינה נשמה שנטהרה, וכאן הוא סוד עליון. בעצב תלדי בנים - סוד זה, זה נחש, שהרי עמו מולידה נשמות,

סוד עליון

(זוהר פרשת ויקהל דף ר"ב ע"א)

וכל אינון נשמתין דאצטריכו לנחתא בגופין קדישין, לא קאים איהו ליהווא פתח, ולית ליה רשו ביהווא נשמתא. ואי לאו, הא חויא נשיף, ואסתאב ההוא נהר (ס"א אתר), ולא איהי נשמתא דאתדכויא והכא איהו רזא עלאה, בעצב תלדי בנים. רזא דא, דא נחש,

משום שזה הוא על הגוף, וזה על הנשמה, ושניהם זה בזה. זה לוקח נשמה, וזה לוקח הגוף.

דהא (דף ר"ב ע"א) עמיה אולידת נשמתין, בגין (שלח ק"ע ע"א) דדא איהו על גופא, ודא על נשמתא, ותרווייהו דא בדא. דא נקיט נשמתא, ודא נקיט גופא.

הנחש מוליד פעם בשבע שנים

ועתיד הנחש הזה להוליד כל אותם גופים טרם שיבא זמנו. זהו שכתוב (ישעיה 10) בטרם תחיל ילדה. הזמן של הנחש להוליד הוא בשבע שנים, וכאן בשש, מה שאינו זמנו. ובאותו זמן שיוליד אותם, ימות מאותה לדה, שכתוב (שם כה) בלע המות לנצח. וכתוב (שם כו) יחיו מתיה נבלתי יקומו.

הנחש מוליד פעם בשבע שנים

וזמינא דא חויה, לאולדא כל אינון גופין, עד לא ייתי זמנא דיליה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה 10) בטרם תחיל ילדה. זמנא דחויה לאולדא בשבע שנין, והכא בשית, מה דלאו איהו זמניה. ובההוא זמנא דאוליד לון, מההוא לידה ימות. דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח. וכתיב (ישעיה כו) יחיו מתיה נבלתי יקומו.

בזמן שיעורו המתים יקומו חילות חילות כלם על ארץ הגליל, משום ששם עתיד מלך המשיח להתגלות, משום שהוא חלקו של יוסף

בזמן שיעורו המתים יקומו חילות חילות כלם על ארץ הגליל, משום ששם עתיד מלך המשיח להתגלות, משום שהוא חלקו של יוסף

אמר רבי שמעון, באותו זמן שיעורו המתים של העולם ויזדמנו בארץ הקדושה, יקומו חילות חילות כלם על ארץ הגליל, משום ששם עתיד מלך המשיח להתגלות, משום שהוא חלקו של יוסף ושם נשברו (נחב) בראשונה. ומשם התחילו

אמר רבי שמעון, בההוא זמנא דיתערוון מתי עלמא, ויתעודון בארעא קדישא, יקומו חילין חילין, בלהו על ארעא דגליל, בגין דתמן זמין מלכא משיחא לאתגלאה, בגין דאיהו חולקיה דיוסף, ותמן אתברו (אתחרב)

לגלות מכל מקומותיהם ולהתפזר
בין העמים, כמו שנאמר (עמוס ו) ולא
נחלו על שבר יוסף.

בקדמיתא. ומתמן שארו לאגלאה
מכל אתרייהו, ולא תבדרא ביני
עממא, כמה דאת אמר (עמוס ו) ולא
נחלו על שבר יוסף.

ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל
ממצרים קברו בשכם
ולמה יקומו שם? משום שהוא
חלקו של אותו שהושם
בארון, שכתוב (בראשית ו) וישם בארון
במצרים. ואחר כך נקבר בארץ
הקדושה, שכתוב (יהושע כד) ואת
עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל
ממצרים קברו בשכם. וזהו שעמד
בקיום הברית יותר מהכל.

ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל
ממצרים קברו בשכם
ואמאי יקומו תמן, בגין דאיהו
חולקיה דההוא דאשתני
בארונא, דכתיב, (בראשית ו) וישם
בארון במצרים, ולבתר אתקבר
בארעא קדישא, דכתיב, (יהושע כד) ואת
עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל
ממצרים קברו בשכם. ודא איהו
דקאים בקיומא דברית, יתיר מכלא.

ירושלים תמשך לכל הצדדים
ובאותו זמן שיתעוררו כלם חילות
חילות, כלם ילכו, זה לחלק
אבותם וזה לחלק אבותם, שכתוב
(ויקרא כה) ושבתם איש אל אחזתו,
ויפירו זה את זה. ועתיד הקדוש
ברוך הוא להלבישם כל אחד ואחד
לבושים רקומים, ויבאו כלם וישבחו
את רבונם בירושלים, ויתחברו שם
המונים המונים, וירושלים תמשך
לכל הצדדים יותר ממה שנמשכה
כשהתחברו שם מן הגלות.

ירושלים תמשך לכל הצדדים
ובההוא זמנא דיתערונו בלהו חילין
חילין, בלהו יהכון, דא
לחולק אבהתהון, ודא לחולק אבהתהון,
דכתיב (ויקרא כה) ושבתם איש אל אחזתו.
וישתמודעון דא לדא. וזמין קודשא בריך
הוא לא לבשא לון לכל חד וחד לבושי
מרקמן, וייתון בלהו וישבחונו למאריהון
בירושלם, ויתחברון תמן אוכלוסין
אוכלוסין, וירושלם יתמשך לכל סמין,
יתיר ממה דאתמשך כד אתחברו תמן
מגלותא.

הקיצו ורננו שכני עפר

כִּיּוֹן דִּיתְחַבְרוּן וַיִּשְׁבַּחֲוֹן לְמֵאֲרִיהוֹן,
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יַחְדֵי עִמָּהוֹן,
 הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ירמיה לא) וּבָאוּ
 וְרִנְנוּ בְּמָרוֹם צִיּוֹן, וּלְכַתֵּר וּנְהָרוּ אֶל
 טוֹב יְיָ וְגו', כָּל חַד וְחַד לְחוֹלְקִיהָ,
 וְחוֹלֵק אֲבֹתָיו. וְאַחַסְנָתְהוֹן דִּישְׂרָאֵל
 תְּהֵא, עַד (נ"א רמתא דרומא), דְּמִתָּא
 דְּרוּמָא, וְתַמְן יִלְפוּן אוּרִייתָא, וְהָא
 אוּקְמוּהָ, וּכְתִיב (ישעיה כו) הַקִּיצוּ וְרִנְנוּ
 שׁוֹכְנֵי עֵפֶר וְגו'.

הקיצו ורננו שכני עפר

כִּיּוֹן שְׂיִתְחַבְרוּ וַיִּשְׁבַּחוּ אֶת רְבוּנָם,
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁמַח
 עִמָּהֶם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ירמיה לא) וּבָאוּ
 וְרִנְנוּ בְּמָרוֹם צִיּוֹן, וְאַחַר כֵּן - וּנְהָרוּ
 אֶל טוֹב ה' וְגו'. כָּל אֶחָד וְאֶחָד
 לְחַלְקוֹ וְחַלְקֵי אֲבוֹתָיו. וּנְחַלַת יִשְׂרָאֵל
 תְּהִיָּה עַד (הרמה של רומא) עִיר הַרוּמָאִים,
 וְשֵׁם יִלְמְדוּ תוֹרָה, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ,
 וְכָתוּב (ישעיה כו) הַקִּיצוּ וְרִנְנוּ שׁוֹכְנֵי
 עֵפֶר וְגו'. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

תמהני על בני העולם, איך ישנים ולא
 מתעוררים משנתם

(זוהר פרשת אחרי מות דף נ"ז ע"ב)

וַיֹּאמֶר יְיָ אֵל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֲהֲרֹן
 אַחִיךָ וְאֵל יִבְא כְּכֹל עֵת אֶל
 הַקְּדוֹשׁ וְגו'. (ויקרא טז) רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח
 וְאָמַר, (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים
 אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינְנוּ מְלֵא וְגו'. אָמַר
 רַבִּי שְׁמַעוֹן, תּוֹוֹהֵנָא עַל בְּנֵי עֲלָמָא,
 דְּהָא לִית לְהוּ עֵינִין לְמַחְזוּ, וְלִבָּא
 לְאַשְׁנָחָא, וְלֹא יִדְעוּ, וְלֹא שׁוּיִין
 לְבִייהוּ לְאַסְתְּפְּלָא בְּרַעוּתָא
 דְּמֵאֲרִיהוֹן, הִיךְ גַּיִימִין, וְלֹא מִתְעִרִי
 מִשְׁנַתִּיהוּ, עַד לֹא יִתִּי הַהוּא יוֹמָא
 דְּחָפִי עֲלֵיהוּ חֲשׂוּכָא וְקַבְּלָא, וַיִּתְּבַע
 הַהוּא (דף נ"ח ע"א) מֵאֲרִיָּה דְּפִקְדוּנָא,
 חֲשַׁבְנָא מְנִייהוּ.

תמהני על בני העולם, איך ישנים ולא
 מתעוררים משנתם

וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֲהֲרֹן
 אַחִיךָ וְאֵל יִבְא בְּעַת עֵת אֶל
 הַקְּדוֹשׁ וְגו'. רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר,
 (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם
 וְהַיָּם אֵינְנוּ מְלֵא וְגו'. אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן, תְּמַהֲנִי עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׁהָרִי
 אֵין לָהֶם עֵינִים לְרֹאוֹת וְלֵב לְהַשְׁגִּיחַ,
 וְלֹא יוֹדְעִים וְלֹא שְׂמִים לְבָם
 לְהַסְתַּפֵּל עַל רְצוֹן רְבוּנָם, אִיךְ יִשְׁנִים
 וְלֹא מִתְעוֹרְרִים מִשְׁנַתָּם טָרָם יִבְא
 אוֹתוֹ הַיּוֹם שְׁחָשֵׁף וְאַפְּלָה יְכַסּוּ
 עֲלֵיהֶם, וַיִּתְּבַע אוֹתוֹ בְּעַל הַפְּקֻדוֹן
 מֵהֶם חֲשַׁבּוֹן.

וּכְרוּזָא כָּל יוֹמָא קְאָרִי עֲלֵייהוּ,
 וְנִשְׁמַתְהוּן, אִסְהִידַת בְּהוּן
 בְּכָל יוֹמָא וְלִילְיָא, אֹרִייתָא רָאמַת
 קָלִין לְכָל עֵבֶר, מַכְרֹזַת וְאוֹמְרַת,
 (משלי א) עַד מְתֵי פְתִים תִּאֲהָבוּ פְתֵי
 (משלי ט) מִי פְתֵי יָסֵר הִנֵּה חֶסֶר לֵב
 אָמְרָה לוֹ. לָכוּ לַחֲמוּ בְּלַחְמֵי וּשְׂתוּ
 בֵּינָן מְסַכְתֵּי. וְלִית מָאן דִּירְפִין
 אוֹדְנִיָּה, וְלִית מָאן דִּיתַעַר לְבִיָּה.

וְהַכְרוּז בְּכָל יוֹם קוֹרָא עֲלֵיהֶם,
 וְנִשְׁמַתֶּם מְעִידָה בְּהֶם בְּכָל
 יוֹם וְלִילָה, הַתּוֹרָה מְרִימָה קוֹלוֹת
 לְכָל עֵבֶר, מַכְרִיזָה וְאוֹמְרַת: (משלי א)
 עַד מְתֵי פְתִים תִּאֲהָבוּ פְתֵי. (שם ט) מִי
 פְתֵי יָסֵר הִנֵּה חֶסֶר לֵב אָמְרָה לוֹ לָכוּ
 לַחֲמוּ בְּלַחְמֵי וּשְׂתוּ בֵּינָן מְסַכְתֵּי. וְאִין
 מִי שִׁירְפִין אָזְנוֹ וְאִין מִי שִׁיעִיר אֶת
 לְבוֹ.

לֹא יִמְצָא מִי שְׁסוּגֵר וּפּוֹתַח, אוֹי לְאוֹתוֹ!
 הַדּוֹר!

לֹא יִמְצָא מִי שְׁסוּגֵר וּפּוֹתַח, אוֹי לְאוֹתוֹ הַדּוֹר!

בְּאֵי רָאָה, עֲתִידִים הַדּוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים
 שְׁיִבְאוּ שְׁתַּשְׁכַּח תּוֹרָה מִבִּינֵיהֶם,
 וְחֲכָמֵי הַלֵּב יִתְפַּנְּסוּ לְמִקּוּמָם
 (לְחֵדֵר קְדוּשָׁה), וְלֹא יִמְצָא מִי שְׁסוּגֵר
 וּפּוֹתַח. אוֹי לְאוֹתוֹ הַדּוֹר! וּמִכָּאֵן
 וְהִלָּאָה לֹא יִהְיֶה דוֹר כְּמוֹ הַדּוֹר הַזֶּה,
 עַד הַדּוֹר שְׁיִבְא מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְהִדְעָה
 תַּתְּעוֹרֵר בְּעוֹלָם, שְׁכַתּוֹב (יִרְמִיָּה לֵא) כִּי
 כָּלֶם יִדְעוּ אוֹתֵי לְמִקְטַנָּם וְעַד גְּדוֹלָם.

תָּא חֲזִי, זְמִינִין דְּרִי בְּתֵרָאֵי דִּייתוּן,
 דִּיתְנָשִׁי אֹרִייתָא מִבִּינֵיהוּ,
 וְחֲכָמֵי לְבָא יִתְפַּנְּשׁוּן לְאַתְרֵיהוּ
 (ס"א לְאֲדָרָא קְדִישָׁא), וְלֹא יִשְׁתַּבַּח מָאן
 דְּסָגִיר וּפּוֹתַח. וּוִי לְהֵהוּא דְרָא. וּמִכָּאֵן
 וְלִהְלָאָה, לֹא יִהְיֶה דְרָא כְּדְרָא דָא, עַד
 דְרָא דִּייתֵי מְלָכָא מְשִׁיחָא, וּמִנְדַּעָא
 יִתַּעַר בְּעֵלְמָא, דְּכְתִיב, (יִרְמִיָּה לֵא) כִּי
 כָּלֶם יִדְעוּ אוֹתֵי לְמִקְטַנָּם וְעַד גְּדוֹלָם.

מִשָּׁם יוֹצְאִים חַיִּים לְעוֹלָם, וְהֵם נִקְרָאִים חַיֵּי
 הַמְּלֶךְ

מִשָּׁם יוֹצְאִים חַיִּים לְעוֹלָם, וְהֵם נִקְרָאִים חַיֵּי
 הַמְּלֶךְ

בְּאֵי רָאָה, כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ב) וְנִהַר יוֹצֵא
 מֵעֵדֶן. וְשְׁנִינֵן, מַה שְּׁמוֹ שֶׁל
 אוֹתוֹ נִהַר? בְּאַרְנוֹ שְׁשִׁמוֹ יוֹבֵל,
 שְׁכַתּוֹב (יִרְמִיָּה טז) וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח
 שְׂרָשָׁיו. וּבְסִפְרוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוֹנָא

תָּא חֲזִי, כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית ב) וְנִהַר יוֹצֵא
 מֵעֵדֶן. וְתִנְיִנֵן, מַה שְּׁמִיָּה דִּהֵהוּא
 נִהַר. אוֹקִימָנָא יוֹבֵל שְׁמִיָּה, דְּכְתִיב,
 (יִרְמִיָּה יז) וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שְׂרָשָׁיו.
 וּבְסִפְרָא דְרַב הַמְּנוֹנָא סָבָא, חַיִּים

סבא: חיים שמו, שמשם יוצאים חיים לעולם, והם נקראים חיי המלך. והרי בארנו, אותו עץ גדול וחזק שבו יש מזון לכל נקרא עץ החיים. האילן שנטע שרשיו באותם החיים, והפל הוא נאה.

שמייה, דמתמן נפקין חיים לעלמא, ואינון אקרון חיי מלכא. והא אוקימנא, ההוא אילנא רבא ותקיפא, דמזון לכלא ביה. אקרי עץ חיים. אילנא דנטע שרשוי באינון חיים, וכלא הוא שפיר.

ללכת, בצדיק הזה, למצא ברכות ושמוחה ושינונו, אותו הנער הוציא נחלים עמקים בשמן המשחה, להשקות את הגן ולהרוות עצים ונטיעות, שפיתוב (תהלים קד) ישבעו עצי ה' ארזי לבנון אשר נטע. ואותם הנחלים שופעים ונתפנסים לשני עמודים, ואותן ברייתות (שתיים) קוראים להן יכין ובוע"ז, ויפה. ומשום יוצאים כל אותם נחלים, ומשרים אותם בדרגה אחת שנקראת צדיק, שפיתוב (משלי י) וצדיק יסוד עולם. וכלם הולכים ומתפנסים לאותו מקום שנקרא ים, והוא ים החכמה. זהו שפיתוב (קהלת א) כל הנחלים הלכים אל הים וגו'.

ואם תאמר שהרי מגיעים למקום הזה ולא שבים - פתוב אחר כך, אל מקום שהנחלים הלכים שם הם שבים ללכת, משום שאותו נהר לא פוסק לעולמים. הם שבים,

ללכת, בצדיק הזה, למצא ברכות ושמוחה ותאנא, ההוא נהר אפיק נחלון עמיקין, במשח רבות, לאשקאה גנתא, ולרוואה אילנין ונטיעין, דכתיב (תהלים קד) ישבעו עצי י' ארזי לבנון אשר נטע, ואינון נחלון, נגדין ואתמשכן ומתפנשין בתרין קימין (ג"א סמכין) ואינון ברייתוי (תרי) קרינן להו, (מלכים א ז) יכין ובוע"ז, ושפיר. ומתמן נפקין כל אינון נחלון, ושריין לון בחד דרגא דאקרי צדיק, דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. וכלהו אזלין ומתפנשין לההוא אתר דאקרי ים, והוא ימא דחכמתא, הדא הוא דכתיב, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים וגו'.

ואי תימא, דהא מטו לאתר דא, ופסקין, ולא תייבין, לבתר פתיב, אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת, בגין דההוא נהרא לא פסיק לעלמין. הם שבים,

לאיזה מקום הם שבים? לאותם שני עמוּדים, נצח והוד. ללכת, בצדיק הזה, למצא ברכות ושמחה. וזהו הסוד ששנינו, (תהלים קד) לויִתן זה יצרת לשחק בו, זה צדיק.

כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו. מי זו עתו?

(זו עתו של צדיק) זו הגבירה, שנקראת עתו של צדיק, ומשום כך כלם מחכים לעתו הזו. כל אלו שנזונים למטה, ממקום זה נזונים, וסוד זה בארנו, (שם קמה) עיני כל אליך ישברו וגו', כמו שבארנו.

כשרוצים בני העולם להתברך, לא יכולים, אלא רק על ידי הפהו

בא ראה, בשעה שהפל הזה מבשם את עתו ומתחבר עמו, אז כל העולמות בשמחה וכל העולמות בברכות, אז נמצא שלום בעליונים ובתחתונים, וכשגורמים רשעי העולם ששם לא נמצאות ברכות של אותם הנחלים, והעת הזו יונקת מצד האחר, אזי מתעוררים דינים בעולם ולא נמצא שלום. וכשרוצים בני העולם להתברך, לא יכולים, אלא רק על ידי הפהו, כדי שיעורר את הפתח שלו ותתברך הגבירה, וימצאו ברכות בכל העולמות.

לאן אתר שבים, לאיגון תרין קיימין, נצח והוד. ללכת, בהאי צדיק, לאשכחא ברכאן וחידו. והיינו רזא דתנינן, (תהלים קד) לויִתן זה יצרת לשחק בו, דא צדיק.

כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו. מאן עתו.

(דא עתו דצדיק) דא מטרוניתא, דאקרי עתו דצדיק, ובגין כך פלהו מחכאן להאי עתו, פלהו דאתונן לתתא, מאתר דא אתונן, ורזא דא אוקימנא, (תהלים קמה) עיני כל אליך ישברו וגו' כמה דאוקימנא.

כשרוצים בני העולם להתברך, לא יכולים, אלא רק על ידי הפהו

תא חזי, בשעתא דהאי כל, מבסם לעתו, ומתחברא עמיה, פלהו עלמין בחידו, פלהו עלמין בברכאן, פדין שלמא אשתכח בעלאי ותתאי. וכד גרמין חייבי עלמא, דתמן לא אשתכחו ברכאן דאיגון נחלי, וינקא, האי עת, מסטרא אחרא, פדין דיגין מתערין בעלמא, ושלמא לא אשתכח. וכד בעאן בני עלמא לאתברכא, לא יכלין אלא על ידא דכהנא, בגין דיתער בתרא דיליה, ותתברך מטרוניתא, וישתכחו ברכאן בכלהו עלמין.

אוי לדור פשהרועים אין נמצאים, והצאן
 סוטים והולכים, ולא יודעים לאיזה מקום
 הולכים, לא ימינה ולא שמאלה. וכלם
 גלויים לאותם שרואים בדרך התורה בדרך
 אמת (זוהר פרשת ויקרא דף ו' ע"א)

אוי לדור פשהרועים אין נמצאים, והצאן
 סוטים והולכים, ולא יודעים לאיזה מקום
 הולכים, לא ימינה ולא שמאלה. וכלם
 גלויים לאותם שרואים בדרך התורה בדרך
 אמת

רבי אחא הוה אזיל בארחה, והוה
עמיה רבי יהודה, עד דהו
אזלי, אמר רבי יהודה, הא דתנינן
בתולת ישראל, בתולה דאתברכה
מן שבע (ס"א מישראל), דאקרי בת
שבע, ואוקמוה בכמה אתר. ובתולה
לתתא, ירתא ו' ברכות בגינה. והא
כתיב ואתה בן אדם שא קינה על
בתולת ישראל, ודאי עלה אתמר, על
בנסת ישראל. ודא קשיא מכלא,
דכתיב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום
בתולת ישראל. והאי דקא אמרי
כלהו חברייא במלה דא שפיר הוא.
אבל אי פרשתא אתמר בארע נחמה
הוינן אמרי הכי. אבל בהאי קינה
אתמר, והא קרא אוכח הכי.

רבי אחא הוה הולף בדרך, והיו עמו
רבי יהודה. עד שהיו הולכים,
אמר רבי יהודה, זה ששנינו בתולת
ישראל, בתולה שהתברכה מן שבע
(מישראל), שנקראת בת שבע, ופרשוה
בכמה מקומות. ובתולה למטה
ירשה שבע ברכות בגללה. והרי
כתוב, ואתה בן אדם שא קינה על
בתולת ישראל, ודאי עליה נאמר, על
בנסת ישראל. וזה קשה מהכל,
שכתוב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום
בתולת ישראל. וזה שאמרו כל
החברים בדבר זה הוא יפה. אבל אם
הפרשה נאמרה בדרך של נחמה,
היינו אומרים כן, אבל בקינה הזו
נאמר, והרי הכתוב מוכיח כן.

אמר ליה ודאי הכי הוא, והא הוה
קשיא לי ההוא מלה יתיר
מכלא, ואתינן לגבי דרבי שמעון,
בחדשוכן דאנפין. אמר לי, מחיוזו
דאנפך, אשתמודע מה דבלבך.
אמינא ליה ודאי, דאנפי ולבי שוין.
אמר לי אימא לי מלה. אמינא ליה,
כתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת

אמר לו, ודאי כן זה, והרי היה קשה
לי אותו דבר יותר מהכל,
ובאנו אל רבי שמעון בחשכות פנים.
אמר לי, ממראה פניך נודע מה
שבלבך. אמרתי לו, ודאי שפני ולבי
שוים. אמר לי, אמר לי דברך.
אמרתי לו, כתוב נפלה לא תוסיף
קום בתולת ישראל. מי שיש לו רגז

בְּאֶשְׁתּוֹ וַיִּצְאָה מִמֶּנּוּ, לֹא תַחֲזֹר
לְעוֹלָמַיִם. אִם כֹּף, אוֹי לְבָנִים שֶׁגִּדְּשׁוּ
עִמָּה. אָמַר לִי, וְלֹא מִסְפִּיק לָךְ מָה
שֶׁאָמְרוּ כָּל הַחֲבָרִים? אָמַרְתִּי, הֲרִי
שִׁמְעֵתִי דְבָרֵיהֶם, שְׁהִיוּ מֵאֲהָבָה, וְלֹא
מִתִּישְׁבֵּן בְּלִבִּי.

אָמַר, כָּל מָה שֶׁאָמְרוּ הַחֲבָרִים יִפָּה
וְנָאָה, אָבֵל אוֹי לְדוֹר
כְּשֶׁהֲרוּעִים אֵין נִמְצָאִים, וְהִצְאֵן
סוֹטִים וְהוֹלְכִים, וְלֹא יוֹדְעִים לְאִיָּה
מְקוֹם הוֹלְכִים, לֹא יִמְיֵנָה וְלֹא
שִׁמְאָלָה. וְדָאֵי שֶׁפְּסוּק זֶה צָרִיךְ
לְהַפִּיר, וְכֻלָּם גְּלוּיִים לְאוֹתָם שְׁרוּאִים
בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ אֱמֶת.

עד שֶׁהִמְלִיךְ אוֹחֲזוֹ אוֹתָהּ בְּיָדוֹ וּמְקִיָּם אוֹתָהּ,
וּמִבִּיא אוֹתָהּ לְהִיכְלוֹ, וְנִשְׁבַּע לָהּ שֶׁלֹּא יִפְרֹד
מִמֶּנָּה לְעוֹלָמַיִם וְלֹא יִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ
בָּא רֵאָה, בְּכָל הַגְּלִיּוֹת שֶׁגָּלוּ יִשְׂרָאֵל,
לְכַלֵּן שֵׁם זְמַן וְקֶזֶז, וּבְכַלֵּן הָיָה
יִשְׂרָאֵל שְׁבִים לְקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
וּבְתוֹלֵת יִשְׂרָאֵל הִיְתָה שְׁבָה לְמִקּוּמָהּ,
בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁגָּזַר עָלֶיהָ. וְעַכְשָׁיו בְּגִלּוֹת
הָאֲחֵרוֹנָה הַזֹּאת אֵינּוּ כֹּף, שֶׁהֲרִי לֹא לֹא
תָשׁוּב כֹּף כִּמוֹ בְּפַעְמִים הָאֲחֵרוֹת.
וְהַפְּסוּק הַזֶּה מוֹכִיחַ, שֶׁכְּתוּב נִפְלָה
לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלֵת יִשְׂרָאֵל. נִפְלָה
וְלֹא אוֹסִיף לְהַקִּימָה לֹא כְּתוּב.

יִשְׂרָאֵל, מֵאֵן דָּאִית לִיָּה רּוּגְזָא
בְּדְבִיתָהּ, וְנִפְקָא מִנֶּיהָ, לֹא תִהְדָּר
לְעִלְמִין, אִי הָכִי וְוִי לְבָנִין דְּאִתְתְּרְכוּ
עִמָּה. אָמַר לִי, וְלֹא סִגִּי לָךְ מָה
דְּאָמְרוּ כְּלָהוּ חֲבָרִיָּא. אָמִינָא, הָא
שִׁמְעֵנָא מִלִּיָּהּ, דִּהוּה מִרְחֻמִּי, וְלֹא
מִתִּישְׁבֵּן בְּלִבָּאֵי.

אָמַר, כָּל מָה דְּאָמְרוּ חֲבָרִיָּא כְּלָא
שְׁפִיר וְיִאוֹת, אָבֵל וְוִי לְדָרָא
כַּד רְעִיין לֹא מִשְׁתַּכְּחִין, וְעֵנָא סְאֲטֵן
וְאוֹזְלוֹן, וְלֹא יִדְעִין לְאֵן אֲתֵר אוֹזְלִי, לֹא
לִימִינָא וְלֹא לְשִׁמְאָלָא. וְדָאֵי הָאֵי
קָרָא בְּעֵיָא לְמַגְדַּע, וּכְלָהוּ גְלִיין
לְאִינוּן דְּחֻמָּאן בְּאַרְחָא דְּאוֹרִיָּיתָא
בְּאַרְחָ קְשׁוּט.

עד שֶׁהִמְלִיךְ אוֹחֲזוֹ אוֹתָהּ בְּיָדוֹ וּמְקִיָּם אוֹתָהּ,
וּמִבִּיא אוֹתָהּ לְהִיכְלוֹ, וְנִשְׁבַּע לָהּ שֶׁלֹּא יִפְרֹד
מִמֶּנָּה לְעוֹלָמַיִם וְלֹא יִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ
הָא חֲזִי, בְּכַלְהוּ גְלוּוֹתָא דְּגָלוּ יִשְׂרָאֵל,
לְכַלְהוּ שְׁוִי זְמַנָּא וְקֶצֶא, וּבְכַלְהוּ
הוּוּ יִשְׂרָאֵל תִּיבִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
וּבְתוֹלֵת יִשְׂרָאֵל הוּהָ תְּבַת לְאַתְרָהָא,
בְּהוּא זְמַנָּא דְּגִזַּר עָלֶיהָ. וְהִשְׁתָּא
בְּגִלּוֹתָא דָּא בְּתִרְאָה לְאוֹ הָכִי, דִּהָא
הִיא לֹא תִיתּוּב הָכִי כּוּזְמִינִן אֲחֵרִינִין,
וְהָאֵי קָרָא אוֹכַח, דְּכְתִיב נִפְלָה לֹא
תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלֵת יִשְׂרָאֵל, נִפְלָה וְלֹא
אוֹסִיף לְהַקִּימָה לֹא כְּתִיב.

מְתָל לְמַלְכָא דְרַגְזוּ עַל מְטְרוֹנִיתָא, וְאַשְׁדֵי לָהּ מֵהִיכְלִיָּהּ, לְזַמְנָא יְדִיעָא. כִּד הָוָה מְטִי הֵהוּא זְמַנָּא, מִיַּד מְטְרוֹנִיתָא הָוֹת עָאלַת וְתַבַּת קָמִי מַלְכָּא. וְכֵן זְמַנָּא חַד, וְתַרְוִין, וְתַלְתַּת זְמַנִּין. לְזַמְנָא בְּתַרְוִיתָא, אֶתְרַחַקַת מֵהִיכְלָא דְמַלְכָּא, וְאַשְׁדֵי לָהּ מַלְכָּא מֵהִיכְלִיָּהּ לְזַמְנָא רְחִיקָא. אָמַר מַלְכָּא, הָאִי זְמַנָּא לָאוּ הוּא כְּשָׂאָר זְמַנִּין דְּהִיָּא תִּיתִי קָמִאי הֲכִי, אֶלְא אֲנָא אִיזִיל עִם כָּל בְּנֵי הִיכְלִי וְאַתְּבַע עָלָהּ. כִּד מְטָא לְגַבְהָ, חָמָא לָהּ דְּהָוָה שְׂכִיבַת לְעַפְרָא. מָאן חָמָא יְקָרָא דְּמְטְרוֹנִיתָא בְּהֵיָּא (דף ו' ע"ב) זְמַנָּא, וּבְעוֹתִין דְּמַלְכָּא לְקַבְּלָהּ עַד דְּאַחִיד לָהּ מַלְכָּא בִּידוּי, וְאוֹקִים לָהּ, וְאַיִתִּי לָהּ לְהִיכְלִיָּהּ, וְאוֹמִי לָהּ דְּלֹא יִתְפָּרֵשׁ מִיָּנָה לְעֵלְמוּן, וְלֹא יִתְרַחֵק מִיָּנָה.

מְשַׁל לְמַלְךָ שָׂרְגַז עַל הַגְּבִירָה וְזָרַק אוֹתָהּ מֵהִיכְלוֹ לְזַמַּן יְדוּעָה. כְּשֶׁהָיָה מַגִּיעַ אוֹתוֹ זְמַן, מִיַּד הַגְּבִירָה הָיְתָה נִכְנָסֶת וְשָׁבָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, וְכֵן פְּעַם אַחַת וּשְׁתַּיִם וְשִׁלַּשׁ פְּעָמִים. לְפַעַם הָאַחֲרוֹנָה הִתְרַחַקָה מֵהִיכְלֵי הַמֶּלֶךְ, וְהִשְׁלִיךְ אוֹתָהּ הַמֶּלֶךְ מֵהִיכְלוֹ לְזַמַּן רְחוֹק. אָמַר הַמֶּלֶךְ, הַפְּעַם הַזֶּה אֵינָה כְּשָׂאָר הַפְּעָמִים שֶׁהִיא תַּחֲזֹר לְפָנֵי כָּךְ, אֶלְא אֲנִי אֶלֶף עִם כָּל בְּנֵי הִיכְלֵי וְאַבְקֵשׁ אוֹתָהּ.

כְּשֶׁהִגִּיעַ אֵלֶיהָ, רָאָה אוֹתָהּ שֶׁהָיְתָה שׁוֹכְבַת בְּעַפְרָא. מִי רָאָה אֶת כְּבוֹד הַגְּבִירָה בְּאוֹתוֹ זְמַן וְאֶת בְּקִשׁוֹת הַמֶּלֶךְ כְּנִגְדָּהּ, עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ אוֹחֵז אוֹתָהּ בְּיָדוֹ וּמְקִים אוֹתָהּ, וּמְבִיא אוֹתָהּ לְהִיכְלוֹ, וְנֹשֵׁבַע לָהּ שְׁלֹא יִפְרֹד מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים וְלֹא יִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ.

בֵּינָם הָיוּ אֲקִים אֶת סִכַּת דְּוִיד הַנְּפֻלָּת **כֶּךְ** קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּל זְמַנִּין דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּגִלוֹתָא, כִּד הָוָה מְטִי זְמַנָּא, הִיא אֶתִּיאַת וְהִדְרַת קָמִי מַלְכָּא. וְהִשְׁתָּא בְּגִלוֹתָא דָּא לָאוּ הֲכִי, אֶלְא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יוֹחִיד בִּידְהָא, וְיִזְקִים לָהּ, וְיִתְפָּיִים בְּהִדְהָ וְיִתִּיב לָהּ לְהִיכְלִיָּהּ. וְתָא חַזִּי דְּהֲכִי

בֵּינָם הָיוּ אֲקִים אֶת סִכַּת דְּוִיד הַנְּפֻלָּת **כֶּךְ** הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - כָּל זְמַן שֶׁכִּנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּגִלוֹת, כְּשֶׁהָיָה מַגִּיעַ הַזְּמַן, הִיא בָּאָה וְחוֹזְרַת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. וְעַכְשָׁו בְּגִלוֹת הַזֶּה לֹא כָּךְ, אֶלְא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יֶאְחֹז בְּיָדֶיהָ וְיִקִּים אוֹתָהּ וְיִתְפָּיִס עִמָּהּ וְיִשִּׁיב אוֹתָהּ לְהִיכְלוֹ. וּבֹא תִרְאֶה שֶׁכֶּךְ זֶה,

שְׁהָרִי כְּתוּב נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם, וְעַל זֶה כְּתוּב, (עמוס ט) בַּיּוֹם הַהוּא אֲקִים אֶת סִפְת דָּוִד הַנִּפְלֵת. הִיא לֹא תוֹסִיף קוּם כְּמוֹ בַּפְּעֻמִּים הָאַחֲרוֹת, אֲבָל אֲנִי אֲקִים אוֹתָהּ. וְעַל זֶה כְּתוּב, בַּיּוֹם הַהוּא אֲקִים אֶת סִפְת דָּוִד הַנִּפְלֵת, אֲנִי אֲקִים אֶת סִפְת דָּוִד. מִי זֶה סִפְת דָּוִד? זֶה בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. הַנִּפְלֵת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב נִפְלָה. וְזֶהוּ כְּבוֹדָה שֶׁל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל וְתִשְׁבַּחְתָּהּ, וְזֶה לְמַדְנֹו בְּאוֹתָהּ שְׁעָה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְדַאי דְּבִרְתָּ עַל לְבִי וְהִתְיַשְׁב, וְזֶהוּ בְּרוּר הַדָּבָר. וְזֶה הוֹלֵךְ כְּמוֹ דְּבַר אֶחָד שֶׁשְּׁמַעְתִּי וְשִׁכַחְתִּי, וְעַכְשָׁו הִרְוַחְתִּי אוֹתוֹ. שֶׁשְּׁנִינֹו, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַכְרִיז עַל כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר, (ישעיה נב) הַתְּנַעֲרִי מֵעַפָּר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם. כְּמִי שְׂאוּחֹז בִּיַדִי חִבְרוּ וַיֹּאמֶר: הַתְּנַעֲר, קוּם! כֹּף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יֵאחֹז בְּהָ וַיֹּאמֶר: הַתְּנַעֲרִי, קוּמִי!

קוּמִי אוּרִי כִּי בָּא אוֹרְהָ, הָרִי הַמְּלֻךְ כָּאוֹ, וְדַאי שְׂאֹז הוּא הַכְּבוֹד שְׁלָהּ, וְשִׁמְחַת הַכֹּל בְּשֶׁהַמְּלֻךְ מִתְּפִיִם עִמָּה
אָמַר לוֹ רַבִּי אַחָא, וְכֹף כָּל אוֹתָם בְּגִי הֵיכַל הַמְּלֻךְ פּוֹתְחִים בְּלִשׁוֹן

הוּא, דְּהָא כְּתִיב נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם, וְעַל דָּא כְּתִיב, (עמוס ט) בַּיּוֹם הַהוּא אֲקִים אֶת סִפְת דָּוִד הַנִּפְלֵת, הִיא לֹא תוֹסִיף קוּם כְּמוֹ בְּזִמְנִין אַחֲרֵינָי, אֲבָל אֲנִי אֲקִים לָהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב בַּיּוֹם הַהוּא אֲקִים אֶת סִפְת דָּוִד הַנִּפְלֵת, אֲנִי אֲקִים אֶת סִפְת דָּוִד. מִן סִפְת דָּוִד. דָּא בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. הַנִּפְלֵת: כְּמָה דְּכְתִיב נִפְלָה. וְדָא הִיא יְקָרָא דְּבְתוּלַת יִשְׂרָאֵל, וְתוֹשְׁבַחְתָּא דִּלָּהּ. וְדָא אוֹלִיפְנָא בְּהִיא שְׁעָתָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְדַאי מְלִילְתָּא עַל לְבִי, וְאֵתִישְׁבָּא, וְדָא בְּרִירוֹ דְּמַלְהָ. וְאוֹלָא הִיא, כְּמַלְה חֲדָא דְּשְׁמַעְנָא וְשִׁכַחְנָא, וְהִשְׁתָּא רוּוַחְנָא לָהּ, דְּתַגִּינָן, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְמַן קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַכְרֹזָא עַל כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל וַיִּימָא, (ישעיה נב) הַתְּנַעֲרִי מֵעַפָּר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם, כְּמִן דְּאֶחִיד בִּידָא דְּחַבְרִיהָ וַיִּימָא הַתְּנַעֲר, קוּם, כֹּף קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יוֹחִיד בְּהָ וַיִּימָא הַתְּנַעֲרִי, קוּמִי.

קוּמִי אוּרִי כִּי בָּא אוֹרְהָ, הָרִי הַמְּלֻךְ כָּאוֹ, וְדַאי שְׂאֹז הוּא הַכְּבוֹד שְׁלָהּ, וְשִׁמְחַת הַכֹּל בְּשֶׁהַמְּלֻךְ מִתְּפִיִם עִמָּה
אָמַר לִיהָ רַבִּי אַחָא, וְכֵן כָּל אֵינוּן בְּגִי הֵיכְלָא דְּמַלְכָּא בְּלִישְׁנָא

דא פתחין, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ס) קומי אורי כי בא אורף, הא מלכא הקא, ודאי כדן הוא יקרא דילה, וחדוותא דכלא, פד מלכא אתפיים בהדה. (כתוב מלכים א א) ותבא בת שבע אליהמלך החדרה כגונא דא) בכל אינון זמנין איהי אתת לגבי דמלכא, וקמת קמיה, הדא הוא דכתיב, (מלכים א א) ותבא לפני המלך, ותעמוד לפני המלך. אבל בזמנא דא לאו הכי, אלא מלכא ייתי לגבה, ויתפיים בהדה, וייתב לה להיכליה. הדא הוא דכתיב, (זכריה ט) הנה מלכך יבא לך ודאי, ולא אנת לגביה, יבא לך, לפייסא לך. יבא לך, לאקמא לך. יבא לך, לאשלמא לך בכלא. יבא לך, לאעלאה לך להיכליה, ולאזדווגא עמך זווגא דעלמין, פמה דאת אמר (הושע ב) וארשתוך לי באמונה.

זה. זהו שכתוב (שם ט) קומי אורי כי בא אורף, הרי המלך כאן, ודאי שאז הוא הכבוד שלה, ושמחת הכל כשהמלך מתפייס עמה. (כתוב מלכים א א) ותבא בת שבע אל המלך החדרה, כמו זה) בכל אותן הפעמים היא באה אל המלך ועומדת לפניו. זהו שכתוב (מלכים א א) ותבא לפני המלך, ותעמד לפני המלך. אבל בפעם הזו לא כף, אלא המלך ילך אליה ויתפייס עמה וישיב אותה להיכלו. זהו שכתוב הנה מלכך יבא לך, ודאי, ולא את אליו. יבא לך, לפייס אותך. יבא לך, להקים אותך. יבא לך, להשלים אותך בכל. יבא לך, להכניס אותך להיכלו ולהזדוג עמך זווג עלמים, כמו שנאמר וארשתוך לי באמונה.

הקדוש ברוך הוא רוצה בכבודיה, ובא אליה להקימה ולתת לה יד ולזקף אותה, כמו שעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות בסוף גלות אדום (זוהר פרשת שמות דף ז' ע"א)

רבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי, הוו אזלי מטבריא לצפורי, עד דהוו אזלי, פגע בהו חר יודאי, פתח ואמר, (ישעיה י"ט) משא מצרים הנה ה' רוכב

הקדוש ברוך הוא רוצה בכבודיה, ובא אליה להקימה ולתת לה יד ולזקף אותה, כמו שעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות בסוף גלות אדום

רבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי היו הולכים מטבריה לצפורי. עד שהיו הולכים, פגע בהם יהודי אחד. פתח ואמר, (ישעיה יט) משא מצרים

הנה ה' רכב על עב קל ובא מצרים ונעו אלילי מצרים מפניו. תא חזו, כל מלכין דעלמא, וכל עמין דעלמא, לא חשיבי כלום קמי קדשא בריה הוא, דכתיב, (דניאל ד') וכל דיירי ארעא כלא חשיבין וכמצביה עביד בחיל שמיא. והכא במצרים, אף על גב דכל אינון גבוראן, ודרעא מרממא גלי קדשא בריה הוא במצרים, מה כתיב הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים. מאי שנא, בכל עמין דעלמא, דלא הוה הכי, דהא קדשא בריה הוא גזר גזרה ואתעביד, והכא איהו אתא, דכתיב ובא מצרים. וכתיב, (שמות י"ב) ועברתי בארץ מצרים וגו'.

אני ה'?

אלא משום שהמלך היה בא להוציא את הגבירה שהיתה שם, ובשביל כבוד הגבירה היה בא. ועל כן היה הקדוש ברוך הוא רוצה בכבודו, ובא אליה להקימה ולתת לה יד ולזקף אותה, כמו שעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות בסוף גלות אדום.

בגלות אדום רוצה הקדוש ברוך הוא להתכבד בעולם ולבא הוא להקים את הגבירה ולנער אותה מהעפר
אמר רבי ייסא, אם כן שבשביל

על עב קל ובא מצרים ונעו אלילי מצרים מפניו. תא חזו, כל מלכין דעלמא, וכל עמין דעלמא, לא חשיבי כלום קמי קדשא בריה הוא, דכתיב, (דניאל ד') וכל דיירי ארעא כלא חשיבין וכמצביה עביד בחיל שמיא. והכא במצרים, אף על גב דכל אינון גבוראן, ודרעא מרממא גלי קדשא בריה הוא במצרים, מה כתיב הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים. מאי שנא, בכל עמין דעלמא, דלא הוה הכי, דהא קדשא בריה הוא גזר גזרה ואתעביד, והכא איהו אתא, דכתיב ובא מצרים. וכתיב, (שמות י"ב) ועברתי בארץ מצרים וגו' אני ה'.

אלא, בגין דמלכא הוה אתי, לאפקא למטרוניתא דהוות תמן. ובגין יקרא דמטרוניתא הוה אתי. ועל דא הוה קדשא בריה הוא בעי ביקרה, ואתי לגבה לאקמא לה, ולמיהב לה ידא, ולזקפא לה, כמה דזמין קדשא בריה הוא למעבד בסוף גלותא דאדום.

בגלות אדום רוצה הקדוש ברוך הוא להתכבד בעולם ולבא הוא להקים את הגבירה ולנער אותה מהעפר
אמר רבי ייסא, אי הכי, דבגין

דַּמְטְרוֹנִיתָא הוּהּ, הָא בְּגָלוּתָא דְבְּכָל, מְטְרוֹנִיתָא תַּמּוֹן הוּת, אֲמַאי לָא הוּה כּף. אָמַר לִיה, הָא תַּנְיִנּוּ, דְּחַטָּאָה גְרַם, דְּנִטְלוּ נָשִׁים נְכָרִיּוֹת, וְאַעִילוּ בְרִית קַיִמָא קְדִישָׁא בְרִישׁוּתָא אַחְרָא. וּבְגִין כּף אַתְאַבִּידוּ מִנְהוֹן גִּסְיָן, וְאַתְוּוֹן, דְּאַתְחַזִּי לְמַעַבְד לְהוּ, מַה דְּלָא הוּה הֲכִי בְּגָלוּתָא דְּמִצְרַיִם, דְּכָלְהוּ הוּוּ שְׁבִטֵי יְהוּ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָאלוּ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִפְקוּ.

בְּגָלוּתָא דְּאַדוּם, בְּעֵי קְדִישָׁא בְּרִידְ הוּא לְאַתִּיקְרָא בְּעֵלְמָא, וְלִמִּיתֵי אִיהוּ לְאַקְמָא לְמְטְרוֹנִיתָא, וְלִנְעָרָא לְהַ מַּעֲפָרָא. וּוִי לְמָאן דִּיעָרַע תַּמּוֹן קַמִּיה, בְּשַׁעְתָּא דִּיִּמָא (ישעיה נ"ב) הַתְנַעֲרִי מַעֲפָר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַיִם הַתְּפַתְחִי מוֹסְרֵי צוּאֲרָךְ. מָאן הוּא מִלְכָּא וְעָמָא דִּיִּיקוּם קַמִּיה.

וְנָעוּ אֱלִילֵי מִצְרַיִם מִפְּנֵיו, (ישעיה י"ט) אֱלִילֵי מִצְרַיִם, לָאוּ עַל אֲבָנִין וְאַעִין אַתְמַר, אֶלָּא עַל כָּל אֵינוֹן דְּרַגִּין מִמְּנָן עֶלְאִין, וְעַל אֵינוֹן פּוּלְחָנִין תַּתְּאִין דְּלַהוֹן. וּבְכָל אַתְר דְּגָלוּ יִשְׂרָאֵל, קְדִישָׁא בְּרִידְ הוּא בְּעֵי עֲלִיָּהוּ, וְאַתְקַבִּיל מֵאֵינוֹן עַמִּין.

הַגְּבִירָה זֶה הִיָּה, הָרִי בְּגָלוּת בְּכָל הִיָּתָה שָׁם הַגְּבִירָה, וְלָמָּה לָא הִיָּה כִּף? אָמַר לוֹ, הָרִי שְׁנִינּוּ שְׁחַטָּא גְרַם, שְׁנַשְׂאוּ נָשִׁים נְכָרִיּוֹת וְהַכְּנִסּוּ אוֹת בְּרִית קְדִישָׁא לְרִשׁוּת אַחְרָת, וְלָכֵן נֶאֱבָדוּ מֵהֶם הַנְּסִים וְהַאֲוִתוֹת שְׂרָאוּיִים הָיוּ לְהַעֲשׂוֹת לָהֶם, מַה שְׁלָא הִיָּה כִּף בְּגָלוּת מִצְרַיִם, שְׁכָלָם הָיוּ שְׁבִטֵי יְהוּ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִכְנְסוּ, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאוּ.

בְּגָלוּת אָדוּם רוּצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַתְּכַבֵּד בְּעוֹלָם וְלְבָא הוּא לְהַקִּים אֶת הַגְּבִירָה וְלִנְעַר אוֹתָהּ מִהַעֲפָר. אוֹי לְמִי שְׁיִמְצָא שָׁם לְפָנָיו בְּשַׁעַה שְׁיֵאמַר (ישעיה נב) הַתְנַעֲרִי מַעֲפָר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם הַתְּפַתְחִי מוֹסְרֵי צוּאֲרָךְ. מִי הוּא הַמְּלַךְ וְהַעַם שְׁיַעֲמִד לְפָנָיו?

וְנָעוּ אֱלִילֵי מִצְרַיִם מִפְּנֵיו. אֱלִילֵי מִצְרַיִם, לָא עַל עֲצִים וְאַבְנִים נֶאֱמַר, אֶלָּא עַל כָּל אוֹתָם דְּרַגוֹת מִמְּנוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת, וְעַל אוֹתָם הַעֲבֹדוֹת הַתְּחַתּוֹנוֹת שְׁלָהֶם. וּבְכָל מְקוֹם שְׁגָלוּ יִשְׂרָאֵל, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַקֵּשׁ עֲלֵיהֶם, וּמִתְרַעַם וְנִפְרַע מֵאוֹתָם עַמִּים.

על אחת כפיה וכפיה שהקדוש ברוך הוא
רוצה לכבד את שמו עליהם, שפתיב,
והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי

בא וראה מה פתוב, כה אמר ה'
אלהים מצרים ירד עמי
בראשנה לגור שם ואשור באפס
עשקו. תרעמת שהתרעם הקדוש
ברוך הוא על אשור, ואמר, ראו מה
עשה לי אשור, שהרי במצרים שאני
עשיתי בהם כל אותם הדינים, ועמי
[הם] ירדו לשם לדור ביניהם,
וקבלום המצרים ביניהם, ונתנו להם
היפי של הארץ, ארץ גשן. ואף על
גב שהציקו להם בגלות, לא לקחו
מהם את הארץ, שפתיב (שמות ט) רק
בארץ גשן אשר שם בני ישראל וגו'.
ומיטב ארץ מצרים היתה, שפתיב
(בראשית מז) במיטב הארץ בארץ
רעמסס. ועוד, שלא העבירו משלהם
כלום, שפתיב (שמות ט) וממקנה בני
ישראל וגו', ועם כל זה נדונו בכמה
דינים.

אבל אשור באפס עשקו, הטיל
אותם בארץ שבסוף העולם,
ונטל את ארצם מהם. ומה המצרים
שעשו כל הטובות הללו לישראל
נדונו בכל אותם דינים - אשור
ואדום ושאר העמים שמציקים להם,
והורגים אותם, ונוטלים את ממונם,

על אחת כפיה וכפיה שהקדוש ברוך הוא
רוצה לכבד את שמו עליהם, שפתיב,
והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי

תא חזי, מה כתיב, (ישעיה נ"ב) כה
אמר ה' מצרים ירד עמי
בראשנה לגור שם ואשור באפס
עשקו תורעמא דאתרעם קדשא
ברוך הוא על אשור, ואמר, חמו מה
עבד לי אשור, דהא מצרים דאנא
עבדית בהו כל אינון דינין, ועמי
(אינון) נחתו תמן, לדירא ביניהון,
וקבלום מצראי ביניהון, ויהבון לון
שפר ארעא ארץ גושן, ואף על גב
דאעיקו לון בגלותא, לא אעדו ארעא
מנהון, דכתיב, (שמות ט) רק בארץ
גושן אשר שם בני ישראל וגו'. ומיטב
ארעא דמצרים הוה, דכתיב,
(בראשית מז) במיטב הארץ בארץ
רעמסס. ותו, דלא אעדו מדלהון
כלום, דכתיב, (שמות ט) וממקנה בני
ישראל וגו'. ועם כל דא אתדנו
בכמה דינין.

אבל אשור באפס עשקו, אטיל
(דף ד' ע"ב) לון בארעא דסייפי
עלמא, ונטל לון ארעא דלהון. ומה
מצראי, דעבדי כל הני טבאן
לישראל, אתדנו בכל אינון דינין.
אשור ואדום ושאר עמין, דמעיקין
לון, וקטלין לון, ונטלין לון

ממוניהון, על אחת כפיה וכמה דקודשא בריך הוא בעי ליקרא שמייה עלייהו, דכתיב, (יחזקאל ל"ח) והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי. והתם במצרים במלפא חד, והכא בכל מלכין דעלמא.

על אחת כפיה וכמה שהקדוש ברוך הוא רוצה לכבד את שמו עליהם, שכתוב (יחזקאל לח) והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי. שם במצרים במלך אחד, וכאן בכל מלכי העולם.

אשרי מי שיזדמן וימצא באותו הזמן - משום שאותו שיעמד באותו זמן באמונה, יזכה לאותו אור של שמחת המלך רבי שמעון זקף ידיו ובכה, ואמר, ווי מאן דיזדמן בההוא זמנא, וזכאה חולקיה מאן דיזדמן וישתבח בההוא זמנא, ווי מאן דיזדמן בההוא זמנא, בגין דכד ייתי קדשא בריך הוא לפקדא לאיילתא, יסתכל מאן אינון דקיימין בהדה, בכל אינון דמשתפחי עמה, בכל עובדוי דכל חד וחד, ולא ישתבח זכאי. דכתיב, (ישעיה ס"ג) ואביט ואין עוזר. וכמה עקתין על עקתין לישראל.

אשרי מי שיזדמן וימצא באותו הזמן - משום שאותו שיעמד באותו זמן באמונה, יזכה לאותו אור של שמחת המלך רבי שמעון הרים ידיו, ובכה ואמר, אוי למי שיזדמן באותו זמן, ואשרי חלקו של מי שיזדמן באותו זמן. אוי למי שיזדמן באותו זמן - משום שכשיבא הקדוש ברוך הוא לפקד את האילה, יסתכל מי הם אותם שעמדו עמה, בכל אותם שנמצאים עמה, בכל מעשי כל אחד ואחד, ולא ימצא צדיק, שכתוב (ישעיה סג) ואביט ואין עוזר. וכמה צרות על צרות לישראל.

זכאה מאן דיזדמן וישתבח בההוא זמנא, בגין דההוא דיתקיים בההוא זמנא במהימנותא, יזכה לההוא נהירו דחדוה דמלפא. ועל ההוא זמנא כתיב, (זכריה י"ג) וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב וגו'.

אשרי מי שיזדמן וימצא באותו הזמן - משום שאותו שיעמד באותו זמן באמונה, יזכה לאותו אור של שמחת המלך, ועל אותו זמן כתוב (זכריה יג) וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב וגו'.

לְבַתָּר דַּאיִנוּן עֲקָתִין מִתְעַרֵי עַל יִשְׂרָאֵל, וְכָל עַמִּין וּמַלְכֵיהוֹן יִתְיַעֲטוּן כְּחֵדָא עַלֵיהוּ, וּמִתְעַרֵי כְּמָה גְזִירִין בִּישׁוּן, כְּלָהוּ סְלָקֵי בְעֵיטָא חֵדָא עַלֵיהוּ, וְיִיתוּן עֲקָתָא עַל עֲקָתָא, בְּתַרֵייתָא מְשַׁבְּחָן קַמֵּייתָא. כְּדִין יִתְחַזֵי חֵד עֲמוּדָא דְאִשָּׁא, קָאִים מַעֲלָא לְתַתָּא, אַרְבַּעִין יוֹמִין, וְכָל עַמִּין דְעֲלָמָא חֲמָאן לֵיה.

לְאַחַר שְׂאוּתָן צְרוּת יִתְעוֹרְרוּ עַל יִשְׂרָאֵל, וְכָל הָעַמִּים וּמַלְכֵיהֶם יִתְיַעֲצוּ כְּאַחַד עֲלֵיהֶם, וּמְעוֹרְרִים כְּמָה גְזִרוּת רְעוּת, וְכָלֵם עוֹלִים בְּעֵצָה אַחַת עֲלֵיהֶם, וַיָּבֹאוּ צָרָה עַל צָרָה, אַחֲרוֹנוֹת מְשַׁכְּחוֹת אֵת הָרֵאשׁוֹנוֹת, אַז יִתְרָאָה עֲמוּד אִשׁ אַחַד עוֹמֵד מְלַמְעֵלָה לְמִטָּה אַרְבַּעִים יוֹם, וְכָל עַמֵי הָאָרֶץ רוֹאִים אוֹתוֹ.

מְשִׁיחַ יְקוּם וַיִּתְגַּלֶּה בְּאָרֶץ הַגָּלִיל, וּמִשָּׁם יַעֲזוֹר קְרִבּוֹת לְכָל הָעוֹלָם

מְשִׁיחַ יְקוּם וַיִּתְגַּלֶּה בְּאָרֶץ הַגָּלִיל, וּמִשָּׁם יַעֲזוֹר קְרִבּוֹת לְכָל הָעוֹלָם

בְּהֵוֵא זְמַנָּא, יִתְעַר מְלָכָא מְשִׁיחָא, לְנַפְקָא מִגּוֹ גְּנֻתָא דְעֵדוּן, מֵהֵוֵא אֲתֵר דְאַתְקֵרֵי ק"ן צְפוּ"ר, וַיִּתְעַר בְּאַרְעָא דְגָלִיל, וְהֵוֵא יוֹמָא דִּיפּוּק לְתַמּוּן, יִתְרַגּוּ כָּל עֲלָמָא, וְכָל בְּנֵי עֲלָמָא מִתְחַבְּאִין גּוֹ מְעַרְתֵי וּמַנְרֵי, דְלֹא יַחְשְׁבוּן לְאַשְׁתְּזָבָא. וְעַל הֵוֵא זְמַנָּא כְּתִיב, (ישעיה ב') וּבָאוּ בְּמַעְרוֹת צוּרִים וּבְמַחְלוֹת עֶפְרַיִם מִפְּנֵי פַחַד ה' וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ בְּקוֹמוֹ לְעַרוּץ הָאָרֶץ.

בְּאוֹתוֹ זְמַן יִתְעוֹרֵר מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ לְצֵאת מִתּוֹךְ גֵּן עֵדֵן מֵאוֹתוֹ מְקוּם שְׁנַקְרָא ק"ן צְפוּ"ר, וַיִּתְעוֹרֵר בְּאָרֶץ הַגָּלִיל. וְאוֹתוֹ יוֹם שְׁיֵצֵא לְשָׁם, יִתְרַגּוּ כָּל הָעוֹלָם, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם מִתְחַבְּאִים בְּתוֹךְ מְעָרוֹת וּסְלָעִים שְׁלֹא יַחְשְׁבוּ לְהַנְצִל, וְעַל אוֹתוֹ זְמַן כְּתוּב (ישעיה ב) וּבָאוּ בְּמַעְרוֹת צְרוּרִים וּבְמַחְלוֹת עֶפְרַיִם מִפְּנֵי פַחַד ה' וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ בְּקוֹמוֹ לְעַרְץ הָאָרֶץ.

מִפְּנֵי פַּחַד ה', דָּא הֵוֵא רְגִיזוֹ דְכָל עֲלָמָא. וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ דָּא מְשִׁיחַ. בְּקוֹמוֹ לְעַרְץ הָאָרֶץ, כַּד יְקוּם וַיִּתְגַּלֵּי בְּאַרְעָא דְגָלִיל, כְּגִין דְּאִיהוּ הוּא אֲתֵר קַדְמָאָה דְאַתְחַרְבָּא בְּאַרְעָא קַדִּישָׁא,

מִפְּנֵי פַּחַד ה' - זֶהוּ אוֹתוֹ רְגִיזוֹ שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ - זֶה מְשִׁיחַ. בְּקוֹמוֹ לְעַרְץ הָאָרֶץ - כְּשֵׁיְקוּם וַיִּתְגַּלֶּה בְּאָרֶץ הַגָּלִיל, מִשָּׁם שֶׁהוּא מְקוּם

ראשון שַׁנְחַרְבַּ בְּאַרְצָה הַקְּדוּשָׁה,
וְלָכֵן יִתְגַּלֶּה שֵׁם רֵאשִׁוֹן לְכָל
מְקוֹם, וּמִשָּׁם יַעֲרֹר קְרִבּוֹת לְכָל
הָעוֹלָם.

יַעֲרֹכוּ קָרֵב לְעֵינַי כָּל הָעוֹלָם, וְכֵן בְּכָל יוֹם
עַד שִׁבְעִים יוֹם. לְאַחַר שִׁבְעִים יוֹם יִגָּנֵז אוֹתוֹ
כּוֹכַב, וְיִגָּנֵז הַמְּשִׁיחַ עַד שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשִׁים
אַחֵר אַרְבָּעִים יוֹם שְׁעֵמוּד יַעֲמֹד
מֵאַרְצָה לְשָׁמַיִם לְעֵינַי כָּל
הָעוֹלָם וְיִתְגַּלֶּה הַמְּשִׁיחַ, יְקוּם מִצַּד
מִזְרַח כּוֹכַב אֶחָד לוֹהֵט בְּכָל הַגּוֹנִים,
וְשִׁבְעָה כּוֹכָבִים אַחֵרִים שְׁסוּבְבִים
אוֹתוֹ הַכּוֹכַב, וְיַעֲרֹכוּ בּוֹ קָרֵב בְּכָל
הַצְּדָדִים שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּיוֹם, עַד
שִׁבְעִים יוֹם, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם רוֹאִים.

וְאוֹתוֹ כּוֹכַב יַעֲרֹךְ בָּהֶם קָרֵב בְּלִפְיֵי
אֵשׁ לוֹהֵטִים וְנוֹצְצִים לְכָל
עֵבֶר, וּמִכָּה בָּהֶם עַד שְׁבוּלַע אוֹתָם.
בְּכָל עָרֵב וְעָרֵב, וּבְיוֹם מוֹצֵיא אוֹתָם.
וְיַעֲרֹכוּ קָרֵב לְעֵינַי כָּל הָעוֹלָם, וְכֵן
בְּכָל יוֹם עַד שִׁבְעִים יוֹם. לְאַחַר
שִׁבְעִים יוֹם יִגָּנֵז אוֹתוֹ כּוֹכַב, וְיִגָּנֵז
הַמְּשִׁיחַ עַד שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשִׁים,
וְיַחֲזֹר אוֹתוֹ עֲמוּד אֵשׁ כְּמוֹ מְקַדָּם,
וְבוֹ יִגָּנֵז הַמְּשִׁיחַ, וְאוֹתוֹ עֲמוּד לֹא
יִתְרָאֵה.

וּבְגִין כֵּן, יִתְגַּלֵּי תַּמּוֹן קְדָמָאָה לְכָל אֶתְרָה,
וּמִתַּמּוֹן יִתְעַר קְרִבִּין לְכָל עֲלָמָא.

יַעֲרֹכוּ קָרֵב לְעֵינַי כָּל הָעוֹלָם, וְכֵן בְּכָל יוֹם
עַד שִׁבְעִים יוֹם. לְאַחַר שִׁבְעִים יוֹם יִגָּנֵז אוֹתוֹ
כּוֹכַב, וְיִגָּנֵז הַמְּשִׁיחַ עַד שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשִׁים
לְבִתְרָה אַרְבָּעִין יוֹמִין, דְּעֲמוּדָא יְקוּם
מֵאַרְעָא לְשָׁמַיָא, לְעֵינֵיהוֹן
דְּכָל עֲלָמָא, וּמְשִׁיחַ יִתְגַּלֵּי, יְקוּם
מִסְטֵר מְזַרְחָה, חַד כּוֹכְבָא מְלַהֲטָא
בְּכָל גּוֹנִין, וְשִׁבְעָה כּוֹכָבִין אַחֲרָנִין
דְּסַחְרָן לְהֵהוּא כּוֹכְבָא, וְיִגִּיחוּן בֵּיה
קְרָבָא בְּכָל סְטֵרִין, תְּלַת זְמַנִּין
בְּיוֹמָא, עַד שִׁבְעִין יוֹמִין, וְכָל בְּנֵי
עֲלָמָא חֲמָאן.

וְהֵהוּא כּוֹכְבָא, יִגִּיחַ בְּהוֹ קְרָבָא,
בְּמִסִּין דְּנוֹרָא, מְלַהֲטִין
מְנוֹצְצִין לְכָל עֵבֶר, וּבְטִישׁ בְּהוֹ, עַד
דְּבָלַע לוֹן, בְּכָל רַמְשָׁא וְרַמְשָׁא,
וּבְיוֹמָא אִפִּיק לוֹן. וְיִגִּיחוּן קְרָבָא
לְעֵינֵיהוֹן דְּכָל עֲלָמָא, וְכֵן בְּכָל
יוֹמָא, עַד שִׁבְעִין יוֹמִין. לְבִתְרָה
שִׁבְעִין יוֹמִין, יִתְגַּנְזוּ הֵהוּא כּוֹכְבָא,
וְיִתְגַּנְזוּ מְשִׁיחַ, עַד תְּרִסָּר יְרַחִין,
וְיִתְהַדֵּר הֵהוּא עֲמוּדָא דְּאִשָּׁא
כְּמִלְקָדְמִין, וּבֵיה יִתְגַּנְזוּ מְשִׁיחַ,
וְהֵהוּא עֲמוּדָא לֹא יִתְחַזִּי.

וּכְמָה מִפְּרִיצֵי הַיְהוּדִים יָבֹאוּ עִמָּהֶם לְעֶרְךָ
 קָרֵב עַל מַלְךְ הַמְּשִׁיחַ, וְאֵז יַחֲשֶׁךְ כָּל הָעוֹלָם
 חֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם, וְרַבִּים מֵעַם יִשְׂרָאֵל יָמוּתוּ
 בְּאוֹתוֹ חֲשָׁךְ

לְאַחַר שָׁנִים עָשָׂר חֲדָשׁ יַעֲלוּ אֶת
 הַמְּשִׁיחַ בְּאוֹתוֹ הָעֲמוּד לְתוֹךְ
 הַרְקִיעַ, וְשֵׁם יִקְבֹּל חֲזַק וְעֵטְרַת
 מַלְכוּת. וּכְשִׁירָד, יִתְרָאֵה אוֹתוֹ עֲמוּד
 אֵשׁ כְּמוֹ מִקְדָּם לְעֵינַי כָּל הָעוֹלָם,
 וְאַחֵר כֶּף יִתְגַּלֶּה הַמְּשִׁיחַ, וְיִתְפַּנְסוּ
 אֵלָיו עַמִּים רַבִּים, וְיַעֲזֹר קְרִבוֹת בְּכָל
 הָעוֹלָם. וּבְאוֹתוֹ זְמַן יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא אֶת גְּבוּרָתוֹ לְכָל עַמֵּי
 הָעוֹלָם, וּמַלְךְ הַמְּשִׁיחַ יִנְדַע בְּכָל
 הָעוֹלָם, וְכָל מַלְכֵי הָעוֹלָם יִתְעוֹרְרוּ
 לְהִתְחַבֵּר לְעֶרְךָ בּוֹ קָרֵב.

וּכְמָה [עַמִּים] מִפְּרִיצֵי הַיְהוּדִים
 יִתְהַפְּכוּ לְחֹזֵר אֲלֵיהֶם, וְיָבֹאוּ
 עִמָּהֶם לְעֶרְךָ קָרֵב עַל מַלְךְ הַמְּשִׁיחַ,
 וְאֵז יַחֲשֶׁךְ כָּל הָעוֹלָם חֲמִשָּׁה עָשָׂר
 יוֹם, וְרַבִּים מֵעַם יִשְׂרָאֵל יָמוּתוּ
 בְּאוֹתוֹ חֲשָׁךְ. וְעַל זֶה כָּתוּב (ישעיה ס)
 כִּי הִנֵּה הַחֲשֶׁךְ יִכְסֶה אֶרֶץ וְעֶרְפֹּל
 לְאֻמִּים.

וּכְמָה מִפְּרִיצֵי הַיְהוּדִים יָבֹאוּ עִמָּהֶם לְעֶרְךָ
 קָרֵב עַל מַלְךְ הַמְּשִׁיחַ, וְאֵז יַחֲשֶׁךְ כָּל הָעוֹלָם
 חֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם, וְרַבִּים מֵעַם יִשְׂרָאֵל יָמוּתוּ
 בְּאוֹתוֹ חֲשָׁךְ

לְבַתֵּר תְּרִיסָר יַרְחִין, יִסְלָקוּן לִיָּה
 לְמְשִׁיחַ, בְּהֵהוּא עֲמוּדָא,
 לְגוֹ רְקִיעָא, וְתַמָּן יִקְבֹּל תּוֹקְפָא
 וְעֵטְרָא דְמַלְכוּתָא. וְכַד נַחִית, יִתְחַזֵּי
 הֵהוּא עֲמוּדָא דְאִשָּׁא בְּמַלְקֻדְמִין,
 לְעֵינֵיהוֹן דְּכָל עֲלָמָא, וְיִתְגַּלֵּי לְבַתֵּר
 מְשִׁיחַ, וְיִתְפַּנְשׁוּן לְגַבִּיהַ עַמִּין סְגִיָּאין,
 וְיִתְעַר קְרַבִּין בְּכָל עֲלָמָא. וּבְהֵהוּא
 זְמַנָּא יִתְעַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 גְּבוּרָתִיהָ לְכָל עַמִּין דְּעֲלָמָא, וּמַלְכָּא
 מְשִׁיחָא יִתְיַדַע בְּכָל עֲלָמָא, וְכָל
 מַלְכִין דְּעֲלָמָא יִתְעַרוּן לְאַתְחַבְּרָא
 לְאַגָּחָא קְרַבָּא בֵּיהּ.

וּכְמָה (עַמִּין) מִפְּרִיצֵי יְהוּדָאין
 יִתְהַפְּכוּ לְאַהֲדָרָא
 לְגַבִּיָּהוּ, וְיִיתוֹן עִמָּהוֹן, לְאַגָּחָא
 קְרַבָּא עַל מַלְכָּא מְשִׁיחָא. כְּדִין
 יִתְחַשֶׁךְ כָּל עֲלָמָא חֲמִשָּׁה עָשָׂרָה
 יוֹמִין, וְסְגִיָּאין מֵעַמָּא דְיִשְׂרָאֵל יְהוֹן
 מִתִּין בְּהֵהוּא חֲשׂוּכָא. וְעַל דָּא כְּתִיב,
 (ישעיה ס) כִּי הִנֵּה הַחֲשֶׁךְ יִכְסֶה אֶרֶץ
 וְעֶרְפֹּל לְאֻמִּים.

בזמן שיתעורר מלך המשיח, כמה אותות
ונסים אחרים יתעוררו בעולם

פְּתַח וְאָמַר (דברים כ"ב) כִּי (דף ח' ע"א)
יִקְרָא קֵן צִפּוֹר לְפָנֶיךָ בְּדֶרֶךְ
בְּכָל עֵץ אוּ עַל הָאָרֶץ אֶפְרוּחִים אוּ
בִיּוֹצִים וְהָאֵם רֹבֶצֶת וְגו', שֶׁלַח
תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם וְגו', הַאִי קָרָא
אוּקִימָנָא לִיה, וְאִיהוּ חַד מִפְקוּדֵי
אוּרִייתָא גְנִיזוּן, וְאֵנָּן אִית לָן בֵּיה רְזִי
דְאוּרִייתָא גְנִיזוּן, שְׁבִילִין וְאַרְחִין
יִדְעוּן לְחַבְרִיָא, בְּאִינוּן תְּלָתִין וְתַרְיִן
שְׁבִילִין דְאוּרִייתָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה,
אֶלְעָזָר, בּוֹמָנָא דִיתַעַר מִלְכָּא
מְשִׁיחָא, כְּמָה אֲתִין וְנִסִּין אַחֲרָנִין
יִתְעַרוּן בְּעָלְמָא.

בזמן שיתעורר מלך המשיח, כמה אותות
ונסים אחרים יתעוררו בעולם

פְּתַח וְאָמַר, (דברים כב) כִּי יִקְרָא קֵן
צִפּוֹר לְפָנֶיךָ בְּדֶרֶךְ בְּכָל עֵץ
אוּ עַל הָאָרֶץ אֶפְרוּחִים אוּ בִיּוֹצִים
וְהָאֵם רֹבֶצֶת וְגו', שֶׁלַח תִּשְׁלַח אֶת
הָאֵם וְגו'. פְּסוּק זֶה בְּאַרְנוֹ אוּתוֹ,
וְהוּא אֶחָד מִמְצוּוֹת הַתּוֹרָה הַגְּנוּזוֹת,
וְלָנוּ יֵשׁ בּוֹ סוּדוֹת תּוֹרָה גְּנוּזִים,
שְׁבִילִים וְדַרְכִּים יְדוּעוֹת לְחַבְרִים
בְּאוֹתָם שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם נְתִיבוֹת
הַתּוֹרָה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ,
אֶלְעָזָר, בְּזִמְנָן שִׁיתְעוֹרֵר מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ, כְּמָה אוּתוֹת וְנִסִּים אַחֲרִים
יִתְעוֹרְרוּ בְּעוֹלָם.

בְּרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים וְחַגִּים וְשַׁבָּתוֹת נִכְנָס מְשִׁיחַ
לְאוֹתוֹ מְקוֹם לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בְּכָל אוֹתָם
הַיְכָלוֹת

תָּא חוּז, בְּגִנְתָּא דְעָדָן דְלִתְתָּא, אִית
אַתְר חַד גְּנִיזוּ וְטָמִיר דְלֵא
אֲתִידַע, וְאִיהוּ מְרַקְמָא בְּכַמָּה גְּוֹנִין,
וְבִיה גְּנִיזוּן אֶלְפֵי הַיְכָלוֹן דְכַסּוּפִין. וְלִית
מֵאן דְעִיִּיל בְּהוּ, בַּר מְשִׁיחַ, דְאִיהוּ
קָאִים תְּדִיר בְּגִנְתָּא דְעָדָן.

וְכָל גִּנְתָּא מְסַחְרָא בְּרִתִּיכִין סְגִיאִין
דְצַדִּיקָא, וּמְשִׁיחַ קָאִים
עֲלִיָּהוּ, וְעַל כְּמָה חִילִין וּמְשִׁירִין

בְּרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים וְחַגִּים וְשַׁבָּתוֹת נִכְנָס מְשִׁיחַ
לְאוֹתוֹ מְקוֹם לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בְּכָל אוֹתָם
הַיְכָלוֹת

בֵּא רָאָה, בְּגֵן עָדָן שְׁלִמְטָה יֵשׁ מְקוֹם
אֶחָד גְּנוּז וְשְׁמוֹר שְׁלֵא נוֹדַע,
וְהוּא מְרַקֵּם בְּכַמָּה גְּוִינִים, וְבוֹ גְּנוּזִים
אֶלְפֵי הַיְכָלוֹת שֶׁל כְּסוּפִים, וְאִין מִי
שִׁיכְנַס בְּהֵם פְּרִט לְמְשִׁיחַ, שְׁהוּא
עוֹמֵד תְּמִיד בְּגֵן עָדָן.

וְכָל הַגֵּן מְקַף בְּמִרְפְּבוֹת רַבּוֹת שֶׁל
צַדִּיקִים, וּמְשִׁיחַ עוֹמֵד עֲלֵיהֶם
וְעַל כְּמָה חִילוֹת וּמְחַנּוֹת שֶׁל נְשִׁמוֹת

צדיקים שם, ובראשי חדשים וחדשים
ושבתות נכנס משיח לאותו מקום
להשתעשע בכל אותם היכלות.

לפני ולפנים מפל אותם היכלות יש
מקום אחר טמיר וגנוז שלא
נודע כלל, ונקרא עדן, ואין מי שיכול
לדעת אותו, ומשיח גנוז בחוץ סביב
אותו מקום, עד שנתגלה לו מקום
אחד שנקרא קן צפור, והוא מקום
שמכריזה עליו אותה צפור
שמתעוררת בגן עדן בכל יום.

דנשמתין דצדיקיא תמן, ובראשי
ירחי, ובומני, ובשבת, משיח עאל
בההוא אתר לאשתעשעא בכל
אינון היכלין.

לגו לגו מפל אינון היכלין, אית
אתר אחרא טמיר וגנוז דלא
אתידע כלל, ואקרי עדן. ולית מאן
דיכיל למנדע ביה. ומשיח אננו
(ס"א יתגלי) לבר, סחרניה דההוא
אתר, עד דאתגלי ליה חד אתר.
דאקרי קן צפור, ואיהו אתר דכריז
עליה ההוא צפור. דאתער בגנתא
דעדן בכל יומא.

משיח מרים קולו ובוכה, ומזדעזע כל גן
העדן

ובהוא אתר, מרקמן דיוקנין דכל
שאר עמין, דאתפנשו
עליהו דישראל לאבאשא לון. עאל
בההוא אתר, זקיף עינוי, וחזי אבהו,
דעאלין בחרבן בית אלהא, עד דחמי
לרחל דדמעא באנפאה, וקודשא
ברוך הוא מנחם לה, ולא צביאת
לקבלא תנחומין, כמה דאת אמר,
(ירמיה ל"א) מאנה להנחם על בניה.
כדין. משיח ארים קליה ובכי,
ואזדעזע כל גנתא דעדן, וכל אינון
צדיקיא דתמן געו ובכו עמיה.

משיח מרים קולו ובוכה, ומזדעזע כל גן
העדן

משיח מרים קולו ובוכה, ומזדעזע כל גן
העדן

גְּעִי וּבְכִי זְמַנָּא תְּנִינָא, וְאִזְדַּעֲזַע
ההוא רְקִיעַ דְּעַל גְּבִי גְּנַתָּא,
אֶלְף וְחֲמִשׁ מֵאָה רַבּוּא מְשָׁרְיִין
עֲלָאִין, עַד דְּמִטִּי לָגוּ בְּרִסְיָא עֲלָאָה.
כְּדִין, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְמִיז לְהַהוּא
צַפְרָא, וְעָאֵל לְהַהוּא קִין דִּילָהּ, וְיִתְבָּא
לְגַבֵּי מְשִׁיחַ, וְקָרִי מַה דְּקָרִי, וְאִתְעַר
מַה דְּאִתְעַר.

גוֹעָה וּבּוֹכָה פַּעַם שְׁנֵינָה, וּמִזְדַּעֲזַע
אוֹתוֹ רְקִיעַ שְׁעַל גְּבִי הַגֶּן,
אֶלְף וְחֲמִשׁ מֵאוֹת רַבּוּא מַחְנוֹת
עֲלִיּוֹנִים, עַד שְׁמַגִּיעַ לְתוֹךְ הַפְּסָא
הָעֲלִיּוֹן, וְאִזְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹמֵז
לְאוֹתָהּ צְפוּר, וְנִכְנָסֶת לְאוֹתוֹ קִין שְׁלָהּ
וְיוֹשֶׁבֶת אֶצֶל הַמְּשִׁיחַ, וְקוּרָא מַה
שְׁקוּרָא, וּמִתְעוֹרֵר מַה שְׁמִתְעוֹרֵר.

עַד דְּמִגּוּ בְּרִסְיָא קִדְשָׁא, אִתְקָרִי
תְּלַת זְמַנִּין הַהוּא קִין צְפוּר,
וּמְשִׁיחַ, וּכְלָא סִלְקִין לְעִילָא, וְאוּמִי
לוֹן קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַעְבְּרָא מְלַכוּ
חַיִּיבָא מִן עֲלְמָא, עַל יְדָא דְּמְשִׁיחַ,
וְלִנְקַמָּא נְקַמִּין דִּישְׂרָאֵל. וְכָל אִינוּן
טַבְּוּוֹן, דְּזַמִּין קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְמַעַבְדַּ לְעַמִּיָּה. וְתַב הַהוּא קִין צְפוּר
וּמְשִׁיחַ לְדוּכְתִּיָּה. וְתַב מְשִׁיחַ וְאִתְגַּנְזוּ
גוּ הַהוּא אֲתֵר כְּמַלְקֵדְמִין.

עַד שְׁמִתּוֹךְ הַפְּסָא הַקְּדוֹשׁ נִקְרָא
שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אוֹתוֹ קִין צְפוּר,
וְהַמְּשִׁיחַ, וְכָלֶם עוֹלִים לְמַעְלָה,
וּמְשַׁבֵּיעַ אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְהַעֲבִיר מַלְכוּת הַרְשָׁעָה מִן הָעוֹלָם
עַל יְדֵי הַמְּשִׁיחַ וְלִנְקָם אֶת נְקַמּוֹת
יִשְׂרָאֵל, וְכָל אוֹתָן טוֹבוֹת שְׁעַתִּיד
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ.
וְשֵׁב אוֹתוֹ קִין צְפוּר וְהַמְּשִׁיחַ
לְמַקּוּמוֹ, וְשֵׁב הַמְּשִׁיחַ וְנִגְנַז לְתוֹךְ
אוֹתוֹ מְקוּם כְּמוֹ מְקַדָּם.

יִתְעוֹרֵר כּוֹכַב אֶחָד מִפְּחִיד בְּאֲמַצְעַ הַרְקִיעַ
כְּגוֹן אֲרַגְמָן, לוֹהֵט וְנוֹצֵץ בַּיּוֹם לְעֵינֵי כָּל
הָעוֹלָם

יִתְעוֹרֵר כּוֹכַב אֶחָד מִפְּחִיד בְּאֲמַצְעַ הַרְקִיעַ
כְּגוֹן אֲרַגְמָן, לוֹהֵט וְנוֹצֵץ בַּיּוֹם לְעֵינֵי כָּל
הָעוֹלָם

וּבְזַמְנָא דִּיתְעַר קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְאַתְקַנָּא עֲלִמִין,
וְאִתְגַּהֲרוּ אֲתוּוֹן דְּשַׁמְיָה בְּשְׁלִימוֹ,
י"ד בְּה"א, (לְאַתְקַנָּא) וְא"ו בְּה"א,
לְמַהוּי כְּלָא בְּשְׁלִימוֹ חַד. כְּדִין יִתְעַר
חַד כְּכָבָא דְּחִילָא, בְּאֲמַצְעַ רְקִיעָא,

וּבְזַמְנָא שְׁיִתְעוֹרֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְתַקַּן אֶת הָעוֹלָמוֹת וּמְאִירוֹת
אוֹתֵיּוֹת שְׁמוֹ בְּשַׁלְמוֹת, י"ד בְּה"א
[לְתַקַּן] וְא"ו בְּה"א, לְהֵיּוֹת הַכָּל
בְּשַׁלְמוֹת אַחַת, אִזְ יִתְעוֹרֵר כּוֹכַב
אֶחָד מִפְּחִיד בְּאֲמַצְעַ הַרְקִיעַ כְּגוֹן

ארגמן, לוחט ונוצץ ביום לעיני כל
העולם.

ותקום שלהבת אש אחת מצד
צפון, תוף הרקיע, ותקום
זה פנגד זה ארבעים יום, ויבהלו כל
בני העולם. לסוף ארבעים יום יערכו
קרוב הפוכב והשלהבת לעיני הכל,
ותתפשט אותה שלהבת בשרפת
אש מצד הצפון, תוף הרקיע, ויחשב
לבלע אותו פוכב, וכמה שליטים
ומלכים ואמות ועמים יתבהלו מזה.

אז יסתלק אותו פוכב לצד דרום
וישלט על אותה שלהבת,
ואותה שלהבת תבלע מעט מעט
ברקיע מלפני אותו פוכב, עד שלא
תראה כלל. אז אותו פוכב יעשה
דרכים ברקיע בשנים עשר תחומים,
ועומדים אותם אורות ברקיע שנים
עשר ימים נוספים.

יזדעזעו כל בני העולם, ויחשף השמש
בחצות היום, כמו שנחשף ביום שחרב בית
המקדש, עד שלא יראו שמים וארץ

אחר שנים עשר ימים נוספים
יזדעזעו כל בני העולם,
ויחשף השמש בחצות היום, כמו
שנחשף ביום שחרב בית המקדש,
עד שלא יראו שמים וארץ. ויתעורר

בגון ארגונוא, להיט ונציץ ביממא
לעיניהון דכל עלמא.

ויקום חד שלהובא דאשא מסטרא
דצפון, גו רקיעא, ויקום דא
לקבל דא ארבעין יומין ויתבהלון כל
בני עלמא. לסוף ארבעין יומין, יגחון
קרבא, ככבא ושללהובא, לעיניהון
דכלא, ויתפשט ההוא שלהובא
ביקידו דאשא, מסטרא דצפון, גו
רקיעא, ויחשוב למבלע ההוא ככבא,
וכמה שליטין ומלכין ואומיא
ועממא, יתבהלון מהאי.

כדין יסתלק ההוא ככבא לסטר
דרום, וישלום על ההוא
שלהובא, וההוא שלהובא יתבלע
זעיר זעיר ברקיעא, מקמי ההוא
ככבא, עד דלא יתחזי כלל. כדין,
ההוא ככבא יעביד אורחין ברקיע,
בתריסר תחומין, וקיימין אינון גהורין
ברקיעא תריסר יומין אחרנין.

יזדעזעו כל בני העולם, ויחשף השמש
בחצות היום, כמו שנחשף ביום שחרב בית
המקדש, עד שלא יראו שמים וארץ

לבתר תריסר יומין אחרנין יזדעזעון
כל בני עלמא, ויתחשף
שמשא בפלגות יומא, כמה
דאתחשף יומא דאתחרב בי
מקדשא, עד דלא יתחזון שמיא

וארעא. ויתער חד קלא ברעם וזיקין,
 ואתחלחלא ארעא מההוא קלא,
 וכמה חילין ומשיריין ימותון מגיה.
וההוא יומא, יתער בקרתא דרומי
 רבתא, חד שלהובא
 דאשא, בההוא קלא דיתער בכל
 (דף ח' ע"ב) עלמא. ויזקיד כמה
 מגדלון, וכמה היכלין, וכמה מגדלון
 יפלון, וכמה פרדשכי ורברבי יפלון
 בההוא יומא, וכלהו יתכנשון עלה
 לביש. וכל בני עלמא לא יכלין
 (ס"א יחשבון) לאשתזבא.

קול אחד ברעמים וברקים,
 ותתחלחל הארץ מאותו קול, וכמה
 חילות ומחנות ימותו ממנו.
ואותו יום תתעורר בעיר רומי רבתי
 שלהבת אש אחת, באותו
 קול שיתעורר בכל העולם, וישרף
 כמה מגדלים וכמה היכלות, וכמה
 מגדלים יפלו, וכמה גדולים ושרים
 יפלו באותו יום, וכלם יתכנסו עליה
 לרע, וכל בני העולם לא יוכלו (יחשבו)
 להנצל.

כל אותם הצדיקים יעטרו אותו שם, ויחגרו
 לו כלי זין באותיות רשומות של כלים של
 השם הקדוש
מההוא יומא, עד תריסר ירחין,
 יתיעטון כל מלכיא,
 ויגזרון כמה גזרות, וכמה שמדות על
 ישראל, ויצלחון ביה (כ"א בהון), כמה
 דאתמר זכאה איהו מאן דיערע תמן,
 וזכאה איהו מאן דלא יערע תמן וכל
 עלמא יהא בערבוביא סגיא.
לסוף תריסר ירחי, יקום שבט
 מישראל, דא מלכא
 משיחא, דיתער גו גנתא דעדן. וכל
 אינון צדיקיא יעטרון ליה תמן,
 ויחגרון ליה מאני זיינא, באתון
 רשימן דמאני דשמא קדישא.

כל אותם הצדיקים יעטרו אותו שם, ויחגרו
 לו כלי זין באותיות רשומות של כלים של
 השם הקדוש
מאותו יום ועד שנים עשר חדשים
 יתיעצו כל המלכים ויגזרו
 כמה גזרות וכמה שמדות על
 ישראל, ויצליחו בהם, כמו שנתבאר
 אשרי מי שיהיה שם ואשרי מי שלא
 יהיה שם, וכל העולם יהיה
 בערבוביה גדולה.
לסוף שנים עשר חדשים יקום
 שבט מישראל, זה מלך
 המשיח שיתעורר תוף גן העדן, וכל
 אותם הצדיקים יעטרו אותו שם,
 ויחגרו לו כלי זין באותיות רשומות
 של כלים של השם הקדוש.

וקול יתפוצץ בענפי העץ, קורא בחיל ואומר: התעוררו קדושים עליונים, קומו מלפני המשיח, הרי זמן שתתחבר אשה בבעלה, ובעלה רוצה לנקם לה נקמות בעולם ולהקימה, ולנער אותה מן העפר.

אז קומו כלם ויחגרו אותו כמו מקדם בכלי זינו. אברהם מימינו, יצחק משמאלו, יעקב לפניו. משה רועה הנאמן על כל אלו הצדיקים הולך ורוקד בתוף גן העדן.

באותה עטרה התעטר הקדוש ברוך הוא בשעברו ישראל את הים, לטל נקמות מכל מרכבות פרעה ופרשיו, ומעטר את מלך המשיח בה

כיון שנתקן משיח על ידי צדיקי גן העדן, יפגס לאותו מקום שנקרא ק"ן צפ"ר כמו מקדם, ורואה שם אותו דיוקן של חרבן בית המקדש, וכל הצדיקים שנהרגו בו, ואז נוטל משם (עשרה) לבושים, והם (נקראים) עשרה לבושי קנאה, ויגניז שם ארבעים יום שלא יתגלה כלל.

לסוף ארבעים יום קול אחד יתעורר, ויקרא מתוף

וקלא יתפוצץ בענפי אילני דגנתא, קרי בחיל, ואמר, אתערו קדישין עליונין, קומו מקמי משיחא, הא עדנא לאתחברא איתתא בבעלה, ובעלה בעי לנקמא לה נוקמין דעלמא, ולאקמא לה, ולאנערה לה מעפרא.

כדין יקומו בלהו, ויחגרו ליה כמלקדמין מאני זייניה, אברהם מימיניה, יצחק משמאליה, יעקב קמיה, משה רעיא מהימנא, על כל אלן צדיקיא, אזיל ורקיד גו גנתא דעדן.

באותה עטרה התעטר הקדוש ברוך הוא בשעברו ישראל את הים, לטל נקמות מכל מרכבות פרעה ופרשיו, ומעטר את מלך המשיח בה

כיון דאתקן משיח, על ידא צדיקיא בגנתא דעדן. יעול בהווא דוכתא דאקרי ק"ן צפ"ר כמלקדמין, וחמי תמן ההוא דיוקנא דחרבן בית מקדשא, וכלהו צדיקיא דאתקטלו ביה. כדין נטיל מתמן (ס"א עשר) לבושין, ואינון (נ"א ואקרוד) עשר לבושי קנאה. ויתגניז תמן ארבעין יומין, דלא אתגליא כלל.

לסוף ארבעין יומין, קלא חד יתער, ויתקרי מגו פורסייא עלאה,

ההוא ק"ן צפ"ר במלכא משיחא דאתגנזי ביה. וכדין סלקין ליה לעילא, וקודשא בריך הוא חמי ליה למלכא משיחא, מתלבש בלבושא נוקמא, וחגיר מאני זייני, נטיל ליה ונשיק ליה על רישיה.

בדין, מזדעזען תלת מאה ותשעין רקיעין, וארמיו קדשא בריך הוא לחד רקיעא מאינון דהנה גנזי מששת ימי בראשית, ואפיק מחד היכלא דבההוא רקיעא חד כתרא גליפא, מחקקא בשמהן קדישין. בההוא עטרא אתעטר קדשא בריך הוא, בד עברו ישראל ית ימא, למיטל נוקמין מפל רתיכי פרעה ופרשוי, ואעטר ליה למלכא משיחא.

הכסא העליון, אותו ק"ן צפ"ר במלך המשיח שנגנז בו, ואז מעלים אותו למעלה, והקדוש ברוך הוא רואה את מלך המשיח מתלבש בלבוש נקמה וחגור פלי קרב, נוטל אותו ומנשק אותו על ראשו.

אז מזדעזעים שלש מאות ותשעים רקיעים, ורומז הקדוש ברוך הוא לרקיע אחד מאותם שהיו גנוזים מששת ימי בראשית, ומוציא מהיכל אחד שבאותו רקיע פתח חקוק אחד, מחקק בשמות הקדושים. באותה עטרה התעטר הקדוש ברוך הוא כשעברו ישראל את הים, לטל נקמות מכל מרפבות פרעה ופרשיו, ומעטר את מלך המשיח בה.

כל בני העולם יתמהו ויבהלו, ולא ידעו כלל, פרט לאותם חכמים שיודעים בפסודות הללו, אשרי חלקם

כיון דאתעטר ואתתקן בכל הני תקונין, נטיל ליה קדשא בריך הוא ונשיק ליה במלקדמין. מאן חמי, רתיבין קדישין, ומשריין עלאין, דסחרין ליה, ויהבין ליה מתנן ונבובון סגיאין, ויתעטר מכלהו.

כל בני העולם יתמהו ויבהלו, ולא ידעו כלל, פרט לאותם חכמים שיודעים בפסודות הללו, אשרי חלקם

כיון שהתעטר והתתקן בכל התקונים הללו, נוטל אותו הקדוש ברוך הוא ומנשק אותו כמו מקדם. מי ראה מרפבות קדושות ומחנות עליונים שסובבים אותו ונותנים לו מתנות ומותרות רבות, ויתעטר מכלם.

נכנס לשם להיכל אחד, ורואה כל אותם מלאכים עליונים

עאל תמן בחד היכלא, וחמי כל אינון מלאכי עלאי, דאקרון

שִׁנְקָרְאִים אַבְלֵי צִיּוֹן, אוֹתָם שְׂפָכוּ
עַל חֶרֶבֶן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וּבּוֹכִים
תָּמִיד, וְהֵם נוֹתְנִים לוֹ לְבוּשׁ אָדָם
אֶחָד לַעֲשׂוֹת נִקְמוֹת. אִזּוֹ הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא גּוֹנֵז אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ קֵן צְפוּר,
וּמִתְפַּסֵּה שָׁם שְׁלֹשִׁים יוֹם.

לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם, בְּהֵהוּא קֵן צְפוּר,
יֵרֵד מְעַטֵּר בְּכָל אוֹתָם
תְּקוּנִים מִמַּעַלָּה וּמִמַּטָּה, כַּמָּה
מַחֲנוֹת קְדוּשִׁים סְבִיבוֹ, וַיֵּרְאוּ כָּל
הָעוֹלָם אוֹר אֶחָד תְּלוּי מִהַרְקִיעַ
לְאַרְצוֹ, וַיַּעֲמֵד שְׁבַעַה יָמִים, וְכָל בְּנֵי
הָעוֹלָם יִתְמָהוּ וַיִּבְהָלוּ, וְלֹא יָדְעוּ כָּלֵל,
פָּרַט לְאוֹתָם חֲכָמִים שִׁיּוֹדְעִים
בְּסוּדוֹת הַלְלוֹ, אֲשֶׁרֵי חֲלָקָם.

בְּדָרְךָ, זוֹ קְבוּרַת רַחֵל שְׁעוֹמֶדֶת בְּפִרְשַׁת
דְּרָכִים. וַיִּבְשָׂר לָהּ וַיִּנְחַם אוֹתָהּ, וְאִזּוֹ תִקְבַּל
תְּנַחוּמִים, וְתִקּוּם וְתִנְשָׁק אוֹתוֹ

וְכָל אוֹתָם שְׁבַעַה יָמִים יִתְיַצֵּב (יִתְעַטֵּר)
בְּאַרְצוֹ בְּאוֹתוֹ ק"ן צְפוּר. בְּאַיִזָּה
מְקוֹם? בְּדָרְךָ, זוֹ קְבוּרַת רַחֵל
שְׁעוֹמֶדֶת בְּפִרְשַׁת דְּרָכִים. וַיִּבְשָׂר לָהּ
וַיִּנְחַם אוֹתָהּ, וְאִזּוֹ תִקְבַּל תְּנַחוּמִים,
וְתִקּוּם וְתִנְשָׁק אוֹתוֹ.

אַחַר כֵּן יִקּוּם אוֹתוֹ אוֹר מְאוֹתוֹ
מְקוֹם, וְשׁוֹרָה בִּירִיחוֹ עִיר
הָאֵילָנוֹת. בְּכָל עֵץ - זֶה יִרִיחוֹ. אוֹ עַל
הָאֲרָץ - זוֹ יְרוּשָׁלַיִם. וַיְהִי גְנוּז

אַבְלֵי צִיּוֹן, אֵינּוֹן דְּכָבוּ עַל חֶרֶבֶן בֵּי
מִקְדָּשָׁא, וּבְכָאן תְּדִירָה, וְאֵינּוֹן יִהְיִין
לִיה חַד פּוֹרְפִירָא סוּמְקָא, לְמַעַבְד
נוּקְמִין. בְּדִין, קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא גְנוּז
לִיה בְּהֵהוּא קֵן צְפוּר, וְאַתְפְּסִי תַפְּן
תְּלָתִין יוֹמִין.

לְבַתָּר תְּלָתִין יוֹמִין, בְּהֵהוּא קֵן
צְפוּר, יַחּוֹת מְעַטֵּר בְּכָל
אֵינּוֹן תְּקוּנִין מְעִילָא וּמִתְתָּא, כַּמָּה
מִשְׁרִיין קְדִישִׁין סַחְרָנְיָה, וַיַּחֲמוֹן כָּל
עֲלָמָא, חַד גְּהִירוֹ, תְּלִי מַרְקִיעָא
לְאַרְעָא, וַיִּקּוּם שְׁבַעַה יוֹמִין, וְכָל בְּנֵי
עֲלָמָא יִתְמָהוּן וַיִּתְבְּהָלוּן, וְלֹא יִנְדְּעוּן
כָּלֵל, בַּר אֵינּוֹן חַכְמִין, דִּידְעִין בְּרוּזִין
אַלִין, וְכָאָה חוּלְקִיהוֹן.

בְּדָרְךָ, זוֹ קְבוּרַת רַחֵל שְׁעוֹמֶדֶת בְּפִרְשַׁת
דְּרָכִים. וַיִּבְשָׂר לָהּ וַיִּנְחַם אוֹתָהּ, וְאִזּוֹ תִקְבַּל
תְּנַחוּמִים, וְתִקּוּם וְתִנְשָׁק אוֹתוֹ

וְכָל אֵינּוֹן שְׁבַעַה יוֹמִין יִתְעַתֵּד
(ס"א יִתְעַטֵּר) בְּאַרְעָא, בְּהֵהוּא
ק"ן צְפוּר. בְּאֵן אֶתְרָה. בְּדָרְךָ, דָּא
קְבוּרַת רַחֵל, דְּאִיהִי קְיִימָא בְּפִרְשַׁת
אוֹרְחִין. וַיִּבְשָׂר לָהּ, וַיִּנְחַם לָהּ, וַיְכַדִּין
תִּקְבַּל תְּנַחוּמִין, וְתִקּוּם וְתִנְשָׁק לִיה.

לְבַתָּר יִקּוּם הוּא גְהִירוֹ מֵהֵהוּא
אֶתְרָה, וְשָׂרֵי בִירִיחוֹ קֶרְתָּא
דְּאֵילָנֵי. בְּכָל עֵץ דָּא יִרִיחוֹ. אוֹ עַל
הָאֲרָץ, דָּא יְרוּשָׁלַיִם. וַיְהִי גְנוּז

בַּהֲהוּא נְהִירוּ דְק"ן צְפו"ר תְּרִיסַר
יְרַחֵי.

בְּאוֹתוֹ אֹר שֶׁל ק"ן צְפו"ר שְׁנַיִם
עֶשֶׂר חֲדָשׁ.

מְלֶכֶה הַמְּשִׁיחַ הַתְּגֵלָה בְּאֶרֶץ הַגָּלִיל
בְּתַר תְּרִיסַר יְרַחֵי, יִזְדַּקֵּף הֵהוּא
נְהִירוּ בֵּין שְׁמַיָא וְאַרְעָא,
וַיִּשְׂרֵי בְּאַרְעָא דְגָלִיל, דְּתַמְנָן הוּהּ
שִׁירוֹתָא דְגְלוּתָא דִּישְׂרָאֵל. וְתַמְנָן
יִתְגַּלִּי מֵהֵהוּא נְהִירוּ דְקָן צְפוּר, וְתַב
לְאַתְרֵיהּ. וְהֵהוּא יוֹמָא יִזְדַּעְזַע כָּל
אַרְעָא כְּמַלְקָדְמוּן, מְסִיפֵי שְׁמַיָא עַד
(דף ט' ע"א) סִיפֵי שְׁמַיָא, וּכְדִין יַחֲזוּן
(יְנַדְעוּן) כָּל עַלְמָא, דְּהָא אֲתַגְלִי מַלְכָּא
מְשִׁיחָא, בְּאַרְעָא דְגָלִיל.

מְלֶכֶה הַמְּשִׁיחַ הַתְּגֵלָה בְּאֶרֶץ הַגָּלִיל
אַחַר שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשׁ יִזְדַּקֵּף אוֹתוֹ
אוֹר בֵּין שָׁמַיִם וְאַרְץ, וַיִּשְׂרֵה
בְּאֶרֶץ הַגָּלִיל, שְׁשָׁם הַיְתָה רֵאשִׁית
גְּלוּת יִשְׂרָאֵל, וְשָׁם יִתְגַּלֵּה מֵאוֹתוֹ
אוֹר שֶׁל קָן צְפוּר, וְשָׁב לְמִקְוֹמוֹ.
וְאוֹתוֹ יוֹם תִּזְדַּעְזַע כָּל הָאֶרֶץ כְּמוֹ
מִקְדָּם מְסוּף הַשָּׁמַיִם עַד סוּף
הַשָּׁמַיִם, וְאִזּוּ יֵרְאוּ [יְנַדְעוּ] כָּל הָעוֹלָם
שֶׁהָרִי הַתְּגֵלָה מְלֶכֶה הַמְּשִׁיחַ בְּאֶרֶץ
הַגָּלִיל.

יִתְכַּנְסוּ אֱלִיּוֹ כָּל אֱלוֹ שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה, וְהֵם
מְעַטִּים בְּעוֹלָם. וּבְזָכוֹת תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית
רַבֵּן יִתְחַזַּק כַּחוֹ לְהַתְגַּבֵּר
וַיִּתְכַּנְּשׁוּן לִיהּ כָּל אֵיגוֹן דְּלַעָאן
בְּאוֹרֵייתָא, וְאֵיגוֹן
זְעִירוֹן בְּעַלְמָא. וּבְזָכוֹת יְנוּקֵי דְבֵי רַב,
יִתְתַּקֵּף חִילִיָּה לְאַתְגַּבְרָא, וְרָזָא דָּא
אַפְרוּזְחִים. וְאִי לֹא יִשְׁתַּכְּחוּן אֱלִיּוֹן, הָא
יְנוּקֵי דִיתְבִּין בְּתוּקְפָא דְאַמְהוֹן וַיְנַקֵּי,
כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (ישעיה כ"ח) גְּמוּלֵי
מִחְלָב עֲתִיקֵי מְשַׁדִּים. וְהֵינּוּ אוֹ
בִיצִים, דְּבִגִּין אֱלִיּוֹן, שְׂרִיא שְׂכִינְתָּא
עֲמַהוֹן דִּישְׂרָאֵל בְּגְלוּתָא.
דְּהָא חֲכִימִין זְעִירוֹן אֵיגוֹן דִּישְׁתַּכְּחוּן

יִתְכַּנְסוּ אֱלִיּוֹ כָּל אֱלוֹ שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה, וְהֵם
מְעַטִּים בְּעוֹלָם. וּבְזָכוֹת תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית
רַבֵּן יִתְחַזַּק כַּחוֹ לְהַתְגַּבֵּר
וַיִּתְכַּנְּסוּ אֱלִיּוֹ כָּל אֱלוֹ שְׁעוֹסְקִים
בְּתוֹרָה, וְהֵם מְעַטִּים
בְּעוֹלָם. וּבְזָכוֹת תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן
יִתְחַזַּק כַּחוֹ לְהַתְגַּבֵּר, וְסוּד זֶה
אַפְרוּזְחִים. וְאִם לֹא יִמְצְאוּ אֱלוֹ, הָרִי
תִּינוּקוֹת שְׁיֹשְׁבִים בְּתַקֵּף אִמָּם
וַיְנוּקִים, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (ישעיה כח) גְּמוּלֵי
מִחְלָב עֲתִיקֵי מְשַׁדִּים. וְהֵינּוּ אוֹ
בִיצִים, שְׁבִשְׁבִיל אֱלֹה שׁוֹרָה שְׂכִינָה
עִם יִשְׂרָאֵל בְּגְלוּתָא.
שְׂהָרִי מְעַטִּים הַחֲכָמִים שְׁיִמְצְאוּ

באותו זמן, והיננו (דברים כב) והאם
 רבצת על האפרוחים או על הביצים,
 לא תקח האם על הבנים, [שהרי בו
 לא עומד הדבר להוציא מן הגלות
 אלא במלך העליון. שפיון שהם
 ילדים ותינוקות, נותנים תקף למלך
 המשיח. אז האמא העליונה, שהיא
 רבצת עליהם, מתעוררת לגבי
 בעלה] ויתעכב [כף] עד שנים עשר
 חדשים אחרים. אחר כף יבא בעלה
 ויקים אותה מהעפר, כמו שנאמר
 (עמוס ט) אקים את ספת דויד הנפלת.

מלך המשיח יתחיל ויכנס הגלות מסוף
 העולם ועד סוף העולם
בהתוא יומא, מלכא משיחא שארי
 ויכנוש גלותא, מסייפי
 עלמא עד סייפי עלמא, כמה דאת
 אמר (דברים ל) אם יהיה נדחך בקצה
 השמים וגו'. מההוא יומא, כל אתין
 ונסין וגבוראן דעבד קדשא בריה הוא
 במצרים, יעביד לון לישראל, כמה
 דאת אמר (מיכה ז) כימי צאתך מארץ
 מצרים אראנו נפלאות.

אמר רבי שמעון, אלעזר בני, כל
 הדברים הללו תמצא בסוד
 של שלשים ושנים שבילים של
 השם הקדוש, ועד שהנסים הללו לא

בהתוא זמנא, והיינו (דברים כ"ב) והאם
 רבצת על האפרוחים או על הביצים,
 לא תקח האם על הבנים (דהא ביה לא
 קיימא מילא לאפקא לה מן מגלותא אלא
 במלכא עלאה, דכיון דאינו רביו וינוקיו יהביו
 תוקפא למלכא משיחא כדיון אימא עלאה דהיא
 רביעא עלייהו יתערת לגבי בעלה) ויתעכב
 (הכי) עד תריסר ירחין אחרנין. לבתה,
 ייתי בעלה, ויוקים לה מעפרא, כמה
 דאת אמר, (עמוס ט) אקים את ספת
 דויד הנפלת.

מלך המשיח יתחיל ויכנס הגלות מסוף
 העולם ועד סוף העולם
בהתוא יומא, מלכא משיחא שארי
 ויכנוש גלותא, מסייפי
 עלמא עד סייפי עלמא, כמה דאת
 אמר (דברים ל) אם יהיה נדחך בקצה
 השמים וגו'. מההוא יומא, כל אתין
 ונסין וגבוראן דעבד קדשא בריה הוא
 במצרים, יעביד לון לישראל, כמה
 דאת אמר (מיכה ז) כימי צאתך מארץ
 מצרים אראנו נפלאות.

אמר רבי שמעון, אלעזר ברי, כל
 אלין מלין תשכח ברזא
 דתלתין ותריין שבילין דבשמא
 קדישא, ועד דנסין אלין לא יתערו

יתעוררו בעולם, לא ישתלם סוד השם הקדוש ולא תתעורר לאהבה, כמו שנגאמר (שיר ב) השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות - בצבאות - זה מלך (המשיח) שנקרא צבאות. או באילות השדה - שאר החילות והמחנות שלמטה. אם תעירו ואם תעוררו את האהבה - זה ימין של הקדוש ברוך הוא שנקרא אהב"ה. עד שתחפץ - אותה ששוכבת לעפר, ויהיה רצון המלך בה. אשרי מי שיזכה לאותו דור. אשרי בעולם הזה ואשרי בעולם הבא.

בעלמא, לא ישתלים רוא דשמא קדישא, ולא תתער לאהבה, כמה דאת אמר (שיר השירים ב) השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות. בצבאות: דא מלכא (נ"א משיחא) דאקרי צבאות. או באילות השדה שאר חילין ומשריין דלתתא. אם תעירו ואם תעוררו את האהבה: דא ימינא דקודשא בריך הוא, דאקרי אהב"ה. עד שתחפץ ההיא דשכיבת לעפרא, ויהא רעותא דמלכא בה. זכאה איהו מאן דיזכי לההוא דרא, זכאה איהו בעלמא דין, וזכאה איהו בעלמא דאתי.

רבי שמעון הרים ידיו בתפלה לקדוש ברוך הוא והתפלל תפלתו, והזדעזע כל אותו מקום

רבי שמעון הרים ידיו בתפלה לקדוש-ברוך-הוא והתפלל תפלתו. אחרי שהתפלל תפלתו, באו רבי אלעזר בנו ורבי אבא וישבו לפניו. עד שהיו יושבים לפניו, ראו אור יום אחד שנחשף ונשקע צנור (צדור) אחד של שלהבת אש בתוך הים של טבריה, והזדעזע כל אותו מקום.

אמר רבי שמעון, ודאי עכשו הוא זמן שהקדוש ברוך הוא נזכר

רבי שמעון הרים ידיו בתפלה לקדוש ברוך הוא והתפלל תפלתו, והזדעזע כל אותו מקום

רבי שמעון ארים ידיו בצלו לקודשא בריך הוא, וצלי צלותיה, לבתר דצלי צלותיה, אתו ר' אלעזר בריה, ור' אבא ויתבו קמיה. עד דהוו יתבי קמיה, חמו חד נהירו דיממא דאתחשף, ואשתקע חד צנורא (צדורא) דשלהובא דאשא גו ימא דטבריה, ואזדעזע כל ההוא אתר.

אמר רבי שמעון, ודאי השתא הוא עדנא, דקודשא בריך הוא

בבניו ומוריד שְׁתֵּי דְמָעוֹת לַיָּם
הַגָּדוֹל, וְכַאֲשֶׁר יִרְדּוֹת, הֵן פּוֹגְעוֹת
בְּצַנּוֹר הַזֶּה שֶׁל שְׁלֵהֶבֶת אֵשׁ,
וַיִּשְׁתַּקְּעוּ זֶה בְּזֶה בַּיָּם. בְּכֹה רַבִּי
שָׁמְעוֹן וּבְכוּ הַחֲבָרִים.

אֲדַבֵּר לְבָנוּי, וְאַחִית תְּרִין דְּמָעִין לְגוֹ
יָמָא רַבָּא. וְכֵד נַחְתִּין, פּוֹגְעִין בְּהַאי
צְנוּרָא דְשְׁלֵהוּבָא דְאֵשָׁא, וַיִּשְׁתַּקְּעוּ
דָּא בְּדָא בְּיָמָא. בְּכֹה רַבִּי שָׁמְעוֹן
וּבְכוּ חֲבָרֵיִיא.

זכות הדור הזה תַעֲמִיד אֶת הָעוֹלָם עַד
שְׁיָבֵא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ

זכות הדור הזה תַעֲמִיד אֶת הָעוֹלָם עַד
שְׁיָבֵא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ

אָמַר רַבִּי שָׁמְעוֹן, הֲרִי הַתְּעוֹרְרָנוּ
בְּסוּדוֹת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם
הַקָּדוֹשׁ בְּסִתְרַי הַהַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁלוֹ אֵל
בְּנִי, אֲבָל עֲכָשׁוּ יֵשׁ לִי לְגִלוֹת מַה
שֶׁלֹּא נִתְּנָה רְשׁוּת לְשׁוּם אָדָם אַחֵר
לְגִלוֹת, אֲלֹא זְכוּת הַדּוֹר הַזֶּה תַעֲמִיד
אֶת הָעוֹלָם עַד שְׁיָבֵא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ.
אָמַר רַבִּי שָׁמְעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ
וּלְרַבִּי אַבָּא, עֲמָדוּ בְּעַמְדָּכֶם. קָמוּ רַבִּי
אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא. בְּכֹה רַבִּי שָׁמְעוֹן
פָּעַם אַחֲרַת וְאָמַר, אוֹי מִי יַעֲמִד בְּמַה
שֶׁאֲמַרְתִּי (שְׂרָאִיתִי) שֶׁתִּמְשַׁךְ הַגְּלוֹת, מִי
יִכּוֹל לְסַבֵּל?

אָמַר רַבִּי שָׁמְעוֹן, הָא אֶתְעַרְנָא בְּרוּי
דְּאַתְרוּן דְּשָׁמָא קַדִּישָׁא,
בְּסִתְרָא דְּאַתְעַרוּתָא דִּילִיָּה, לְגַבִּי
בְּנוּי, אֲבָל הַשְׁתָּא, אִית לִי לְגַלְאָה,
מַה דְּלֹא אֶתְיָהִיב רְשׁוּ לְבַר נֶשׁ אַחֲרָא
לְגַלְאָה. אֲלֹא זְכוּ דְדָרָא דָּא, יְקָיִים
עֲלֵמָא עַד דִּיִּיתִי מְלַכָּא מְשִׁיחָא. אָמַר
רַבִּי שָׁמְעוֹן לְר' אֶלְעָזָר בְּרִיהַ וּלְרַבִּי
אַבָּא, קוּמוּ בְּקוּמוּיִכּוֹ. קָמוּ ר' אֶלְעָזָר
וְר' אַבָּא. בְּכֹה רַבִּי שָׁמְעוֹן זְמַנָּא
אַחֲרָא, אָמַר וּוי מָאן יְקוּם בְּמַה
דְּאַמִּינָא (נ"א דְּחַמִּינָא) גְּלוּתָא יִתְמַשְׁדָּה,
מָאן יִכִּיל לְמַסְבֵּל.

יש סוד עליון שֶׁמְשֵׁם יוֹצְאִים כָּל הָאוֹרוֹת
שֶׁל כָּל הַנְּרוֹת כְּלָם לְהַדְלִיק, וְשֵׁם תְּלוּי כָּל
סוּד הָאֲמוּנָה

יש סוד עליון שֶׁמְשֵׁם יוֹצְאִים כָּל הָאוֹרוֹת
שֶׁל כָּל הַנְּרוֹת כְּלָם לְהַדְלִיק, וְשֵׁם תְּלוּי כָּל
סוּד הָאֲמוּנָה

אִוְף הוּא קָם וְאָמַר, (עמוס ט) ה' אֱלֹהֵינוּ
בְּעֵלּוֹנוּ אֲדִנִּים זּוּלְתָךְ לְבַד בְּךָ
נִזְכִּיר שְׁמֶךָ. הַפְּסוּק הַזֶּה פִּרְשׁוּהוּ,
אֲבָל בְּפְסוּק זֶה יֵשׁ סוּד עֲלִיּוֹן בְּתוֹךְ

אִוְף אִיהוּ קָם וְאָמַר (ישעיה כ"ו) ה'
אֱלֹהֵינוּ בְּעֵלּוֹנוּ אֲדִנִּים זּוּלְתָךְ
לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ הַאי קָרָא
אוּקְמוּהָ. אֲבָל בְּהַאי קָרָא אִית רִזָּא

עֲלָאָה, גוֹ מְהִימְנוּתָא. ה' אֱלֹהֵינוּ: דָּא הוּא שִׁירוּתָא דְרִזּוּן עֲלָאִין, אַתְר דְּמִתְמָן נִפְקִין כָּל נְהִירוֹ דְּשִׁרְגִין כְּלָהוּ לְאֲדִלְקָא. וְתָמָן תִּלְיָא כָּל רִזָּא דְמְהִימְנוּתָא, שְׂמָא דָּא שְׁלִיט עַל כָּלָא.

בְּעֵלוֹנוּ אֲדָנִים זוֹלְתָךְ. דְּהָא עֲמָא דִּישְׂרָאֵל, לִית מָאן דְּשְׁלִיט עֲלֵיהּ בְּר שְׂמָא עֲלָאָה דָּא. וְהִשְׁתָּא בְּגִלוּתָא שְׁלִיט עֲלֵיהּ סְטָרָא אַחְרָא. לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ. הָוָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא, כְּלָלָא דְעֵשְׂרִין וְתַרְוַן אַתְוּוֹן, וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל לָא מִתְבְּרַכָּא אֲלָא מְגוֹ שְׂמָא דָּא דְאִקְרִי בְךָ, כְּמָה דְאֵת אֲמַר (שְׁמוֹת ל"ב) אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ (בראשית מ"ח) בְּךָ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל. (תהלים י"ח) כִּי בְךָ אֲרוֹץ גְּדוּד. וְכִזְמָנָא דְשְׁלִימוֹ אֲשִׁתְּכַח, לָא הָוָה מִתְפְּרֵשׁ דָּא מִן דָּא. וְאִסִּיר (דף ט ע"ב) לְאִפְרָשָׁא דָּא מִן דָּא, אַתְתָּא מִבְּעֵלָהּ, לָא בְרַעֲיוֹנִי, וְלָאוּ בְדְכִירוֹ, בְּגִין דְלָא לְאַחְזָאָה פְּרוּדָא, וְהִשְׁתָּא בְּגִלוּתָא פְּרוּדָא אֲשִׁתְּכַח, דְּמְגוֹ עֲאִקוּ דְכָל זְמָנָא וְזְמָנָא, אֲנִן עֲבָדִין פְּרוּדָא, לְאֲדַכְרָא הִהוּא שֵׁם, בְּר מִבְּעֵלָהּ, בְּגִין דְאִיהִי שְׁכִיבַת לְעַפְרָא, וְהִינּוּ לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ.

בְּר מִבְּעֵלָהּ, אֲנִן דְכָרִין לְהֵאִי שֵׁם בְּפְרוּדָא, בְּגִין דְאֲנִן רְחִיקִין

הָאֲמוּנָה. ה' אֱלֹהֵינוּ - זְהוּ רֵאשִׁית הַסּוּדוֹת הָעֲלִיוֹנִים, מְקוּם שְׂמִשְׁם יוֹצְאִים כָּל הָאוּרוֹת שֶׁל כָּל הַנְּרוֹת כָּלָם לְהַדְלִיק, וְשֵׁם תְּלוּי כָּל סוּד הָאֲמוּנָה, שֵׁם זֶה שׁוֹלֵט עַל הַכָּל.

בְּעֵלוֹנוּ אֲדָנִים זוֹלְתָךְ - שְׁהִרִי עַל עִם יִשְׂרָאֵל אִין מִי שְׁשׁוֹלֵט עֲלֵיו פְּרֵט לְשֵׁם הָעֲלִיוֹן הַזֶּה, וְעַכְשָׁו בְּגִלוּת שׁוֹלֵט עֲלֵיו הַצַּד הָאֲחֵר.

לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ - סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, כָּלֵל שֶׁל עֵשְׂרִים וְשִׁתִּים אוֹתִיּוֹת, וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל לָא מִתְבְּרַכָּת אֲלָא מִתּוֹךְ שֵׁם זֶה שְׁנִקְרָא בְךָ, כְּמוֹ שְׁנִאֲמַר (שְׁמוֹת לב) אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ. (בראשית מח) בְּךָ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל. כִּי בְךָ אֲרוֹץ גְּדוּד. וְכִזְמָן שְׁנִמְצָאת שְׁלִמוֹת, לָא הָיָה נִפְרָד זֶה מִזֶּה, וְאִסוּר לְהַפְרִיד זֶה מִזֶּה, אֲשֶׁה מִבְּעֵלָהּ, לָא בְרַעֲיוֹנוֹת וְלָא בְּאַזְכָּרָהּ, כְּדִי לָא לְהִרְאוֹת פְּרוּד, וְעַכְשָׁו בְּגִלוּת נִמְצָא פְּרוּד, שְׁמִתּוֹךְ צָרָה שֶׁל כָּל זְמָן וְזְמָן אֲנִנוּ עוֹשִׂים פְּרוּד לְהַזְכִּיר אוֹתוֹ שֵׁם, פְּרֵט לְבַעֲלָהּ, מִשּׁוּם שֶׁהִיא שׁוֹכְבַת לְעַפְרָא, וְהִינּוּ לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ.

פְּרֵט לְבַעֲלָהּ, אֲנִנוּ זוֹכְרִים שֵׁם זֶה בְּפְרוּד מִשּׁוּם שֶׁאֲנִנוּ רְחִיקִים

ממך ואחרים שולטים עלינו, ושמוך
הוא בפרוד מן השם שנקרא בך, וזה
בימי הגלות.

מינה, ושלטין אחרנין עלן, ושמוך
איהו בפרודא מן שמו דאקרי בך,
והאי ביומי דגלותא.

והיא שבעים שנה בגלות, משום שהיא
נקראת שבע שנים

והיא שבעים שנה בגלות, משום שהיא
נקראת שבע שנים

משום שגלות ראשונה היתה מבית
ראשון, ובית ראשון הוא
סוד של ה' ראשונה, וכנגד שבעים
שנה שלה גלות של בית ראשון
היתה שבעים שנה, ואותם שבעה
שנה לא נמצאת האם רובצת
עליהם, והיה פרוד מן השם העליון,
סוד של ה' העליונה. ואז יו"ד, סוד
עליון, התעלה למעלה למעלה לאין
סוף, והבית הראשון העליון הקדוש
לא הנביע נביעת מים חיים, שהרי
מקורה הסתלק.

בגין דגלותא קדמאה הוה מבית
ראשון, ובית ראשון הוא רזא
דה' קדמאה, ולקבל שבעין שנין
דילה, גלותא דבית ראשון הוה
שבעין שנין, ואינון שבעין שנין לא
אשתכחת אימא רביעא עלייהו,
והוה פרודא מן שמו עלאה, רזא
דה' עלאה. וכדין יו"ד, רזא עלאה,
אסתלק לעילא לעילא לאין סוף,
ובית ראשון עלאה קדישא, לא
נביע נביעו דמיין חיון, דהא מקורא
דילה אסתלק.

והיא שבעים שנה בגלות, משום
שהיא נקראת שבע שנים,

ואיהי שבעין שנין בגלותא, בגין
דאיהי שבע שנין אקרי,

כמו שנאמר (מלכים א' ו') ויבנהו שבע
שנים. ואם תאמר ששלטה מלכות
בבל למעלה בסוד של שבעים שנה
- חס וחלילה. אלא בזמן שהיה בית
המקדש קיים, האור ונביעת האם
העליונה (בינה) היה מאיר ויורד
למטה. כיון שחטאו ישראל ונחרב
המקדש ושלטה מלכות בבל, היה

כמה דאת אמר (מלכים א' ו') ויבנהו
שבע שנים. ואי תימא, דשלטא
מלכות בבל לעילא ברזא דע' שנין,
חס ושלום. אלא בזמנא דהוה בי
מקדשא קיים, נהורא ונביעו דאמא
עלאה, הוה נהיר ונחית לתתא. כיון
דחטו ישראל, ואתחרב מקדשא,
ושלטא מלכות בבל, הוה חפי,

מכסה ומחשיך אותו אור, והתחתונים הקדושים לא היו מאירים.

כיון שהתחתונים לא היו מאירים, משום (מתוך) שלטון מלכות בבל, הסתלק אותו אור, ואותו מעין עליון שהיה נובע סוד של "הסתלק למעלה למעלה לאין סוף, אז אותם שבעים שנה לא היו מאירים, משום אותו אור שנמנע. וזוהי ודאי גלות של שבעים שנה.

כיון שהעבר שלטון בבל, והתחילה ה"א תחתונה להאיר, לא כל ישראל חזרו להטהר (לשלט) להיות סגלה שלמה כמו מקדם, אלא מעט מעט [בערבוביה], וכיון שלא נמצאה שלמות, [ושרתה ה"א תחתונה לשלט] אז "י, מעין עליון, לא ירד כל כך להאיר כמו שהיה מקדם, אלא לאט לאט בערבוביה, שלא היו טהורים כמו קדם כמו שראוי, ועל כך מעין העליון לא נובע ולא מאיר, אלא שחזר להאיר מעט מעט מתוך דחק [של השמאל] של השם (של גלות והדיו).

ולכן התגרו בישראל קרבות רבים, עד שהחשיך יכסה ארץ, וה'

ואחשיך ההוא נהירו, ותתאי קדישין לא הו' נהירין.

כיון דתתאי לא הו' נהירין, בגין (מגו) שלטנו דמלכותא דבבל. אסתלק ההוא נהורא, וההוא מבועא עלאה דהוה נביע רזא ד', אסתלק לעילא לעילא באין סוף, כדין אינון שבעין שנין לא הו' נהירין, בגין ההוא נהירו דאתמנע. ודא הוא ודאי גלותא דשבעין שנין.

כיון דאעדיאו שלטנו דבבל, ושריאת ה"א תתאה לאנהרא. ישראל בלהו, לא אהדרו לאדבאה (נ"א לשלטאה) למהוי סגולה שלימתא כמלקדמין, אלא זעיר זעיר, [בערבוביה] וכיון דשלימו לא אשתכת, [ושריאת ה"א תתאה לשלטאה] כדין, "י נביעו עלאה לא נחית כל כך לאנהרא, כמה דהוה כמלקדמין, אלא זעיר זעיר בערבוביא, דלא הו' דכיון כמלקדמין כמה דאתחזי, ועל כך נביעו עלאה, לא נביע, ולא נהיר, אלא דאהדר לאנהרא זעיר זעיר, מגו דחקא (דשמאלא) דשמא. (נ"א דגלותא ודינא).

ועל דא, אתגרו בהו בישראל קרבין סגיאין, עד דהחשיך יכסה ארץ,

התחתונה נחשכה ונפלה לארץ, והמעין העליון הסתלק כמו מקדם, משום שמלכות אדום התחזקה, וישראל חזרו לסרחונם.

ועל ה' הזאת בית שני נחרב, וכל אותם תריסר שבטים שפלה כחשבון מחנותיהם הם בגלות של מלכות אדום, והמעין העליון הסתלק מאותו מעין שעמד עליה, כמו שנאמר (ישעיה נז) הצדיק אבד. אבד אותו מעין של מקור עליון שהיה שופע ומושף מלמעלה. (קרבות גדולים ומלכות יון שלטה עליהם, ולאחר שחזרו בתשובה, התחזקו עליהם והתקיפו אותם, ומשום שישראל חזרו לסרחונם, מלכות אדום התחזקה ובית שני נחרב, וה' א תחתונה נחשכה ונפלה לארץ, והמעין העליון נסתלק מאותו מעין שעומד עליו, כמו שנאמר הצדיק אבד. אבד אותו מעין של המקור העליון שהיה שופע ומושף עליו מלמעלה. מה הטעם? משום שהחשף יכסה ארץ).

ואז היה פרוץ בה"א, בית שני, והיא בגלות אדום, בכל אותם תריסר שבטים (שלה) ומחנות שלהם, שנים עשר שבטים עולים לחשבון גדול, ועל שסוד (ועל זה סוד) של ה' היה בהם בכל אותו (ועל זה סוד של ה' בכל אותו) חשבון, (חשף) נמשכה הגלות.

וה' תתאה אתחשה, ונפלת לארעא, ונביעו עלאה אסתלק כמלקדמין, בגין דמלכות אדום אתתקף, וישראל אהדרו לסרחנייהו.

ועל דא ה', בית שני אתחרב, וכל אינון תריסר שבטין דילה, כחושבון משריין דלהון, אינון בגלותא דמלכות אדום. ונביעו עלאה, אסתלק מההוא נביעו, דקיימא עליה, כמה דאת אמר, (ישעיה נ"ז) הצדיק אבד, אבד ההוא נביעו דמקורא עלאה, דהוה נגיד ומשיך מלעילא.

(נ"א קרבין סגיאין ומלכות יון שלטא עלייהו לבתר דהדרו בתיובתא אתתקפו עלייהו ואתקפאיו לון ובגין דישראל הדרו לסרחנייהו מלכות אדום אתתקפו ובית שני אתחרב וה' א תתאה אתחשבת ונפלת לארעא ונביעו עלאה אסתלק מההוא מביעא דקיימא עליה כמה דאת אמר הצדיק אבד, אבד ההוא נביעו דמקורא עלאה דהוה נגידו ומשיך עליה מלעילא, מאי טעמא, בגין דהחשף יכסה ארץ).

וכדין הוה פרוצא בה"א, בית שני, ואיהי בגלותא דאדום, בכל אינון תריסר שבטין (נ"א דילה) ומשריין דילהון, תריסר שבטין סלקין לחושבון סגין, ועלדרזא (נ"א ועלדרזא) דה' הוה בהו בכל ההוא, (נ"א ועלדרזא דה' בכל ההוא) חשבנא, (נ"א חשוכא) גלותא אתמשך.

סוד הסודות לחכמי הלב נמסר. עשרה שבטים אלה שנים, שני שבטים מאתים שנה

רזא דרזין לחכמי לבא אתמסר. עשר שבטין אלה שנין, תרין שבטין מאתן שנין. שארו דמעין למנפל, פתח ואמר, (איכה א') בכו תבכה בלילה ודמעתה על לחיה. לסוף תריסר שבטין דגלותא, ליליא יתחשף לישראל, עד דיתער וא"ו, לזמן שתין ושית שנין.

סוד הסודות לחכמי הלב נמסר. עשרה שבטים אלה שנים, שני שבטים מאתים שנה

סוד הסודות לחכמי הלב נמסר. עשרה שבטים אלה שנים, שני שבטים מאתים שנה. התחילו הדמעות לפל, פתח ואמר, (איכה א) בכה תבכה בלילה ודמעתה על לחיה. לסוף שנים עשר השבטים של הגלות, הלילה נחשף לישראל, עד שיתעורר וא"ו לזמן ששים ושש שנה.

לבתר תריסר שבטין, דאינון אלה ומאתן שנין דגלותא, ולבתר שתין ושית שנין בחדשוכא דליליא, כדין, (ויקרא כ"ו) וזכרתי את בריתי יעקב. דא אתערוותא דאת ו', דאיהו נפש דבית יעקב. ורזא דא, (בראשית מ"ו) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה וגו' ששים ושש, ואיהו ו', נפש דבית שני, רזא דה' תתאה, ודא ו' רזא דששים ושש, ששים: לאתערוותא דיעקב. ושש: לאתערוותא דיוסף. ועל דא איהו ו"ו, דאנון תרין בחבורא חדא, ורזא חדא.

לאחר שנים עשר שבטים, שהם אלה ומאתים שנות גלות, ואחר ששים ושש שנה בחשף הלילה, אז (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקב. זו התעוררות האות ו', שהיא נפש של בית יעקב. וסוד זה - (בראשית מו) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה וגו' ששים ושש. והוא ו', נפש של בית שני, סוד של ה' תחתונה, וזה ו' סוד של ששים ושש. ששים - להתעוררות יעקב, ושש - להתעוררות יוסף. ולכן הוא ו"ו, שהם שנים בחבור אחד וסוד אחד.

מלך המשיח יערוך קרבות בכל העולם בימין הקדוש ברוך הוא
מתמן ולהלאה, יתער קדשא ברוך

מלך המשיח יערוך קרבות בכל העולם בימין הקדוש ברוך הוא
משם והלאה יתעורר הקדוש ברוך

הוא לאינון נסין ואתין (דף י" ע"א)
 דקאמרן, ויתערון על ישראל אינון
 עקתין דקאמרן, וכדין, (ס"א ורזא דא)
 ואף את בריתי יצחק. ולבתר כד יגיה
 מלכא משיחא קרבין בכל עלמא
 בימינא דקודשא בריך הוא, כמה
 דאת אמר (שמות ט"ו) ימינך ה' נאדרי
 בכח. כדין, ואף את בריתי אברהם
 אזכור, ולבתר והארץ אזכור, דא ה'
 בתראה, ביהוא זמנא כתיב, (זכריה
 י"ד) והיה ה' למלך על כל הארץ ביום
 ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

הוא לאינון נסין ואתין (דף י" ע"א)
 דקאמרן, ויתערון על ישראל אינון
 עקתין דקאמרן, וכדין, (ס"א ורזא דא)
 ואף את בריתי יצחק. ולבתר כד יגיה
 מלכא משיחא קרבין בכל עלמא
 בימינא דקודשא בריך הוא, כמה
 דאת אמר (שמות ט"ו) ימינך ה' נאדרי
 בכח. כדין, ואף את בריתי אברהם
 אזכור, ולבתר והארץ אזכור, דא ה'
 בתראה, ביהוא זמנא כתיב, (זכריה
 י"ד) והיה ה' למלך על כל הארץ ביום
 ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

לאחז בכנפות הארץ, וינערו הרשעים
 ממנה, ותטהר הארץ הקדושה
לסוף ששים ושש שנים אחרות,
 שהם מאה ושלשים ושתים
 שנים, יראו אותיות בשם הקדוש
 חקוקים בשלמות למעלה ולמטה
 כראוי, וסוד זה ה"ה עליונה
 ותחתונה, וכל אותן דרכים שהם
 שלשים ושתים שנים הפלולות בסוד
 של אות ו', הו"ה, (יה"ה) סוד של
 שלמות מאה ושלשים ושתים.

לאחז בכנפות הארץ, וינערו הרשעים
 ממנה, ותטהר הארץ הקדושה
לסוף ששים ושש שנים אחרות,
 שהם מאה ושלשים ושתים
 שנים, יראו אותיות בשם הקדוש
 חקוקים בשלמות למעלה ולמטה
 כראוי, וסוד זה ה"ה עליונה
 ותחתונה, וכל אותן דרכים שהם
 שלשים ושתים שנים הפלולות בסוד
 של אות ו', הו"ה, (יה"ה) סוד של
 שלמות מאה ושלשים ושתים.

לסוף מאה ושלשים ושתים שנים
 אחרות יתקיים, לאחז
 בכנפות הארץ, וינערו הרשעים
 ממנה, ותטהר הארץ הקדושה,

לסוף מאה ושלשים ושתים שנים
 אחרות, יתקיים, לאחז
 בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה.
 ויתדפי ארעא קדישא. וקודשא בריך

והקדוש ברוך הוא יעורר את המתים
בארץ הקדושה, ויקומו חילות חילות
בארץ הגליל.

ואז יתעורר סתר המעין העליון אות
י', ויתקיימו שלשים ושנים
שבילים בשלמות להשפיע למטה,
וכל אותיות השם הקדוש יתקיימו
בקיומם יהו"ה, שעד עכשו לא היו
בשלמות. עד הזמן שישפיע וימשך
אותו מעין עליון בחבור האותיות
לתוף ה' (ו"ה) אחרונה, וזהו לסוף
תשלום מאה וארבעים וארבע שנים
אחרות שישתלמו. ויתעוררו שאר
מתי ישראל שבשאר הארצות.

הוא יתער מתייא דארעא קדישא,
ויקומו חילין חילין בארעא דגליל.

וכדין יתער סתימו דנביעו עלאה
את י', ויתקיימו תלתין
ותרין שבילין בשלימו, לנגדא לתתא,
ויתקיימו אתון דשמא קדישא כלהו
בקיומיהו יהו"ה, דעד כען לא יהון
בשלימו. עד זמן דנגיד ויתמשך
ההוא נביעו עלאה, בחבורה דאתון,
גו ה' (נ"א ו"ה) בתראה, ודא איהו
לסוף תשלום מאה וארבעין וארבעה
שנין אחרנין דישתלמו. ויתערו
שאר מתי ישראל דבשאר ארעאן.

עד שתהיה שבת לה' ללקט נפשות בתענוגי
קדשה

שימצא כל זה בחשבון ח"ת,
שהתישב העולם
ויתבשם, ויעבר הצד האחר [הנחש
הרע] מן העולם. וה"א תחתונה
תתמלא מתוף המעין העליון,
ותתעטר ותאיר בשלמות, ואז כתוב
(ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה
ואור החמה יהיה שבעתים.

עד שתהיה שבת לה' ללקט נפשות
בתענוגי קדשה, [זו ה' אחרונה]
כל אותו אלף שביעי, וזוהי

עד שתהיה שבת לה' ללקט נפשות בתענוגי
קדשה

דישתבח כל דא בחשבון ח"ת,
דאתיישיב עלמא
ויתבסם, ויתעבר סטרא אחרא
(חזיא בישא) מעלמא. וה"א תתאה
תתמלי מגו נביעו עלאה, ותתעטר
ותתנהיר בשלימו. וכדין כתיב,
(ישעיה ל') והיה אור הלבנה כאור
החמה ואור החמה יהיה שבעתים.

עד דיהא שבת לה', לאלקטא
נפשין בתענוגי קדושא, (דא ה'
בתראה) כל ההוא אלף שביעה, ודא

התעוררות של רוחות קדושות ש
עם ישראל, להתלבש אחר שבת
בגופות אחרים קדושים, להקרא
קדושים, שכתוב והיה הנשאר בציון
והנותר בירושלם קדוש יאמר לו. עד
כאן דברי סודות נסתרים.

איהו אתערוטא דרוחין קדישין,
דעמא דישראל, לאתלבשא לבתר
שבת, בגופין אחרנין קדישין,
לאתקרי קדישין, דכתיב, (ישעיה ד')
והיה הנשאר בציון והנותר
בירושלם קדוש יאמר לו. עד כאן
מלין דרזין סתימין.

באותו זמן יהיה הקדוש ברוך הוא עם
שכינתו ויתחדש העולם

באותו זמן יהיה הקדוש ברוך הוא עם
שכינתו ויתחדש העולם

(זוהר פרשת בראשית דף כ"ה ע"ב)

דבר אחר, אלה תולדות השמים
וגו', אלה אותם שנאמר בהם
(שמות לב) אלה אלהיך ישראל. ביום
שימחו אלה, כאלו אותו יום עשה
הקדוש ברוך הוא שמים וארץ. זהו
שכתוב (בראשית ב) ביום עשות ה'
אלהים ארץ ושמים. באותו זמן יהיה
הקדוש ברוך הוא עם שכינתו
ויתחדש העולם, זהו שכתוב (ישעיה סו)
כי כאשר השמים החדשים והארץ
החדשה וגו'. זהו ביום עשות.

דבר אחר, אלה תולדות השמים
וגו' אלין אנן דאתמר בהון
(שמות לב) אלה אלהיך ישראל. ביומא
דיתמחין אלין כאלו ההוא יומא
עביד קדשא ברוך הוא שמיא וארעא
הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ביום
עשות יי אלהים ארץ ושמים. ביהוא
זמנא יהא קדשא ברוך הוא עם
שכינתיה ויתחדש עלמא הדא הוא
דכתיב, (ישעיה סו) כי כאשר השמים
החדשים והארץ החדשה וגו' דא
איהו ביום עשות.

באותו זמן, ויצמח ה' אלהים מן
האדמה כל עץ נחמד וגו'.
אבל בהתחלה, עד שימחו אלה, לא
יורד גשם של התורה, וישראל
שדומים לעשבים ולאילנות לא
יצמחו, וסוד הדבר - וכל שיח השדה

בההוא זמנא ויצמח יי אלהים מן
האדמה כל עץ נחמד וגו'.
אבל בקדמיתא עד דיתמחון אלין לא
נחית מטרא דאורייתא. וישראל
דדמיין לעשבים ולאילנין לא יצמחון.
ורזא דמלה וכל שיח השדה טרם

יְהִי בְּאֶרֶץ וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה וְגו',
בְּגִין דְּאָדָם אִין דְּאֲנוּן יִשְׂרָאֵל בְּבִי
מְקַדְשָׁא לְעִבּוּד אֶת הָאֲדָמָה בְּקֶרְבָּנִין.

טָרָם יְהִי בְּאֶרֶץ וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה
וְגו'. בְּגִלְל שְׂאָדָם אִין לְעִבְד אֶת
הָאֲדָמָה, שְׁהֵם יִשְׂרָאֵל בְּבִית הַמְּקַדָּשׁ
לְעִבְד אֶת הָאֲדָמָה בְּקֶרְבָּנוֹת.

וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה טָרָם יִצְמַח - זֶה מְשִׁיחַ
שְׁנִי. וְלָמָּה? מְשׁוּם שְׂאִין שְׁם מֹשֶׁה לְעִבְד
אֶת הַשְּׂכִינָה

וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה טָרָם יִצְמַח - זֶה מְשִׁיחַ
שְׁנִי. וְלָמָּה? מְשׁוּם שְׂאִין שְׁם מֹשֶׁה לְעִבְד
אֶת הַשְּׂכִינָה

דְּבָר אַחַר, וְכָל שִׁיחַ הַשָּׂדֶה, דָּא
מְשִׁיחַ רֵאשׁוֹן טָרָם יְהִי
בְּאֶרְעָא. וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה טָרָם יִצְמַח
דָּא מְשִׁיחַ שְׁנִי. וְלָמָּה בְּגִין דְּלִית תַּמָּן
מֹשֶׁה לְמַפְלַח לְשְׂכִינְתָּא דְעֵלְיָה
אֲתַמָּר וְאָדָם אִין לְעִבּוּד אֶת הָאֲדָמָה.
וְרִזָּא דְמַלְאָה (בְּרֵאשִׁית מַט) לֹא יִסּוּר
שְׁבֹט מִיְהוּדָה דָּא מְשִׁיחַ בֶּן דְּדוּר.
וּמְחַקֵּק מִבֵּין רִגְלֵיו דָּא מְשִׁיחַ בֶּן
יוֹסֵף. עַד כִּי יָבֹא שִׁיל"ה דָּא מֹשֶׁה
חֲשַׁבֵּן דָּא כְּדָא. וְל"ו יְקַה"ת עַמִּים,
אֲתוּוֹן וְל"ו יְקַה"ת.

דְּבָר אַחַר, וְכָל שִׁיחַ הַשָּׂדֶה - זֶה
מְשִׁיחַ רֵאשׁוֹן - טָרָם יְהִי
בְּאֶרֶץ. וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה טָרָם יִצְמַח
- זֶה מְשִׁיחַ שְׁנִי. וְלָמָּה? מְשׁוּם שְׂאִין
שְׁם מֹשֶׁה לְעִבְד אֶת הַשְּׂכִינָה, שְׁעֲלִיו
נֶאמַר וְאָדָם אִין לְעִבְד אֶת הָאֲדָמָה.
וְסוּד הַדְּבָר - (בְּרֵאשִׁית מַט) לֹא יִסּוּר
שְׁבֹט מִיְהוּדָה - זֶה מְשִׁיחַ בֶּן דְּדוּר.
וּמְחַקֵּק מִבֵּין רִגְלֵיו, זֶה מְשִׁיחַ בֶּן
יוֹסֵף. עַד כִּי יָבֹא שִׁיל"ה - זֶה מֹשֶׁה.
חֲשַׁבֵּן זֶה כְּזֶה. וְלוֹ יְקַה"ת עַמִּים -
אוֹתִיּוֹת וְלוֹ"י קַה"ת.

דְּבָר אַחַר, וְכָל שִׁיחַ הַשָּׂדֶה אֲלִין
צְדִיקִיָּא דְאֲנוּן מְסַטְרָא דְצְדִיק
ח"י עֲלָמִין. שִׁיחַ ש' ח.י. ש תִּלְת עֲנַפִּין
דְּאִילָנָא וְאֲנוּן ג' אֲבָהִין וּמִן ח"י עֲלָמִין.
לְשׁוֹן אַחַר וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה ע"ב
ש"ן. תִּלְת עֲלִין דְאֲנוּן ש יֵאֱהֻדוּנָה".
וְאֲנוּן ע"ב עֲנַפִּין דְתִלְיִין בְּהוֹן בְּחוּשְׁבֹן
ע"ב. כְּלָהוּ לָא אֲתֵאֲחֻדִין בְּאֲתֵרָא
דְאִיְהִי שְׂכִינְתָּא עַד דְיִיתִי הֵהוּא

דְּבָר אַחַר, וְכָל שִׁיחַ הַשָּׂדֶה - אֲלוֹ
הַצְדִּיקִים שְׁהֵם מְצַד שֶׁל צְדִיק
ח"י הָעוֹלָמִים. שִׁיחַ - ש' ח.י. ש
שְׁלֹשֶׁת עֲנַפֵּי הָאֵילָן, וְהֵם שְׁלֹשָׁה
אֲבוֹת וּמִן ח"י עוֹלָמִים. לְשׁוֹן אַחַר
וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה - ע"ב ש"ן. שְׁלֹשָׁה
עֲלִים שְׁהֵם ש יֵאֱהֻדוּנָה", וְהֵם ע"ב
עֲנַפִּים שְׁתֵּלוּיִים בָּהֶם בְּחֻשְׁבֹן ע"ב.
כְּלָם לֹא נֶאֱחָזִים בְּמָקוֹם שְׁהִיא

שְׁכִינָה עַד שְׁיבֵא אוֹתוֹ שְׁנִקְרָא
אָדָם, שֶׁהוּא יו"ד ה"א נא"ו ה"א. וְזֶהוּ
וְאָדָם אֵין לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה.

דְּאִקְרִי אָדָם דְּאִיהוּ יו"ד ה"א וּא"ו
ה"א. וְדָא אִיהוּ וְאָדָם אֵין לְעַבֵּד
אֶת הָאֲדָמָה.

זֶה מֹשֶׁה שְׁנֵאמַר בּוּ תוֹרַת אֲמַת הָיְתָה
בְּפִיָּהּ, שְׁלֵא יְהִיָּה מִי שְׁדוֹרֵשׁ אֶת הַשְּׁכִינָה
כְּמוֹתוֹ, וּבְגִלְלָה זֶה וְאָדָם אֵין לְעַבֵּד

זֶה מֹשֶׁה שְׁנֵאמַר בּוּ תוֹרַת אֲמַת הָיְתָה
בְּפִיָּהּ, שְׁלֵא יְהִיָּה מִי שְׁדוֹרֵשׁ אֶת הַשְּׁכִינָה
כְּמוֹתוֹ, וּבְגִלְלָה זֶה וְאָדָם אֵין לְעַבֵּד

וְלָכֵן נֵאמַר בּוּ וְכָל עֹשֵׂב הַשָּׂדֶה טָרָם
יִצְמַח, עַד שְׁיִצְמַח צַדִּיק.

וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר בִּיהּ וְכָל עֹשֵׂב
הַשָּׂדֶה טָרָם יִצְמַח עַד דְּיִצְמַח

וּמְנִיָּה (תהלים פה) אֲמַת מֵאֲרֵץ תִּצְמַח,
שְׁנֵאמַר בּוּ (דניאל ח) וְתִשְׁלַח אֲמַת
אֲרָצָה. וְתִלְמִידֵי חֲכָמִים, שֶׁהֵם
דְּשָׂאִין, לֹא צְמַחִין בְּגִלְוַתָּא עַד דְּאֲמַת
מֵאֲרֵץ תִּצְמַח, וְדָא מֹשֶׁה דְּאֲתַמַּר בִּיהּ
(מלאכי ב) תוֹרַת אֲמַת הָיְתָה בְּפִיָּהּ דְּלָא
יְהִיָּה מֵאֵן דְּדַרְיֵישׁ לְשְׁכִינְתָּא כּוֹתִיָּה.
וּבְגִין דָּא וְאָדָם אֵין לְעַבֵּד. וּמִיד
דְּאִיהוּ יִיתִי, מִיד וְא"ד יַעֲלֶה מִן (דף כו
ע"א) הָאֲרֵץ א"ד מִן אֲדִנִּי סְלִיק לִיהּ ו'
וְאֲתַעְבִּיד בֵּה אָדוֹן כָּל הָאֲרֵץ. מִיד
וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה מִנִּיָּה
אֲתִשְׁקִיין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא בְּע' אֲנָפִין
דְּאוּרִיָּתָא. דְּבַר אַחַר וְאֵד יַעֲלֶה מִן
הָאֲרֵץ תִּרְגוּמוֹ וְעִנְנָא יִסְתַּלַּק מִן
אֲרָעָא. הֵהִיא דְּאֲתַמַּר בֵּה (שמות מ) כִּי
עָנַן יִי עַל הַמִּשְׁכָּן וְגו' וּבִיָּה מִתְּשַׁקִּיין
תִּלְמִידֵי חֲכָמִים בְּאֲרָעָא בְּהֵהוּא זְמַנָּא:

וּמְנִיָּה (תהלים פה) אֲמַת מֵאֲרֵץ
תִּצְמַח דְּאֲתַמַּר בִּיהּ (דניאל ח) וְתִשְׁלַח
אֲמַת אֲרָצָה. וְתִלְמִידֵי חֲכָמִים דְּאֲנֻן
דְּשָׂאִין לֹא צְמַחִין בְּגִלְוַתָּא עַד דְּאֲמַת
מֵאֲרֵץ תִּצְמַח, וְדָא מֹשֶׁה דְּאֲתַמַּר בִּיהּ
(מלאכי ב) תוֹרַת אֲמַת הָיְתָה בְּפִיָּהּ דְּלָא
יְהִיָּה מֵאֵן דְּדַרְיֵישׁ לְשְׁכִינְתָּא כּוֹתִיָּה.
וּבְגִין דָּא וְאָדָם אֵין לְעַבֵּד. וּמִיד
דְּאִיהוּ יִיתִי, מִיד וְא"ד יַעֲלֶה מִן (דף כו
ע"א) הָאֲרֵץ א"ד מִן אֲדִנִּי סְלִיק לִיהּ ו'
וְאֲתַעְבִּיד בֵּה אָדוֹן כָּל הָאֲרֵץ. מִיד
וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה מִנִּיָּה
אֲתִשְׁקִיין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא בְּע' אֲנָפִין
דְּאוּרִיָּתָא. דְּבַר אַחַר וְאֵד יַעֲלֶה מִן
הָאֲרֵץ תִּרְגוּמוֹ וְעִנְנָא יִסְתַּלַּק מִן
אֲרָעָא. הֵהִיא דְּאֲתַמַּר בֵּה (שמות מ) כִּי
עָנַן יִי עַל הַמִּשְׁכָּן וְגו' וּבִיָּה מִתְּשַׁקִּיין
תִּלְמִידֵי חֲכָמִים בְּאֲרָעָא בְּהֵהוּא זְמַנָּא:

כי מראש צורים אראנו. אלה אותם ציורים
של השם הקדוש

וייצר יי אלהים את האדם אלן
ישראל. בההוא זמנא קדשא

ברוך הוא צייר לון בציורין דעלמא
דין ועלמא דאתי. וייצר בההוא זמנא
קדשא בריך הוא עייל לון בשמיה
בציורא דב' יודיין י' י' ו' ביניהו
דאנון סלקין לחשבון יהו"ה. ויהון
מצוירין באנפוי באנפין דילהון בתרין
יודיין בחוטמא דילהון באת ו'. ובגין
דא אמר קרא (במדבר כג) כי מראש
צורים אראנו. אלן אנון ציורין דשמא
קדישא. ויהון מצוירין באנפיהו
בתרין לוחין יקירין דאנון י' דאיהו
ו' חרות עליהו. ועוד צייר לון לכל
דר בבת זוגיה עלאה דא י"ה ואנון ו'
יחודא דתרווייהו. וצייר לון באנון
דציורא דלעילא דאיהו ישראל
עמודא דאמצעיתא כליל שכינתא
עלאה ותתאה דאנון קריאת שמע
ערבית וקריאת שמע שחרית ועליהו
אתמר עצם מעצמי ובשר מבשרי.

כי מראש צורים אראנו. אלה אותם ציורים
של השם הקדוש

וייצר ה' אלהים את האדם - אלו
ישראל. באותו זמן הקדוש

ברוך הוא ציר אותם בציורים של
העולם הזה והעולם הבא. וייצר,
באותו זמן הקדוש ברוך הוא
הכניסם בשמו בציור של שני יודיין
י' י' ו' ביניהם, שהם עולים לחשבון
יהו"ה. ויהיו מצירים בפניו בפנים
שלהם בשני יודיין בחטם שלהם
באותו ו'. ולכן אמר הכתוב (במדבר כג)
כי מראש צורים אראנו. אלה אותם
ציורים של השם הקדוש, ויהיו
מצירים בפניהם בשני לוחות
נכבדים, שהם י' י', שו' הוא חרות
עליהם. ועוד ציר אותם לכל דור
בבת זוגו העליונה, זו י"ה, וו' הם
היחוד של שניהם. וציר אותם
באותם של ציור שלמעלה, שהוא
ישראל עמוד האמצעי, כולל שכינה
עליונה ותחתונה, שהם קריאת שמע
ערבית וקריאת שמע שחרית,
ועליהם נאמר עצם מעצמי ובשר
מבשרי.

ומיד בההוא זמן נטע את ישראל
בגן העדן הקדוש. זהו
שפתוב ויטע ה' אלהים, אב"א

ומיד בההוא זמנא נטע לון לישראל
בגנתא דעדן קדישא דרא
הוא דכתיב ויטע יי אלהים אב"א

ואמ"א. ג"ן - זו השכינה התחתונה.
 עד"ן - זו האם העליונה. את האדם
 - זה העמוד האמצעי. היא תהיה
 נטע שלו בת זוגו, ולא תזוז ממנו
 לעולם, ותהיה העדון שלו. וישראל
 נטע אותם הקדוש ברוך הוא באותו
 זמן נטע קדוש בעולם, כמו שנאמר
 (ישעיה ס) נצר מטעי מעשה ידי
 להתפאר.

ואמ"א. ג"ן דא שכינתא תתאה.
 עד"ן דא אמא עלאה. את האדם דא
 עמודא דאמצעיתא. איהי תהא נטע
 דיליה, בת זוגיה ולא תזוז מניה
 לעלם. ותהא עדונא דיליה. וישראל
 קדשא בריך הוא נטע לון ביהיא
 זמנא נטעא קדישא בעלמא כמה
 דאתא אמר, (ישעיה ס) נצר מטעי מעשי
 ידי להתפאר:

ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה
 ישראל וילך מאחריהם. ויסע, לעשות בהם
 נקמות

ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה
 ישראל וילך מאחריהם. ויסע, לעשות בהם
 נקמות

(זוהר פרשת שלח לך דף קס"ו ע"א)

פתוב ויסע מלאך האלהים ההלך
 לפני מחנה ישראל וילך
 מאחריהם. ויסע, לעשות בהם
 נקמות. ועל זה שמח המשיח ושמח
 ראש הישיבה, שהתבשר בזה. ואמר
 ראש הישיבה, שהרי דיק למשיח
 ואמר, מנין היה לדניאל שאמר,
 (דניאל ה) שבר מלכותך לשנים ונתנה
 למדי ופרס? מאותן אותיות של
 ופרסין נשמע לו. וכאן מהו? אמר
 לו, כך זה ודאי, פרס פריסת מלכותך
 (שבר מלכותך) הרשעה על ידי משיח
 אחר, ואחר כך ישלט מלך פרס ויטל
 ממלכות רבות, וישלט על ארץ
 הקדש שנים עשר חדשים, וישלט
 ויהרג רבים ואותו משיח, ואחר כך

בתיב ויסע מלאך האלהים ההלך
 לפני מחנה ישראל וילך
 מאחריהם, ויסע למעבד בהו נוקמין.
 (חסד). ועל דא חדי משיח, וחדוי רב
 מתיבתא, דקא אתבשר בדא. ואמר
 רב מתיבתא, דהא דייק למשיח
 ואמר, מנא הוה לדניאל דקאמר,
 (דניאל ה) פרים פריסת מלכותך
 ויהיבת למדי ופרס. מאיגון אתון
 דופרסין אשתמע ליה. והכא מאי
 הוא. אמר ליה, הכי הוא ודאי, פרים
 פריסת מלכותך חייבא, על ידי
 דמשיח אחרא, ולבתר ישלוט מלך
 פרס, ויטול מלכוון סגיאין, והוא
 ישלט על ארעא קדישא תריסר ירחי,
 והוא ישלוט ויקטול סגיאין, וההוא

יפל, ויקבלו את המלכות קדושים
עליונים. ועל זה ופרסין, מלך פרס
נשמע כאן.

אי חסיד קדוש, כמה חדוה על
חדוה באותו מעין. באותו מעין
מגדלים כל מיני אילנות שהציב
הקדוש ברוך הוא בגן עדן, וכלם
קימים לרפואה, עלים ופרות
וענפים, ולשמחת הלב תמיד. ואין
ביניהם רעב ודאגה ואנחה לעולמים.
אשרי העם שלכל זה מצפים וכל זה
גנוז להם.

שכינה תעלה לשם ותבשר לעולם

עוד פתח ואמר, (ישעיה מ) על הר גבה
עלי לך מבשרת ציון וגו'. על
הר גבה - זה ודאי הר העברים,
מקום שמשוה נקבר בו. והרי פרשוה,
ששכינה תעלה לשם ותבשר לעולם.
אבל הכל הוא מבשרת ציון, זוהי
חפצי בה, אשת נתן בן דוד, אם
המשיח, מנחם ב"ר עמיאל, והיא
תצא ותבשר, והיא בכלל מבשרת
ציון.

קול ישמע בעולם, ושני מלכים
יתעוררו בעולם לערוך קרב,

משיחא, ולבתר יפול, ויקבלו
מלכותא קדישי עליונים. ועל דא,
ופרסין, מלכא דפרס, אשתמע הכא.
אי חסידא קדישא, כמה חדוה על
חדוה, בההוא מעינא. בההוא
מעינא, מגדלא כל זניי אילניו,
דנציב קדשא בריך הוא בגן עדן,
וכלהו קימי לאסוותא, טרפין ואיבין
וענפין, ולחדו לבא תדיר. ולית
ביניהו כפנא, ודאגה, ואנחה,
לעלמין. ופאה עמא דכל דא מחכאן,
וכל דא גניז לון.

שכינה תעלה לשם ותבשר לעולם

(זוהר פרשת שלח דף קע"ג)

תו פתח ואמר, (ישעיה מ) על הר
קע"ג ע"ב) גבוה עלי לך מבשרת
ציון וגו'. על הר גבוה, האי ודאי הר
העברים, אתר דמשה אתקבר. והא
אוקמוה, דשכינתא תסלק לתמן,
ותבשר עלמא. אבל כלא איהו,
מבשרת ציון, דא איהו חפצי בה,
אתתא דנתן בר דוד. אימא איהו
דמשיחא, מנחם ב"ר עמיאל, ואיהו
תיפוק ותבשר, ואיהו בכללא
דמבשרת ציון.

קלא ישתמע בעלמא, ותרין מלכין
יתערוון בעלמא, לאגחא

ויצא שם הקדוש על העולם. מה תבשר ותאמר? (סם) הנה ה' אלהים בחזק יבא וזרעו משלה לו הנה שָׁכְרוּ אֶתֹּו וּפְעֻלָּתוֹ לְפָנָיו. הנה שָׁכְרוּ אֶתֹּו - שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַרֵּז בְּכָל פְּמִלְיָה שֶׁל מַעֲלָה וַיֹּאמֶר לָהֶם: הַתְּכַנְסוּ וְדוּגְנוּ דִין, מִי שֶׁמָסַר נִשְׁמָתוֹ עַל קִדְשֵׁת שְׁמִי מֵהוּ שָׁכְרוֹ? וְאַלּוּ יֹאמְרוּ כֶּף וְכָף. מִי שֶׁסָּבַל כְּמָה חֲרוּפִים וְגִדּוּפִים בְּכָל יוֹם עָלֵי מָה שָׁכְרוֹ? הֵם יֹאמְרוּ כֶּף. מִי שֶׁנִּעְנַשׁ בְּכָל יוֹם עָלֵי מָה שָׁכְרוֹ? הֵם יֹאמְרוּ כֶּף. זֶהוּ שֶׁכֶּתוּב הֵנָּה שָׁכְרוּ אֶתֹּו וּפְעֻלָּתוֹ לְפָנָיו.

מֵהוּ וּפְעֻלָּתוֹ? אֵלָּא כְּמוֹ שֶׁכֶּתוּב, (תהלים לא) **מָה רַב טוֹבָךָ וְגו', פְּעֻלַּת לַחֲוֹסִים בְּךָ. זֶהוּ פְּעֻלָּתוֹ. נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם מָה זֶה? אֵלָּא נִגְדַּ עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. אֲשֶׁר צְפַנְתָּ לִירְאִיקָה, מָה זֶה אֲשֶׁר צְפַנְתָּ? וְכִי מִי יִגְזַל וַיִּטַּל מִיָּדוֹ מָה שֶׁהוּא רוֹצֵה לְתַת, שֶׁכֶּתוּב צְפַנְתָּ?**

מַעֲשֵׂי הַרְחֻמְנוֹת שֶׁעוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּמָה שֶׁהוּא מְכָה - בּו נוֹתֵן רְפוּאָה **אֵלָּא** יֵצָא וּרְאֵה מַעֲשֵׂי הַרְחֻמְנוֹת שֶׁעוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּמָה שֶׁהוּא מְכָה - בּו נוֹתֵן רְפוּאָה.

קָרְבָּא, וַיְפִיֵק שְׁמָא קְדִישָׁא עַל עֲלָמָא. מָה תְּבַשֵּׁר וְתִימָא. (ישעיה מ) הֵנָּה יִי אֱלֹהִים בְּחֹזֶק יָבָא וְזָרְעוֹ מוֹשְׁלָה לוֹ. הֵנָּה שָׁכְרוּ אֶתֹּו וּפְעֻלָּתוֹ לְפָנָיו. הֵנָּה שָׁכְרוּ אֶתֹּו, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּרִיז בְּכָל פְּמִלְיָא דְלַעֲיָלָא, וַיִּימָא לוֹן, אֶתְכַנְשׁוּ וְדַאֲיִנוּ דִּינָא. מָאן דְּמָסַר נִשְׁמָתִיהָ עַל קְדוּשַׁת שְׁמִי, אֲגַרִּיהָ מָאִי הוּא. וַאֲיִנוּן יִימְרוּן כֶּף וְכָף. מָאן דְּסָבִיל בְּמָה חֲרוּפִין וְגִדּוּפִין בְּכָל יוֹמָא עָלֵי, מֵהוּ אֲגַרִּיהָ. אֲיִנוּן אֲמַרִי כֶּף. מָאן דְּאֶתְעַנַּשׁ בְּכָל יוֹמָא עָלֵי, מֵהוּ אֲגַרִּיהָ. אֲיִנוּן אֲמַרִי כֶּף. הָדָא הוּא דְכֶתִיב, הֵנָּה שָׁכְרוּ אֶתֹּו וּפְעֻלָּתוֹ לְפָנָיו.

מֵהוּ וּפְעֻלָּתוֹ. אֵלָּא כְּמָה דְכֶתִיב, (תהלים לא) **מָה רַב טוֹבָךָ וְגו'. פְּעֻלַּת לַחֲוֹסִים בְּךָ. דָּא הוּא פְּעֻלָּתוֹ. נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם מֵהוּ. אֵלָּא נִגְדַּ עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. אֲשֶׁר צְפַנְתָּ לִירְאִיקָה, מֵהוּ אֲשֶׁר צְפַנְתָּ. וְכִי מָאן יִגְזַל וַיִּטַּל מִן יָדוֹ, מָה דְהוּא בְּעֵי לְמִיָּהֵב, דְכֶתִיב צְפַנְתָּ.**

מַעֲשֵׂי הַרְחֻמְנוֹת שֶׁעוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּמָה שֶׁהוּא מְכָה - בּו נוֹתֵן רְפוּאָה **אֵלָּא** פּוֹק וְחָמִי עוֹבְדֵין דְּרַחֲמֵנוּ דְעַבְדֵי קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּמָה דְאִיהוּ מְחִי, בִּיהָ יְהִיב

אסוּוּתָא. בְּמָה מְחֵי בְשִׁמְאֵלָא, בְּיַמִּינָא קְרִיב, וּבְשִׁמְאֵלָא מְחֵי. בְּמָה דְמְחֵי, בֵּיה יְהִיב אֲסוּוּתָא לְעוֹלָם, כְּתִיב (ירמיה א) מְצַפּוֹן תִּפְתַּח הָרְעָה, וּבְצַפּוֹן מְחֵי. דְמַתְמָן נִפְקֵי כָּל דִּינֵין וְכָל גְּזִירֵי קִשְׁיִין. וּבֵיה שְׂרֵי כָּל אַגְר טַב, וְכָל טִיבוּ, דְזַמִּין קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמִיּהִב לְיִשְׂרָאֵל. לְזַמְנָא דְאַתִּי, קְרִי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְצַפּוֹן, וְיִימָא לִיּה, בְּךָ יְהִיבִית כָּל טִיבוּ, וְכָל אַגְר טוֹב לְבָנֵי, דְסִבְלוּ כְּמָה בִישׁוּן בְּהֵאֵי עֲלָמָא, עַל קְדוּשַׁת שְׁמֵי. הַב אַגְרִין טְבִין דִּיהִיבִית בְּךָ.

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה מג) אֹמֵר לְצַפּוֹן תִּנִּי וּלְתִימָן אֵל תִּכְלָאֵי וְגו' וְכִי אֲרַחָא הָכִי הוּא דְדְרוּם, לְמַמְנַע בְּרַכָּאן, וְהָא כָּל בְּרַכָּאן מְסַטְרָא דְדְרוּם, וְכָל טְבִין דְעֲלָמָא מְדְרוּם נִפְקֵי, וְאִיהוּ אֹמֵר לְתִימָן אֵל תִּכְלָאֵי.

בְּמָה מְכָה? בְּשִׁמְאֵל. בְּיַמִּין מְקָרֵב וּבְשִׁמְאֵל מְכָה. בְּמָה שְׁמֵכָה - בּוּ נֹתֵן רְפוּאָה לְעוֹלָם. כְּתוּב (ירמיה א) מְצַפּוֹן תִּפְתַּח הָרְעָה, וּבְצַפּוֹן מְכָה, שְׁמֵשֶׁם יוֹצְאִים כָּל הַדִּינִים וְכָל הַגְּזֵרוֹת הַקְּשׁוֹת - וּבּוּ שׁוּרָה כָּל שְׂכָר טוֹב וְכָל טוֹב שְׁעֵתִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת לְיִשְׂרָאֵל. לְעֵתִיד לְבָא קוּרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַפּוֹן וְיֹאמֵר לוֹ: בְּךָ נִתְּתִי כָּל טוֹב וְכָל שְׂכָר טוֹב לְבָנֵי שְׁסִבְלוּ כְּמָה רְעוּת בְּעוֹלָם הַזֶּה עַל קְדֻשַׁת שְׁמֵי, תֵּן שְׂכָרִים טוֹבִים שְׁנַתְּתִי בְּךָ.

זְהוּ שְׁכַתוּב, (ישעיה מג) אֹמֵר לְצַפּוֹן תִּנִּי וּלְתִימָן אֵל תִּכְלָאֵי וְגו'. וְכִי דְרָךְ הַדְּרוּם כְּךָ הוּא, לְמַנְע בְּרַכּוֹת? וְהֵרִי כָּל הַבְּרַכּוֹת מְצַד דְּרוּם, וְכָל טוֹבוֹת הָעוֹלָם מְדְרוּם יוֹצְאוֹת, וְהוּא אֹמֵר לְתִימָן אֵל תִּכְלָאֵי?!

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה יְעוֹרֵר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אַבְרָהָם וְיֹאמֵר לוֹ: קוּם, שְׁהֵרִי הַגִּיעַ זְמַן שְׂאֲנִי גּוֹאֵל אֶת בְּנֵיךָ לְתַת לְהֵם שְׂכָר טוֹב עַל כָּל מָה שְׁסִבְלוּ בְּגִלּוֹת

אַלָּא בְּאוֹתָהּ שְׁעָה יְעוֹרֵר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אַבְרָהָם וְיֹאמֵר לוֹ: קוּם, שְׁהֵרִי הַגִּיעַ זְמַן שְׂאֲנִי גּוֹאֵל אֶת בְּנֵיךָ לְתַת לְהֵם שְׂכָר טוֹב עַל כָּל

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה יְעוֹרֵר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אַבְרָהָם וְיֹאמֵר לוֹ: קוּם, שְׁהֵרִי הַגִּיעַ זְמַן שְׂאֲנִי גּוֹאֵל אֶת בְּנֵיךָ לְתַת לְהֵם שְׂכָר טוֹב עַל כָּל מָה שְׁסִבְלוּ בְּגִלּוֹת

אַלָּא בְּהֵיּא שְׁעָתָא, יְתַעַר קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַבְרָהָם, וְיִימָא לִיּה קוּם, דְהָא מְטָא זְמַנָּא דְאַנָּא פְּרִיק לְבַנְךָ, לְמִיּהִב לוֹן אַגְר טַב, עַל

מה שסבלו בגלות. ומתוך שאברהם היה במכירתם, שכתוב (דברים לב) אם לא פי צורם מכרם - זה אברהם, היה לו כמי שלא טוב בעיניו, ומראה עצמו כמי שרוצה שילקו על חטאיהם יותר ויאמר: גבו מעונותיהם! גבו מחטאיהם! אמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם: ידעתי כל מה שאמרת לפני. אני גם כן לפני. אל תכלאי. אני רוצה לפיסק על בניה, אל תמנע מהם טובות, אל תמנע מהם שכר טוב, כמה וכמה סבלו על חטאיהם. ומשום כך - אמר לצפון תני. והינו אשר צפנת, וזהו הדבר (שתהא) של אותה מבשרת.

כל מה דסבלו בגלותא. ומגו דאברהם הוה בזבינו דלהון, דכתיב, (דברים לב) אם לא כי צורם מכרם, דא אברהם. הוה ליה כמאן דלא טב בעיניו, ואחמי גרמיה, כמאן דבעי דילקון על חוביהון יתיר, ויימא גבו מחוביהון, גבו מחטאיהון. אמר ליה קדשא בריך הוא לאברהם, ידענא כלא איהו מה דאמרת לאנפין. אנא אוף הכי לאנפין. אל תכלאי, אנא בעי לפייסא לך על בניה. לא תמנע טיבו מנהון, לא תמנע אגר טב מנהון, כמה וכמה סבלו על חוביהון, ובגיגי כך אומר לצפון תני. והיינו אשר צפנת, ודא הוא מלה (ס"א דתהא) דההיא מבשרת.

מה זה גדול בקרבך? זה הקדוש ברוך הוא שבא אליה להקימה מן העפר, ויאמר לה: התנערי מעפר קומי שבי ירושלים ועוד תבשר פעם שניה, בשעה שהשכינה תעלה על אותו הר עליון, ותלך ותבשר לאבות. מיד תלך לירושלים ותראה אותה בחרבנה. תפגס לציון, ושם תקרקר קיר כמקדם על מקום בית מושבה ועל כבודה באותו מקום. ושם נשבעת שלא תקח משם ולא תצא עד שהקדוש ברוך הוא יגאל את

מה זה גדול בקרבך? זה הקדוש ברוך הוא שבא אליה להקימה מן העפר, ויאמר לה: התנערי מעפר קומי שבי ירושלים ותו תבשר זמנא תניינא, בשעתא דשכינתא תסלק על ההוא טורא עלאה, ותהך ותבשר לאבהן, מיד תהך לירושלים, ותחמי לה בחרבנא. תיעול לציון, ותמן תקרקר קירא כמלקדמין, על אתר פי מותבה, ועל יקרא דילה בההוא אתר. ותמן אומיאת, דלא תיטול מתמן, ולא תפוק, עד דקודשא בריך הוא יפרוק

לְבִנְהָא, וְדָא חֲפְצֵי בְּה. תְּבַשֵּׁר
כְּמִלְקָדְמִין וְאַמְרַת, (ישעיה יב) צְהֲלֵי
וְרַנֵּי יוֹשְׁבַת צִיּוֹן כִּי גָדוֹל בְּקִרְבָּךְ וְגו'.
מָאֵי גָדוֹל בְּקִרְבָּךְ. דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא דְאִיהוּ אֲתֵי לְגַבְהָ, לְאַקְמָא לָהּ
מַעְפְּרָא, וְיִימָא לָהּ (ישעיה נב) הַתְּנַעֲרֵי
מַעְפָּר קוּמֵי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם. יְרוּשָׁלַם
אִיהוּ, וְיְרוּשָׁלַם שְׁמָה וְדָאֵי.

בְּנִיָּה, וְחֲפְצֵי בְּה זו תְּבַשֵּׁר כְּמִקְדָּם
וְאַמְרַת: (ישעיה יב) צְהֲלֵי וְרַנֵּי יוֹשְׁבַת
צִיּוֹן כִּי גָדוֹל בְּקִרְבָּךְ וְגו'. מַה זֶה גָדוֹל
בְּקִרְבָּךְ? זֶה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁבָא
אַלֵּיָהּ לְהַקִּימָה מִן הַעֲפָר, וַיֹּאמֶר לָהּ:
(שם נב) הַתְּנַעֲרֵי מַעְפָּר קוּמֵי שְׁבִי
יְרוּשָׁלַם. יְרוּשָׁלַם הִיא, וְיְרוּשָׁלַם
שְׁמָה בְּוֹדָאֵי.

אֲשֶׁרִיּוּ מִי שְׁנַשְׁמָתוֹ בְּשַׁבַּת מַעֲיָדָה לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ עַל חֲדוּשׁ הַתּוֹרָה, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְכָל פְּמִלְיָתוֹ וְכָל אוֹתָן נְשָׁמוֹת
הַצְּדִיקִים שֶׁהֵיוּ בְּגוֹן עֵדוֹן, כֻּלָּם מִתְעַטְרִים
בְּאוֹתוֹ דְּבָר

אֲשֶׁרִיּוּ מִי שְׁנַשְׁמָתוֹ בְּשַׁבַּת מַעֲיָדָה לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ עַל חֲדוּשׁ הַתּוֹרָה, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְכָל פְּמִלְיָתוֹ וְכָל אוֹתָן נְשָׁמוֹת
הַצְּדִיקִים שֶׁהֵיוּ בְּגוֹן עֵדוֹן, כֻּלָּם מִתְעַטְרִים
בְּאוֹתוֹ דְּבָר

וּבְרָא אוֹף הַכִּי, כְּמָה חֲדוּ עַל חֲדוּ
הוּי לְצַדִּיקֵיָא בְּגוֹן עֵדוֹן. וּבְגִין
כְּךָ זְכָאָה אִיהוּ, מָאֵן דְּנִשְׁמָתִיָּה
בְּשַׁבַּת אֶסְהִידֵת קָמֵי מַלְכָּא, עַל
חֲדוּשָׁא דְאוּרִייתָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וְכָל פְּמִלְיָא דִּילֵיהּ, וְכָל אֵינּוֹן
נִשְׁמָתִין דְּצַדִּיקֵיָא דְהוּוּ בְּגוֹן עֵדוֹן,
כְּלָהוּ מִתְעַטְרִין בְּהוּא מְלָה.

וּבְרָא גַם כְּךָ כְּמָה שְׁמָחָה עַל שְׁמָחָה
תְּהִיָּה לְצַדִּיקִים בְּגוֹן עֵדוֹן.
וּמִשּׁוּם זֶה אֲשֶׁרִיּוּ מִי שְׁנַשְׁמָתוֹ
בְּשַׁבַּת מַעֲיָדָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ עַל חֲדוּשׁ
הַתּוֹרָה, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכָל
פְּמִלְיָתוֹ וְכָל אוֹתָן נְשָׁמוֹת הַצְּדִיקִים
שֶׁהֵיוּ בְּגוֹן עֵדוֹן, כֻּלָּם מִתְעַטְרִים
בְּאוֹתוֹ דְּבָר.

הֵנוּ שְׁמַעְנָא בּוֹצִינָא (דף קע"ד ע"א)
קִדְשָׁא, דְּכַמָּה יְקָר עַל יְקָר,
וְעַטְרָה עַל עַטְרָה, מַעְטְרָן לְאַבוּהָ
דְּהוּא בַר נֶשׁ תַּמּוֹן, בְּשַׁעֲתָא דְאָמַר
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתַכְּנֵשִׁי לְמִשְׁמַע
חֲדוּשָׁא וּמְלִיִן חֲדָתִין דְּאוּרִייתָא,
מִשְׁמִיָּה דְּפִלוֹנֵי בַר פִּלוֹנֵי, כְּמָה

עוֹד שְׁמַעְתִּי מְנוֹרָה הַקְדוּשָׁה,
שְׁכַמָּה כְּבוֹד עַל כְּבוֹד וְעַטְרָה
עַל עַטְרָה מַעְטְרִים לְאַבֵּי אוֹתוֹ אָדָם
שֵׁם בְּשַׁעֲתָא שְׁאָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא: הַתְּכַנְסוּ לְשִׁמְעַת חֲדוּשׁ וְדַבְּרִים
חֲדָשִׁים בַּתּוֹרָה מִשֵּׁם פִּלוֹנֵי בֶן פִּלוֹנֵי.
כְּמָה הֵם שְׁמִנְשָׁקִים אֶת רֹאשׁוֹ. כְּמָה

אינון דנשקין על רישיה. כמה צדיקים מעטרים אותו כפשוטו. צדיקיא מעטרין ליה, בד נחתין. אשרי חלקם של כל אלו זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין.

המשיח מחכה שנלמד זהר הקדוש

"והמשפילים יזהירו כזהר הרקיע", כך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י זיע"א: "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל "למטעם" מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: משום שעתידין ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים (רעיא מהימנא פ' נשא דף קכד: (רמ"ק))

אליהו הנביא זכור לטוב ירד מן השמים עם כמה חיילין של נשמות וכמה מלאכים סביבו ושכינתא עלאה עטרא על כלהו [ושכינה עליונה היתה עטרה על כל הנשמות]... ואמר לרשב"י: רבי רבי... ואמר אליהו הנביא לרשב"י: וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, בד יתגלי לתתא בדרא בתראא בסוף יומיא... פרוש: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך [שיהיה להם מזון ותקון הנפש ע"י למוד הזוה"ק] באשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים [קרוב לביאת משיח], ובשביל למוד הזוה"ק יתקיים מה שכתוב "וקראתם דרור בארץ לכל יושביה" - פרוש, שיבוא משיח צדקנו ויתקע בשופר גדול לחרותנו בב"א (תיק"ז ת"ו ו' - הגר"א ובל"ר). - לשון הפסא מלך: ועל זה הלמוד אמר הקב"ה (ברכות ח ע"א), שנגחשב כאלו פדאני לי ולבני מהגלות. - ובמקדש מלך אמר: כי כמה מעלות טובות יש למשתדל בלמוד פרוש מאמרי רבי שמעון בן יוחאי, ואין קץ לגדל שכרו, ואשרינו ומה טוב חלקנו אם נזכה לעזר ולקרוב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא יתברך שלא יתגלה ויהיה גנוז ספר הזהר הקדוש עד סוף הימים שבזכותו יבוא הגואל, כי סגלה זו בו דוקא ולא בזולתו, עכ"ל.

יהודים חושו והינצלנו

הוֹי כִּי גָדוֹל הַיּוֹם הַהוּא מֵאִין כְּמָהוּ
וְעַת צָרָה הִיא לִיעֶקֶב וּמִמָּנָה יוֹשֵׁעַ
(ירמיה פרק ל"ז)

האם הנך חפץ להנצל מפצצת אטום?
מהקרינות?

האם הנך יודע מה יסוכך עליך?

האם שמעת היכן ניתן להשיג בימינו
תיבת נח כדי להינצל?

הזמן אוזל אל
תתמהמה!

ספר

זוהר השביעי השלם

לימוד הזוהר וכתבי האר"י ז"ל לשביעי של פסח

והוא:

זוהר האר"י לשביעי של פסח - חלק ב', מספר זוהר השביעי השלם.
בו לקטנו מכתבי האריז"ל כל עניני סדר שביעי של פסח, עם כותרות
תמצית הענין לכל קטע וקטע. דבר דבור על אופנו, ועם ציון מראה
מקומות, וכן דברי הזוהר השלם השייכים לכל ענין.

לקוט גדול ונפלא מכתבי האר"י ז"ל עם הזוהר הקדוש, למודים מיחדים
המעוררים את הלב וחוצבי להבות אש, בעניני שביעי של פסח - בניסן
נגאלו ובניסן עתידין להגאל

לקוט מקיף כזה עדין לא ראה אור הדפוס עד היום הזה.

תוכן הספר ומהותו להנחיל דרך תורת אמת היא תורת הרשב"י זי"ע עם תורת
האריז"ל, לכל ישראל האיר, בסוד אור הבהיר כאור החמה מזהיר, כאור שבעת
הימים, ויזכו לגאולה השלמה על ידי לימוד תורת הסוד, כהבטחת הרעיא מהימנא,
בדא יפקון מן גלותא ברחמי, וכל ישראל מאמינים וממיהם שותים, ולאורם
הולכים, ובו נגאלים.

יצא לאור ערב חג הפסח תשע"ב על ידי

"מפעל הזוהר העולמי"

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש

0548436784

תְּכֹן הָעֲנִינִים

- בשביעי של פסח נכנס רשימו דגדלות שני דאבא א
- המוחין נכנסים בספירת העומר לשבע בחינות: חכמה, בינה, חסדים דדעת, גבורות דדעת, חסד, גבורה, תפארת, מלכות א
- כל בחינה כלולה מכלם ב
- איפה אנחנו אוחזים בשביעי של פסח ב
- מאמר הזהר הקדוש על 'מה תצעק אלי' ב
- ביום שבאר זה המאמר ד
- לכן ראוי להסתיר ד
- כאשר לומדים שאר ענינים בקבלה אין לפחד כלל, אבל בביאור מאמר נשיכת הנחש שזה דינין, יש ליזהר ד
- וינס משה מפניו של בחינת הקטנות דזעיר אנפין ד
- ונחזור לענין, לבאר מאמר הזהר על האילה שרחמה צר וכו' ה
- הטעם שנקראת המלכות אילת שרחמה צר ה
- היחוד דקטנות של שביעי של פסח ה
- הטעם לשם של יסוד דזעיר אנפין דקטנות ו
- והענין הוא ו
- יותר בביאור ו
- ועל ידי זה נבין ענין קריעת ים סוף ז
- וזה ביאור המאמר הנזכר לעיל בזהר הקדוש, בעתיקא תליא מילתא ז
- ובזה נבין ענין וינס משה מפניו ז
- וזהו ועשית חשן משפט ז
- ענין היחוד בשאר ימי ספירת העומר ט

שער הפונות שביעי של פסח

דרושי הפסח דרוש י"ב
מדבר בענין יום שביעי של פסח
ובו יתבאר ענין קריעת ים סוף שנקרע ביום הזה.

בשביעי של פסח נכנס רשימו דגדלות שני דאבא

הנה למעלה בדרוש הראשון ובדרוש השני בארנו טעם אל היות היום הזה נקרא יום טוב, ושם בארנו כי להיות שבשבוע ראשון נכנס מוח החכמה אשר בו נכללין כל המוחין כמו שאמר הכתוב 'כולם בחכמה עשית' (תהילים פרק ק"ד כ"ד), ולכן כשנשלמה כניסתו, כי אז בלילה ההוא נכנס רשימו דגדלות שני דאבא, מוח החכמה, לכן אז הוא יום טוב גמור, וביום שלאחריו אף על פי שבו נכנס עצמות גדלות שני, אין זה חדוש, כיון שכבר נכנס בליל שביעי של פסח והניח בו רשימו, ולכן אינו אלא אסרו חג בלבד, כי בסבת שאין בו חדוש לכן איננו יום טוב ממש. ולהיות כי בו נכנס עקר גדלות שני דאבא, לכן הוא אסרו חג ואינו חול גמור.

המוחין נכנסים בספירת העומר לשבע בחינות: חכמה, בינה, חסדים דדעת, גבורות דדעת, חסד, גבורה, תפארת, מלכות

והנה לכן ביום שביעי של פסח יש חיוב זוג, לפי שכבר עתה יכול זעיר אנפין להזדווג עם המלכות. וטעם הדבר יובן במה שבארנו לעיל כי המוחין מתפשטים בשבע בחינות, הלא הם: חכמה, ובינה, ועטרא דחסדים ועטרא דגבורות שבדעת, וחסד, וגבורה, ותפארת, ואמנם בבחינה השביעית שהיא התפארת צריך לכוון בה שני בחינות יחד, והם בתפארת ומלכות העומדת באחוריו כנודע.

כָּל בְּחִינָה בְּלוּלָה מִכָּלֶם

וְכָל בְּחִינָה מְאֵלוֹ הַשְּׁבַע, כְּלוּלָה מִכָּלֶם. וְלִכֵּן הֵם שְׁבַעַה שְׁבוּעוֹת וְכָל שְׁבוּעַ שְׁבַעַה יָמִים.

אִיפֹה אֲנַחֲנוֹ אוֹחֲזִים בְּשִׁבְעֵי שָׁל פֶּסַח

וְעַתָּה בְּיוֹם שְׁבִיעֵי שָׁל פֶּסַח שֶׁהוּא יוֹם שִׁישִׁי שָׁל שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן דְּסְפִירַת הָעוֹמֵר, נִתְקַן בְּחִינַת הַתְּפָאֶרֶת, וְלִכֵּן הָרִי הוּא כְּאֵלוֹ נִתְקַנָּה גַּם הַמְּלָכוֹת שֶׁהוּא בְּאַחֲזָרָיו, וְלִכֵּן הוּא יוֹם טוֹב וְרֵאשִׁי לְזוּוג. הָאֲמָנָם כִּינּוּן שָׁלָא נִתְקַנּוּ כָּל הַמוֹחִינִין לְכֵן אֵינוֹ זוּוג גָּמוּר מְעֵלָה, אֲמָנָם נִקְרָא זוּוג דְּקִטְנוּת, כִּינּוּן שְׁעָדִין לֹא נִגְדַל זְעִיר אֲנָפִין.

מֵאֲמַר הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ עַל 'מָה תִּצְעַק אֵלַי'

וּבְזֵה יִתְבָּאֵר לָךְ לְשׁוֹן מֵאֲמַר אֶחָד מִסְפֵּר הַזֹּהַר, בְּפִרְשַׁת בְּשַׁלַּח בְּדָף נ"ב ע"ב בְּעִנְיַן קְרִיעַת יָם סוּף בְּפִסּוּק 'מָה תִּצְעַק אֵלַי' (שְׁמוֹת י"ד ט"ו)¹⁸¹, וְאֲמַר שֵׁם רַשְׁב"י עָלָיו הַשְּׁלוֹם: בְּהַאי מְלָה לֹא תִשְׁאָל וְלֹא תִנְסֶה אֶת ה'.

לְשׁוֹן הַזֹּהַר

א. זוהר הקדוש פרשת בשלח דף נ"ב ע"ב:

אמר רבי יצחק, בשעתא דשרו ישראל על ימא, חמו לכמה דף נ"ב ע"ב) אכלוסין, לכמה חילין, לכמה משיריין, מעילא ותתא, וכלהו בכנופיא עליהו דישראל, שריאו בצלו מגו עאקו דלהון.

ביה שעתא, חמו ישראל עאקו מכל סטריין, ימא בגלוהי דנקפן קמיהו. בתריהו, כל אינון אכלוסין, כל אינון משיריין דמצריים, לעילא עליהו כמה קטיגורין. שריאו צווחין לקודשא בריה דהו.

בדין כתיב, ויאמר יי אל משה מה תצעק אלי. ותאנא בספרא דעניעותא, אלי, (כ"א ע"א) דייקא, בעתיקא תליא כלא. ביה שעתא אתגלי עתיקא קדישא, ואשתכח רענא בכלהו עלמין עלאין, בדין נהירו דכלא, אתנהיר.

אמר רבי יצחק, בדין, כד אתנהיר כלא כדא, ועביד ימא נימוסין עלאין, ואתמסרו בידוי עלאין ותתאין. ובגניי כד, קשיא קמי קודשא בריה דהו כלא, בקריעת ים סוף, וכלא הכי אוקמוה. מאי טעמא. בגין דקריעת ים (בראשית ר"ס ע"א) סוף בעתיקא תליא.

אמר רבי שמעון, חד איילתא אית בארעא, וקודשא בריה דהו עביד סגיא בגינה, בשעתא דהיא צונחת, קודשא בריה דהו שמע עאקו דילה, וקביל קלה. וכד אצטרף עלמא לרחמי למיאי, היא ידבת קליו, וקודשא בריה דהו שמע קלה, וכדין חיים על עלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים מב) כאיל תערוג על אפיקי מים.

ובודאי שבאור המאמר הזה עמוק מאד, פיון שמצינו לרשב"י עליו השלום שהפליג בהסתרת סודו ואמר בהאי מלה לא תשאל.

לשון הזהר

וכד בעיא לאולדא, היא סתימא מכל סטרין, קדין אתינא ושויאת רישא בין ברבא, וצונחת ורמת קליו, וקודשא בריך הוא חיים עליה, (רי"ט ע"ב) וזמין לקבלה חד נחש, ונשיך בערניתא דילה, ופתח לה, וקרע לה ההוא אתר, ואולידת מיד. אמר רבי שמעון בהאי מלה, לא תשאל ולא תנסה את יי.

תרגום הזוהר הקדוש:

אמר רבי יצחק, בשעה שהיו ישראל שרויים על הים, ראו כמה אוכלוסים, כמה חילות, וכמה מחנות מלמעלה ומלמטה, וכלם בכנוס על ישראל. התחילו בתפלה מתוך צרתם.

באותה השעה ראו ישראל צרות מכל הצדדים: הים בגליו שעולים לפניהם. מאחוריהם כל אותם אוכלוסים, כל אותם מחנות מצרים. מעליהם כמה קטגורים. התחילו צווחים לקדוש ברוך הוא.

אז כתוב, ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי. ושנינו בספרא דצניעותא, אלי דוקא, הכל תלוי בעתיק. באותה השעה נגלה העתיק הקדוש, ונמצא רצון בכל העולמות העליונים, ואז האור של הכל האיר.

אמר רבי יצחק, אז, כשהכל מאיר כאחד, ועשה הים מנהגים עליונים, ונמסרו בידו עליונים ותחתונים. ולכן קשה לפני הקדוש ברוך הוא הכל כמו קריעת ים סוף. והכל כך פרשוה. מה הטעם? משום שקריעת ים סוף תלויה בעתיק.

אמר רבי שמעון, יש אילת אחת ברקיע, והקדוש ברוך הוא עושה הרבה בשבילה. בשעה שהיא צונחת, הקדוש ברוך הוא שומע את הצרה שלה ומקבל קולה, וכשהעולם צריך לרחמים, היא נותנת קולות, והקדוש ברוך הוא שומע את קולה, ואז חס על העולם. זהו שכתוב (תהלים מב) כאיל תערג על אפיקי מים.

וכשרוצה להוליד, היא נסתרת מכל הצדדים, ואז באה ושמה ראשה בין ברביה, וצונחת ומרימה קולות, והקדוש ברוך הוא חס עליה, ומזמן כנגדה אותה נחש אחד, ונשיך בערניתא, ופתח אותה וקרע לה אותו מקום, ומולידה מיד. אמר רבי שמעון, בדבר הזה אל תשאל ואל תנסה את ה'.

בְּיוֹם שְׁבַעַר זֶה הַמֵּאמֵר

וּבְיוֹם שְׁמוֹרֵי זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה בְּאֵר לָנוּ הַמֵּאמֵר הַזֶּה הֵינּוּ יוֹשְׁבִים בְּשׂוּדָה תַּחַת הָאֵילָנוֹת, וְעָבַר עָלָיו עוֹרֵב אֶחָד צוֹעֵק וְקוֹרֵא כְּדַרְכוֹ, וּמִוֹרֵי זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה עָנָה וְאָמַר אַחֲרָיו בְּרוּךְ דִּינֵן הָאֱמֶת. שְׁאַלְתִּי אֶת פִּי, וְאָמַר לִי כִי אָמַר לוֹ הַעוֹרֵב הַהוּא, כִּי לְפִי שְׁגָלָה הַסּוּד הַזֶּה לְכָל בְּנֵי הָאָדָם בְּפִרְהֶסְיָא, לְכֵן נַעֲנֵשׁ בְּעַת הַהִיא בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה, וּגְזָרוּ עָלָיו שְׁיָמוּת בְּנוֹ הַקָּטָן. וְתַכֵּף הַלֵּךְ לְבֵיתוֹ, וּבְנוֹ הָיָה מְטִיל בַּחֲצָר, וּבְאוֹתָהּ הַלֵּילָה חָלָה אֶת חָלָיו, וּמֵת אַחַר שְׁלֹשָׁה יָמִים, רַחֲמָנָא לִיצְלָן.

לָכֵן רָאוּי לְהַסְתִּיר

וְלָכֵן רָאוּי לְכָל בַּעַל נַפֶּשׁ הַרוּאָה הַדְּבָרִים הָאֵלוּ לְהַסְתִּירָם בְּתַכְלִית הַהַסְתֵּר, זוּלַּת הַכֶּלֶל הַנוֹדֵעַ בְּכָל הַחֲכֻמָּה הַזֹּה, כִּי כְבוֹד אֱלֹקִים הַסְתֵּר דָּבָר, וְאֵין מְקוֹם לְהַאֲרִיךְ בְּזֶה כִּי הַדְּבָרִים נוֹדְעִים, וְכָל מֵה שְׁיַסְתִּיר הָאָדָם הַסּוּדוֹת מְלַגְלוֹתָם לְמִי שְׁאִינוּ רָאוּי הוּא מְשַׁבַּח וּמְכַבֵּד בְּפִמְלִיָּא שֶׁל מַעֲלָה. וְהַעוֹשֶׂה הַפֶּךָ מְזֶה מְכַנֵּס עֲצָמוֹ בְּסַכְנָה עֲצוּמָה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּמִיתַת עֲצָמוֹ בְּהַכְרַת חַס וְשְׁלוֹם, וּבְמִיתַת בְּנָיו הַקָּטָנִים, נוֹסֵף עַל עוֹנֵשׁ נִשְׁמָתוֹ בְּגֵהִינָם שְׁאִין קֶץ לְעוֹנֵשׁוֹ, וּכְמוֹ שֶׁהַזְכִּיר רַשְׁב"י עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּסוּף אֲדָרָא זוּטָא וְעַיִן שָׁם.

בְּאִשְׁרֵי לְוַמְדִים שְׁאֵר עֲנִינִים בְּקַבְלָה אֵין לְפַחַד כְּלָל, אֲבָל בְּבִיאוֹר מֵאֵמֵר נְשִׁיבַת הַנְּחָשׁ שְׂוֵה דִינִין, יֵשׁ לִיזְהַר

וְהַטַּעַם שֶׁנַּעֲנֵשׁ מִוֹרֵי זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה בְּבִיאוֹר מֵאֵמֵר זֶה, וּכְמוֹ שֶׁהַזְכִּיר רַשְׁב"י עָלָיו הַשְּׁלוֹם עֲצָמוֹ שְׁאֵמֵר בְּהַאי מְלָה לֹא תִשְׁאַל, הָעֲנִינֵן הוּא, כִּי הֵנָּה נוֹדֵעַ שְׁאִין הַחִיצוֹנִים נֶאֱחָזִין אֶלָּא בְּמוֹחִין שֶׁל קְטָנוֹת, כִּי הֵם דִּינֵין תְּקִיפִין, וּבְהִיּוֹת הָאָדָם מִתְּעַסֵּק בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה אִם יִהְיֶה בְּעֲנִינֵן זְמַן הַגְּדֻלוֹת הָעֲלִיּוֹן אוֹ בְּשְׁאֵר דְּרוֹשׁ חֲכֻמַּת הָאֱמֶת שֶׁהֵם עֲנִינִים לְמַעֲלָה, אֵין לְאָדָם כָּל כֶּךָ סַכְנָה כְּמוֹ בְּזְמַן שֶׁעוֹסֵק בְּסוּדוֹת זְמַן הַקְטָנוֹת, כִּי בְּהַתְּעַסְקוֹ בְּהֵם הֵנָּה הַחִיצוֹנִים מִתְּעוֹרְרִים בְּהֵם וּמִתְּאַחֲזִין שָׁם וּמִזְכִּירִים עוֹנוֹתָיו שֶׁל הָאָדָם הַמִּתְּעַסֵּק בְּהֵם.

וַיִּנָּס מִשֵּׁה מִפְּנֵי שֶׁל בְּחִינַת הַקְטָנוֹת דוֹעִיר אֲנַפִּין

וְזֶה סוּד מִשֵּׁה רַבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, רַבֵּן שֶׁל נְבִיאִים, שֶׁנֵּאמַר בּוֹ וַיִּנָּס מִשֵּׁה מִפְּנֵי וְהַטַּעַם הוּא לְפִי שֶׁעֲנִינֵן הַמְטָה אֲשֶׁר נִהְפָּךְ לְנַחֵשׁ הוּא בְּחִינַת

קטנות דזעיר אנפין הנקרא נחש כמו שנבאר בעזרת השם, ובהיותו מתעסק בדרוש ההוא נתירא וינס מפניו, ולכן הסוד הזה צריך להעלימו, אם מפאת עצמו ואם מפני שאין אנו יודעים אמתתו אפילו טפת גרגיר של חרדל מן הדרוש ההוא:

ונחזור לענין, לבאר מאמר הזהר על האילה שרחמה צר וכו'

ונחזור לענין לבאר אותו המאמר בענין האילה ההיא שרחמה צר וחביבה על בעלה ובעת לידתה מזדמן לה נחש אחד ונושך בערייתא ויולדת כו'. דע כי האילה הזו היא נוקבא דזעיר אנפין החביבה מאד על בעלה זעיר אנפין. והנה בליל ראשון של פסח נזדווגו יחד ואז היה זיווג מעלה גמור, לפי שהזעיר אנפין נגדל בתכלית הגדלות, וגם בחינת היסוד שנזדווג אז עמה הוא יסוד דגדלות, ולהיות זיווג ההוא זיווג עליון ולא נעשה על ידינו נאסר בזיווג תחתון כנזכר לעיל, והנה הנוקבא מעברת מן הזיווג ההוא כל ימי הפסח וביום השביעי של פסח יולדת אותו. ועין בדרוש יום אסרו חג של סכות כי שם נתבאר באפן אחר.

הטעם שנקראת המלכות אילת שרחמה צר

והנה נתבאר כי תכף אחר יום ראשון של פסח חוזר זעיר אנפין לבחינת קטנות הראשון וצריך להיות נתקן והולך מאז ואילך ואם הוא בימי קטנות מכל שכן נוקבא שאינה נבנית אלא על ידו, שהיא עדיין קטנה, ולכן נקראת עתה בשם האילת, אשר רחמה צר, כי הנה אין ברחמה רק החמש גבורות דמנצפ"ך שהם בחינת עמר מנחת שעורים שנקרב ביום ראשון לעמר, כמבואר לעיל כי מנצפ"ך כפול הוא בגימטריא שער"ה, כי שני פעמים מנצפ"ך הם תק"ס, ועשרה אותיות שלהם הרי תק"ע, ועם חמש אותיות השרשיות שהוא ענין הכללותם חמש בחמש, הרי תקע"ה, כמנין שער"ה. ולכן רחמה צר מאד, כי לא נתנו בה החמשה חסדים, ולכן אינה יכולה לילד, לפי שאם תלד יתאחזו בה החיצונים באותם הנשמות דזיווג גמור דליל פסח הראשון אשר אז בתוכה בסוד העיבור, ובצאתם מפתח רחמה יתאחזו בהם, בסוד לפתח חטאת רובץ (בראשית ד' ז), לפי שהיא עתה בזמן הקטנות.

היחוד דקטנות של שביעי של פסח

והתקון לזה הוא, שיחזור זעיר אנפין שהוא עתה בסוד הקטנות להזדווג עמה עתה בליל שביעי של פסח, בבחינת היסוד שבו, שהוא

בבחינת קטנות, ועל ידי זה נפתח רחמה ויולדת, ואז החיצונים יונקים הסיגים והזהמא והפסולת הנשאֵר מן הדין ההוא של זיווג הקטנות, ואינם נאחזים בנשמות הנולדות מן הזיווג דגדלות דיום ראשון של פסח.

הטעם לשם של יסוד דזעיר אנפין דקטנות

וּלְפִי שֶׁהַזְּיוּג הַזֶּה הוּא מִבְּחִינַת הַיְסוּד דְּקִטְנוּת הַנִּקְרָא נַח"ש, כְּמוֹ שֶׁנִּבְאָר בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם, כִּי הוּא דִּינִין תְּקִיפִין, לְכֵן הַזְּיוּג הַהוּא מְכַנֶּה בְּשֵׁם נְשִׁיכָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב וְנָשִׁיךְ בְּעַרְיִיתָה כו'. וְאִמָּנָם הַיְסוּד הַזֶּה בְּהִיּוֹתוֹ בְּבְחִינַת קִטְנוּת, נִקְרָא בְּשֵׁם נַח"ש, וְהַטֵּעַם הוּא כִּי הַיְסוּד נִקְרָא שְׂד"י כְּנֹדֵעַ, וּבְזִמְנֵי הַקִּטְנוּת אֵין לוֹ אֶלָּא חַיּוֹת מִן הָאֲחֹרִים שֶׁל הַדַּעַת דְּזַעִיר אֲנַפִּין, שֶׁהוּא בְּחִינַת שֵׁם אֶהְיֶה בְּרִיבּוּעוֹ הָעוֹלָה ד"ם, כְּנֹזְכֵר לְעֵיל, וּבְהַתְּחַבֵּר דָּם עִם שְׂדֵי יִהְיֶה בְּגִימְטְרִיא נַח"ש.

וְהַעֲנִין הוּא

וְהַעֲנִין הוּא כִּי עֲתָה אֵין הַיְסוּד הַזֶּה מִמְּשִׁיךְ טַפַּת הַזֶּרַע אֶלָּא מִן הָאֲחֹרִים שֶׁל הַיְסוּד דְּאִמָּא שְׁבַתוֹךְ דַּעַת דְּזַעִיר אֲנַפִּין, שֶׁהֵם הַלְּבוּשִׁין שֶׁל הַמּוֹחִין דְּחֶסֶד וּגְבוּרוֹת כְּנֹזְכֵר לְעֵיל. וְהֵנָּה אִמָּא נִקְרָא אֶהְיֶה בְּיּוֹדִין, וְהָאֲחֹרִים שְׁלָה הוּא רִיבּוּעוֹ שֶׁהוּא עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא תְּקַמ"ד, וְאִמָּנָם רִיבּוּעוֹ הַפְּשוּט שֶׁל אֶהְיֶה הִיא גִימְטְרִיא ד"ם, וְאוֹתִיוֹת מִלּוּיּוֹ הֵם בְּגִימְטְרִיא ת"ק, כְּמוֹ הַמִּלּוּי שֶׁל שֵׁם שְׂד"י שֶׁהוּא ת"ק כְּנֹדֵעַ, וְלְכֵן תְּסִיר מִן תְּקַמ"ד מִלּוּיּוֹ שֶׁהוּא ת"ק, וְיִשָּׂאֵר ד"ם. גַּם תְּסִיר מִן שְׂד"י אוֹתִיוֹת מִלּוּאוֹ, שֶׁהוּא גַם כֵּן בְּגִימְטְרִיא ת"ק, וְיִשָּׂאֵר שְׂד"י פְּשוּט, וְאֵז תְּחַבֵּר שְׂדֵי פְּשוּט עִם רִיבּוּעַ שֵׁם אֶהְיֶה פְּשוּט שֶׁהוּא דָּם, וְיִהְיֶה הַכֹּל בְּגִימְטְרִיא נַח"ש.

יּוֹתֵר בְּבִיאוֹר

וְהַעֲנִין יוֹתֵר בְּבִיאוֹר הוּא, כִּי רִיבּוּעַ אֶהְיֶה הַנֹּזְכֵר הָעוֹלָה דָּם, הוּא בְּחִינַת הַיְסוּד דְּאִמָּא, אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ נִמְשַׁכֵּת הַטַּפָּה בִּיסוּד זַעִיר אֲנַפִּין, הַנִּקְרָא שְׂד"י, נִתְּנָת בְּבְחִינַת זְיוּג אֶל הַנִּקְבָּה, וְהַתְּחַבְּרוֹת יְסוּד דְּאִמָּא, עִם יְסוּד דְּזַעִיר אֲנַפִּין, הָרִי נַח"ש. כִּי כָּל אֵלוֹ הֵם בְּבְחִינַת דִּינִין קְשִׁים. וְזֶה סוּד הַנִּחַש הָעֲלִיּוֹן שֶׁבְּקִדְשָׁה הַנוֹשֵׁף רַחֵם הָאֵילָה, וְלְכֵן בְּלִילָה אֵז יֵשׁ זְיוּג תְּחַתּוֹן וְאִנּוּ מִתְּרִים בְּתַשְׁמִישׁ הַמַּטָּה, אֲבָל אֵין זֶה נִקְרָא זְיוּג גְּמוּר לְפִי שַׁעֲדִין הוּא מִבְּחִינַת זְמַן הַקִּטְנוּת:

ועל ידי זה נבין ענין קריעת ים סוף

ובזה תבין ענין קריעת ים סוף שנקרע ביום זה, שהוא קריעת רחם האילה, שהוא היסוד שבה, סוף לכל דרגין שבה, על ידי זווג נשיכת נחש העליון דקטנות.

וזה ביאור המאמר הנזכר לעיל בזהר הקדוש, בעתיקא תליא מילתא

וזה באור מאמר פרשת בשלח הנזכר לעיל, וזה לשונו, ובספרא דצניעותא מה תצעק אלי, אלי דייקא, בעתיקא תליא מלתא. רצה לומר, כי להיות אז זעיר אנפין בבחינת קטנות, לא היה יכול להזדווג עם נוקבא בסוד נשיכת הנחש כדי לקרוע קריעת ים סוף, אם לא על ידי הארה הנמשכת לו מעתיקא קדישא, הוא אריך אנפין פנודע, כי נצח הוד יסוד דאריך אנפין מתלבשת בזעיר אנפין, ועל ידי כן מתעורר אריך אנפין להאיר בזעיר אנפין, ועל ידי כן מזדווג זעיר אנפין בנוקבא, בסוד נשיכה הנזכר, אבל שאר ההארות הנמשכות לו עתה מאבא ואימא אין בהם כח לעוררו אל הזווג הזה, ולכן בעתיקא תליא מילתא.

ובזה נבין ענין וינס משה מפניו

ובזה תבין ענין משה שכתוב בו 'וינס משה מפניו כו' (שמות ד' ג'), כנזכר לעיל כי הנה נתבאר אצלינו כי בכל הדברים יש קטנות וגדלות, וגם יש בחינת משה של זמן הקטנות, והוא סוד שני שמות א"ל שד"י, שהם בגימטריא משה, וכשתוסיף עליהם תשע אותיות שיש במילוי שם שד"י, יהיו בגימטריא שנ"ד, ואם תוסיף חמש אותיות שיש במילוי א"ל, או חמש אותיות של א"ל שד"י בפשוטם, יהיה הפל בגימטריא שנ"ט, שהוא בגימטריא נח"ש עם הכולל.

וזהו ועשית חשן משפט

וזה סוד 'ועשית חשן משפט' (שמות כ"ח ט"ו), כי החשן הוא אותיות נחש, ובו משפט ודינין תקיפין, וזהו גם כן מה שכתוב בסוף פרשת ויקהל דף רי"ט ע"א, וזה לשונו: חיה חדא אית בעלמא ואיהי שלטא על אלף

חשן הזהר

ב. זוהר הקדוש פרשת ויקהל:

רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, הוו יתבי ליליא חד, ולעאן באורייתא. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי. הא בתיב (בראשית א) ואל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרונך בעצב תלדי בנים ואל אישך

מִפְתָּחַן כּו', שֶׁהוּא סוּד שְׁנֵי שְׁמוֹת א"ל שְׁד"י כְּנִזְכָּר אֲשֶׁר בְּמִלּוּאָם הֵם
עוֹלִים בְּגִימַטְרִיָּא אֶלְף, וְזֶה סוּד אֶלְף מִפְתָּחַן הַנִּזְכָּר וְהֵבֵן זֶה:

לְשׁוֹן הַזֶּהֶר

תְּשׁוּקַתְךָ וְגו'. וְאוֹלִיפְנָא דְדָא אִיהוּ רְזָא עֲלָאָה. תִּינַח לְתַמָּא, אֲבָל
אִיהוּ כְּנוּנָא דְלַעִילָא, מֵאִי אִיכָא לְמִימַר.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תְּהִלִּים מֵב) כְּאֵיל תַּעְרֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם וְגו'.
הָאִי קְרָא אוֹקְמוּתָא. אֲבָל חִזָּה חֲדָא אִית בְּעֲלָמָא, וְאִיהִי שְׁלֵטָא
בְּשֵׁלְטָנָא עַל אֶלְף מִפְתָּחַן בְּכָל יוֹמָא. וְאִיהִי נִזְכָּרָא וְתִיאֹבְתָא דִּילָהּ
תְּדִיר עַל אֲפִיקֵי מַיִם לְמַשְׁתֵּי וּלְאֲתֵרוּוָאָה מִצְחוּתָא, דְּכֹתִיב כְּאֵיל
תַּעְרוֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם.

הֵכָא אִית לְאִסְתְּפֵלָא. בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב כְּאֵיל, וְלֹא כְּתִיב כְּאֵילָת,
וְלִבְתֵּר תַּעְרוֹג, וְלֹא כְּתִיב יַעְרוֹג. אֲבָל רְזָא דָא, דְּכֵר וְנִזְכָּרָא תְּרוּוּיָהּ
כְּחֲדָא דְלֹא לְאִפְרָשָׁא לִזְוֵן, וְחֵד אִיהוּ, דְלֹא אֲצַטְרִיךְ לְסַלְקָא דָא מִן
דָא, אֶלָּא תְּרוּוּיָהּ כְּחֲדָא. וְהָאִי נִזְכָּרָא, תַּעְרוֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, וְאִיהִי
מִתְעַבְרָא מִן דְּכוּרָא, וְקָשִׁי עֲלָהּ דְהָא עַל דִּינָא קוּיָמָא.

וְכֵד אוֹלִידִת קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא זְמִין לָהּ חֵד חוּיָא עֲלָאָה רְבִרְבָּא,
וְאִתִּי וְנִשְׁיָד לְגַבֵּי הַהוּא אֲתֵר, וְאוֹלִידִת.

תַּרְגוּם הַזֶּהֶר הַקְּדוּשׁ:

רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנֵי הָיוּ יוֹשְׁבִים לִלְלָה אֶחָד וְעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֲבִיו, הֲרֵי כְּתוּב (בְּרַאשִׁית ב) וְאֵל הָאִשָּׁה
אָמַר הֲרֵבָה אֲרֵבָה עֲצָבוֹנָךְ וְהֲרֵנָךְ בְּעֶצֶב תִּלְדִּי בָנִים וְאֵל אִישׁךָ
תְּשׁוּקַתְךָ וְגו'. וְלִמְדֵנוּ שֶׁזֶהוּ סוּד עֲלִיוֹן. מִיֵּלָא לְמַטָּה, אֲבָל הוּא כְּמוֹ
שְׁלִמְעֵלָה, מַה יֵשׁ לִזְמֵר?

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תְּהִלִּים מֵב) כְּאֵיל תַּעְרֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם וְגו'.
פְּסוּק זֶה פְּרָשׁוּהוּ. אֲבָל חִזָּה אַחַת יֵשׁ בְּעוֹלָם, וְהִיא שׁוֹלְטַת בְּשֵׁלְטוֹן
עַל אֶלְף מִפְתָּחוֹת בְּכָל יוֹם. וְהִיא נִזְכָּרָה, וְתְשׁוּקַתָּה תְּמִיד עַל אֲפִיקֵי
מַיִם לְשִׁתוֹת וְלְהִתְרוּוֹת מִצְמָאוּנָה, שְׁכְּתוּב כְּאֵיל תַּעְרֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם.

כַּאֲן יֵשׁ לְהִתְבּוֹנֵן. בְּרַאשׁוֹנָה כְּתוּב כְּאֵיל, וְלֹא כְּתוּב כְּאֵילָת, וְאַחַר
תַּעְרֹג, וְלֹא כְּתוּב יַעְרוֹג. אֲבָל סוּד זֶה, זְכָר וְנִזְכָּרָה שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד שְׂאִין
לְהַפְרִידֵם, וְאַחַד הוּא, שְׁלֹא צְרִיךְ לְהַעֲלוֹת אוֹתָם זֶה מִזֶּה, אֶלָּא שְׁנֵיהֶם
כְּאֶחָד. וְהִנֵּקְבָה הוּא תַּעְרֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, וְהִיא מִתְעַבְרַת מִן הַזְּכָר,
וְקָשָׁה עֲלֶיהָ, שְׁהֲרִי עַל דִּין עוֹמְדָת.

וְכִשְׁמוֹלִידִת, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזַמֵּן לָהּ נַחֵשׁ אֶחָד עֲלִיוֹן גְּדוֹל, וְכֹא
וְנִשְׁיָד בְּאוֹתוֹ מְקוֹם וְמוֹלִידָת.

ענין היחוד בשאר ימי ספירת העומר

ענין כל הארבעים ותשעה ימים של ספירת העומר, דע, כי הזוג אשר באותם השבתות ויום ראש חודש איר אשר התר לנו הזוג ההוא, עם כל זה איננו זוג גמור של גדלות, כי עדיין זעיר אנפין בסוד הקטנות כנזכר לעיל בענין זוג ליל שביעי של פסח, וכל הזוגים שבימים האלו הם על דרך מה שבארנו בזוג ליל שביעי של פסח, אלא שיש בהם שנוי קצת כפי בחינת מדרגות המוחין שנקנסו בו בזמן ההוא כנזכר לעיל, כי אינם נשלמים לכנס כולם עד חג השבועות ואז הוא זוג גמור דגדלות כמו שבארנו בעזרת השם:

הינה מעוניין להקדיש

דקה ביום?

לקרא זוהר הקדוש

ההודעה הזאת נכתבה בשבילך!!!

כאן ניתן להשיג בחינם ספרי זוהר לכל המעוניין להקדיש דקה ביום לקרא זוהר הקדוש, כל יום אתה לומד דקה זוהר ומקרב את הגאולה ברחמים (זוהר דף קכ"ד).

כשיבוא משיח יאמר עליך:
"בזכותך הגעתי!
לך יש חלק בגאולת העם!"

בית שמש: 0548-436784, ירושלים: 02-6255789
 בת ים: 03-6304523, 052-9077914, 054-2214449
 במרכז: 09-8323442, בצפון: 054-9788564, בדרום: 08-6108608

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
משגיח מן החלנות מציץ מן החרפים:
ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב, ח-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
וכך בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
ובזוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המן?

שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה.
ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימויותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שיעקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:

שכוחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
וביאור הדברים שילמדו את פנימויות התורה שזה ינה של תורה. (גם יין גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
בלמדנו זוהר הקדוש באחדות
כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

**א. כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)),
וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים]
עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות,
ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.**

**ב. כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך
יוכפלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הוכאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קכ"ח ע"ב), מגודל
מעלת "מזנה הרבים"), וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**

**ג. לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות
[7] ציבור של 30 איש, וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

לפרטים: 0548-436784